

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HOLLY JUNE SMITH

**CAN I
TELL YOU
SOMETHING?**

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Sana bir Şey söyleyebilir miyim?

Holly June Smith

Copyright © 2023 by Holly June Smith

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Kapak tasarımı Gemma Flowers tarafından The Lucky Type'da yapılmıştır

İçindekiler

Adanmışlık

Holly'den Yazar

Hakkında Bir Not

1. Hannah

Mac'n'Please

2. Cameron

3. Hannah

Mac'n'Please

4. Hannah

Mac'n'Please

5. Cameron

6. Hannah

7. Cameron

Mac'n'Please

8. Hannah

9. Hannah

Mac'n'Please

10. Cameron

Mac'n'Please

11. Hannah

12. Hannah

13. Hannah

14. Hannah

15. Cameron

Mac'n'Please

16. Hannah

17. Cameron

18. Hannah

19. Hannah

20. Hannah

21. Hannah

Mac'n'Please

22. Hannah

23. Hannah

24. Cameron

25. Cameron

Mac'n'Please

26. Cameron

27. Hannah

Mac'n'Please

28. Cameron

29. Cameron

Mac'n'Please

30. Hannah

31. Hannah

32. Cameron

Mac'n'Please

33. Hannah

34. Cameron

Mac'n'Please

Teşekkür

Holly June Smith'in de

Yazdığı En İyi Kitap Erkek

Arkadaşı

Dağlarda sevdiğim tüm dostlar için

Holly'den Bir Not

Okuduğunuz için teŖekkür ederim *Size Bir Ŗey Söyleyebilir miyim?* Umarım siz de benim yazarken keyif aldığım kadar keyif alırsınız.

Lütfen bu kitabın sadece olgun okuyucular için sayfa içi cinsel içerikli bir açık kapı romantizmi olduğunu unutmayın.

Bu kitap boyunca [TAGS] içeren birkaç sesli alıntı var. Sesli erotik dünyasına yabancıysanız, bunları mecazlar olarak düşünün. Dinleyicilerin içerik hakkında hızlıca fikir sahibi olmalarının bir yolu.

Bu eğlenceli, rahat (ve baharatlı!), düşük endişeli bir Noel romanı. Bununla birlikte, aldatmadan (önceki partnerler) ve akıl sağlığı ve panik ataktan (geçmişte) kısaca bahsedilmektedir. Bunlar sizin için zorlayıcıysa, lütfen dikkatli olun.

Yazar Hakkında

Holly June Smith, kurgusal kahramanlara sürekli aşık olan ve yenilerini hayal eden bir yazar ve romantizm bağımlısıdır.

Holly aynı zamanda çiftlerin gerçek hayattaki güzel aşk hikayelerini kutlamalarına yardımcı olan bir düğün kutlayıcısıdır.

Aslen İskoçya'nın kuzey doğusundan olan yazar, şu anda eşi, iki çocuğu ve onu uykusunda ezmekle tehdit eden bir TBR ile İngiltere'nin Hertford shire şehrinde yaşıyor.

Onu çevrimiçi olarak bulabilirsiniz @hollyjunesmith

Bölüm 1

Hannah

Kendimi bildim bileli, Noel her zaman üç şey anlamına gelmiştir: kar, kayak ve şekerli kurabiyeler.

Bebekliğimden beri ailem Noel ve Yeni Yılı büyükannemin Fransız Alpelerindeki dağ evinde geçirir. Uykulu dağ köyüne vardığımızda yaptığımız ilk şey kurabiye almak için doğrudan *pastaneye* gitmek olurdu. Kardeşim Ryan bu yıl *da* bize katılmayacağı için kurabiyeleri tek başıma yiyebileceğim anlamına geliyor.

En azından ben Noel'i ailemle yalnız geçirmeyi bu şekilde olumlu yorumluyorum.

Londra'da kalabilirdim ama Noel sabahı küçük dairemde tek başıma uyanma düşüncesi çok iç karartıcı. Büyükannem ne yazık ki artık bizimle değil ve babam bir arkadaşımı getirmemi önerse de o kadar çok çalışıyorum ki sosyal çevremi pek takip edemiyorum. Ayrıca, burası her zaman *bizim yerimizdi*. Yıllık geleneklerimizi bir yabancıнын gözünden aşırı analiz ediyor olsaydım bu kadar sevmezdim.

Doğrusu, bu seyahate ve bir molaya ihtiyacım var. Avukat olarak ilk yılım çok yoğun geçti ve izin aldığım için kendimi suçlu hissediyorum. İş yükü daha da ağırlaşacak, bu yüzden bu yıldan sonra dağları tekrar ziyaret edebilecek miyim bilmiyorum. Ryan artık Los Angeles'ta çalıştığı için bunu kesinlikle zor buluyor.

Kardeşim birkaç yıl önce film okulu için Kaliforniya'ya taşındı ve şimdi TV yapımcılığında isim yapmak için çok çalışıyor. Aslında o kadar çok çalışıyor ki ne geçen yıl ne de ondan önceki yıl eve gelebildi ve bu yıl da gelemeyecek. Bu da kardeşimi üç yıldır görmediğim anlamına geliyor ve... ugh. Sertçe yutkunuyorum ve kuyrukta ilerlerken yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum.

Beni asıl üzen şeyin bu olduğunu biliyorum ama bu düşünceyi bir kenara itemiyorum. Dünyanın en mutlu yerinde bir ömür boyu geçirdiğimiz Noeller yakında uzak bir anıya dönüşecek. Artık en yüksek hız için yarışmak, fondü ile karnımızı doyurmak ve karanlıkta akşam yemeğinden eve kızakla dönmek yok.

Bu bir dönemin sonu, kontrolüm dışında olan başka bir şey. Uçuşumu geciktirmekle tehdit eden kara bulutlar gibi.

London City havaalanı, uzun güvenlik kuyruklarından geçerken telefonlarına çılgınca yazan ve agresif bir şekilde bağırان işadamlarıyla dolu. Yemin ederim ki burası ülkenin en testosteron dolu havalimanı ve Londra'daki her evrak çantası sahibi kış tatili için kaçıyor.

Kısa bir süre bavullarının nerede olduğunu merak ettikten sonra burada yüzde birin arasında olduğumu hatırlıyorum. Özel bir jeti hak edecek kadar varlıklı olmayan ama muhtemelen en son kış sporları malzemeleri de dahil olmak üzere ihtiyaç duyabilecekleri her türlü kıyafetle dolu tatil evleri olan adamlar. Ve tabii ki Cenevre'ye indiğimizde onları almak için bir araç.

Onları yargılamakta zorlanıyorum. Sonuçta ailemin dağ evine gidiyorum ama bizimki Alp standartlarına göre küçük. Kayak takımlarım tüm yıl boyunca orada yaşıyor, ancak yine de ihtiyacım olan her şeyi kabin boyutundaki çantama tıktırmak zorunda kaldım, yoksa yolculuğun her iki ayağında da ücretler için zorlanacağım. Neyse ki, çoğunlukla rahat şezlong kıyafetleri ve tuvalet malzemeleri ve cilt bakımı stoklamak için bir Fransız eczanesine yapacağım ziyaretin tadını çıkaracağım.

Güvenlikten el bagajımı aldıktan sonra, neyse ki ekstra bir çanta kontrolü için durdurulmadan, Duty Free mağazasına doğru yol alıyorum.

Dev bir Toblerone beni cezbediyor. Babama bize alması için yalvarırdık ama o hep reddeder ve dağlardan alabileceğimiz el yapımı çikolataların beklemeye değeceğini söylerdi. Haksız değildi ve o zamandan beri çikolata konusunda bir züppe oldum, ancak bu tıknaz üçgenlerin hala belirli bir cazibesi var.

Ancak, sadece kariyer planlarım ve ilişki durumum hakkında konuşmak isteyecek ebeveynlerimle baş başa geçireceğim iki hafta boyunca kesinlikle ihtiyacım olacak bir cin. Daha ceketimi bile çıkarmadan pusuya düşürülmek için sabırsızlanıyorum. İki şişe Malfy için ödeme yapıyorum ve kalabalığın arasından geçerken Instagram'da geziniyorum.

Kalkış panosunda herhangi bir kapı listelenmemiştir, bu yüzden bir kadeh şampanya içmek ve insanları izlemek için yeterince erken geldim. Siparişimi verdikten sonra barda kalabalığa doğru bakan yüksek bir tabure bulup yerleşiyorum.

Son derece çekici birkaç erkek yanlarından geçiyor. Takım elbiseli ve renkli yün paltolar giyenler de var, doğru yerlerinden saran koyu renk kot pantolonlar giyenler de, yaka düğmeleri açık gömlekler giyenler de. Bazıları yalnız, bazıları ise bir grup halinde, çılgınca konuşmaları onların da arkalarına yaslanıp eğlenmek üzere olduklarını gösteriyor.

birlikte biraz dinlenmenin keyfini çıkarıyorlar. Bana doğru yürüyen bir adam gözüme çarpıyor, tıraşlı yüzünde göz kamaştırıcı bir gülümseme yayılıyor.

Bir kız böyle bir yerde kendine iyi bakabilir. Kendine güvenen ve karizması olan bir kız yani. O yanımdan geçip gidene kadar pancar gibi kızarmak ve ayaklarıma bakmakla lanetlendim.

Flört hayatım berbat ve bu benden başka kimsenin suçu değil. Uygulamalarla uğraştım ve birkaç kez ayarlanmayı kabul ettim, ancak hiçbir erkek benim özel kaşıntımı kaşıyamıyor.

Gerçek şu ki, köklü güven sorunlarım var. Bu ve dünyanın öbür ucunda yaşayan, varlığımdan bile haberi olmayan ve beni her gece defalarca boşaltan bir adama çoktan aşık olmuş olmam.

Ve onu istediğimde, sık sık yaptığım gibi, tek yapmam gereken kulaklıklarımı takmak ve işte orada, en lezzetli pisliği doğrudan kulaklarıma fısıldamaya hazır.

Görüyorsunuz, hayallerimin erkeği Amerikalı erotik seslendirme sanatçısı, *Mac'n'Please*.

Ana akım pornografiden biraz daha az agresif bir cinsel uyarım arayışım sırasında, birkaç yıl önce Reddit'te sesli porno buldum. Aklınıza gelebilecek her türlü fanteziyi ve kendi başıma asla bulamayacağım pek çok fanteziyi içeren, yaratıcıların eserlerinden oluşan kütüphaneler. Seksi hikayeler, yaratıcıların itirafları, rehberli mastürbasyon eğitimleri ve hatta sizi mutlu bir uykuya daldıracak rahatlatıcı sesler bile var. Beni Mac'e çeken şeyin tam olarak ne olduğunu söyleyemem, ancak onun sesini dinledikten iki dakika sonra gerçek hayatta hiçbir erkekle olmadığım kadar tahrik olmuşum.

O zamandan beri utanç verici bir şekilde bağımlıyım. Cinsel tatmin aramak utanılacak bir şey değil ama partilerde gündeme getirilecek türden bir şey de değil. Gerçi bu noktada, akşamlarımı evde geçirmeyi tercih ederim.

erkeklerin inlemelerini dinlemek, partiler için yeterince özgüvenliymiş gibi davranmaktan daha iyidir.

Ben: Yeni bindim

Ryan: İyi yolculuklar

Kardeşimin açık sözlü cevapları yeni bir şey, çoğunlukla ağır iş yükünden kaynaklanıyor. İkimiz de evde yaşarken ailelerimiz bizi susturamazdı. Şimdi, onu haftada bir kez beni aramaya ve kontrol etmeye zorlamazsam ondan asla haber alamayacağıma yarı yarıya ikna oldum.

Ben: Fikrini değiştiremeyeceğime emin misin?

Korkarım hayır. İşler şu anda çok yoğun

Ben: Bana biraz daha çikolata o zaman

İlk Noel'i kaçırdığımda çok kızmıştım ama sevdiği bir işte bu kadar çok çalıştığını bildiğim halde kızamıyorum.

Emniyet kemerim güvenli bir şekilde takılı, sabırsızlıkla güvenlik brifingini izliyorum. Biter bitmez bluetooth kulaklığımı takıyorum, en sevdiğim *Mac'n'Please* sesini buluyorum ve çalmaya başlıyorum.

Mac'n'Please

Eski sevgilinle karşılaşmak

[M4F] [AŞIKLARA EXES] [Anımsama] [Duygusal] [Öpüşme] [Her Şeyi Hatırlıyorum] [Yumuşak Dom] [Rıza] [Parmaklama] [Oral] [Fin- ish Inside] [İletişim]

Vay anasını. Burada olduğuna inanamıyorum. Ne kadar oldu, beş yıl mı? Ne kadar oldu?

Bunu duyduğuma gerçekten sevindim. İyi görünüyorsun.

Evet, aslında çok iyi.

Hayır, hatırladığımdan daha iyi değil. Aynı derecede iyiydi. Her yönden muhteşemdin.

Evet, ben iyiyim. Œu an dördüncü sınıf okutuyorum, o yüzden biraz gürültülü. Ama beni tetikte tutuyorlar. Ben seviyorum, onlar da beni seviyor. Bana Bay Mac diyorlar ve gezegendeki en havalı adam olduğumu düşünüyorlar.

Anneler mi?

Biriyle çıkıp çıkmadığımı sormanın ince bir yolu mu bu? Çünkü sen kurnaz değilsin.

Hayır. Kimseyle çıkmıyorum. Çıkıyor musun?

Bölüm 2

Cameron

Uçakta olmak için çok heyecanlıyım ve henüz kalkmadık bile.

Kendimi savunmam gerekirse, bu gece uçacağımı bilseydim işten sonra bir şeyler içmeye gitmezdim, ancak bu kadar çok içmeseydim muhtemelen hiç uçmayacaktık.

"Beyler bardan bir şey ister misiniz?" diye soruyor uçuş görevlisi, pembe rujla boyanmış güzel gülümsemesiyle. Zihnimde bir hikâye canlanıyor. Uçakta birini baştan çıkarmak ve sıkışık banyo odasında sevişmek. Ya da belki ışıkların kısık olduğu bir gece uçuşunda battaniyenin altına gizlediğim parmaklarımla bir yolcuyu boşaltmak. Bahse girerim dinleyicilerim buna bayılırdı.

"İki rom ve kola lütfen," diye soruyor Ryan, ama ben ona doğru eğilip elimi kaldırıyorum.

"Bana rom yok, teşekkürler. Sadece kola." Ryan bana oyunbozanlık yaptığımı söyleyen o bakışı atıyor. "Dostum, bu on beş saatlik bir yolculuk ve ben şimdiden sarhoş hissediyorum."

"Bir tane daha iç, sonra bayıl. Bir papatya kadar taze uyanacaksın."

Saçmalıyor. Yolculuğumuzun ikinci ayağından önce Londra'da bir aktarmamız var. Uyumak söz konusu değil. Fransa dokuz saat ileride ve jetlag ile nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Aslında, daha fazla içsem de içmesem de boku yedim.

"Peki," diye yumuşuyorum, tepemizde yükselen güzel kadına bakıyorum. "Vaktin olduğunda iki rom ve kola."

"Hemen geliyorum," diyor ve koridorun karşısındaki siparişleri almak için dönüyor.

"Bunu yaptığımıza inanmıyorum, dostum." Ryan koltuklarımızın arasından kolumu tutuyor ve sertçe sallıyor. "Bu delilik."

Sırıtmadan duramıyorum. Bu ikimizin de uzun zamandır yaptığı en spontane şeydi ve ben hâlâ adrenalinin doruklarındayım. "Onlara geleceğini söyledin mi?"

"Hayır, onlara sürpriz yapmanın en iyisi olacağını düşündüm."

Onu tanıdığım süre boyunca Ryan, kış tatilini geçirdikleri dağ köyüne ailece gittikleri tatil günlerinden çokça bahsetti. Son birkaç yıldır bunu başaramamıştı ve arkadaşlarımızı barda bıraktığımızda, yine kaçırdığı için üzgün olduğunu söyleyebilirim. Anlıyorum, Kaliforniya Noel'i hakkında yazılacak pek bir şey yok, bildiğim tek şey bu olsa bile.

Ben de her iyi arkadaşın yapacağını yaptım ve biz yürürken uçak bileti aradım. Paylaştığımız dairenin kapısından içeri girdiğimizde, Noel'e bu kadar az bir süre kala son derece makul olan iki business class bileti için onay tuşuna basmıştım. Otuz dakika sonra havaalanına gitmek üzere bir taksiye bindik ve güvenlikten aceleyle geçtikten sonra işte buradaydık. Dizüstü bilgisayarım ve kayıt ekipmanım dışında yanıma ne aldığımı söyleyemem.

"Kız kardeşin nasıl biri? Seksi mi?" Açıkçası, iki haftadır yasak bir yakışıklıyla birlikte olup olmayacağını merak ediyordum. Her yerinde aşk romanı yazıyor ve dinleyicilerimin böyle bir hikaye için çıldıracaklarını biliyorum.

"Kardeşim, sakın kız kardeşime asılayım deme."

"Öyle bir planım yoktu. Sadece nasıl biri olduğunu soruyorum."

"Hannah... karmaşık biri." Daha fazlasını söylemesini bekliyorum. "İyiymiş gibi davranıyor ama kendi üzerinde çok fazla baskı kuruyor ve işler üstesinden gelemeyeceği kadar büyüdüğünde her zaman kendine gelemiyor. Birkaç yıl önce boktan bir ayrılık yaşadı ve sonrasında gerçekten hastalandı, sonra kendini okula ve şimdi de işe verdi, bu yüzden... biz sadece onun mutlu olduğundan emin olmaya çalışıyoruz."

Daha fazla konuşmak istemediği izlenimini edindim, bu yüzden konuyu değiştirdim. "Ne iş yapıyor?"

"O bir avukat. Babamın şirketinde çalışıyor ama çok inatçı ve oradaki yerini hak ettiğine inanmak istiyor, bu yüzden sürekli çalışıyor. Onunla ne zaman konuşsam bir konuda stresli oluyor."

Uçuş görevlisi içeceklerimizle birlikte yeniden ortaya çıkıyor, kutularımızı açarken eğiliyor ve dikkatlice tepsilerimize koyuyor.

"Şimdi uslu durun çocuklar," diyor göz kırparak. "Ama bir şeye ihtiyacınız olursa zili çalın, hemen geliyorum." Evet, gelecekteki bir ses için kesinlikle iyi bir ilham kaynağı.

"Hannah'nın erkek arkadaşı var mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok. Ve onun da ihtiyacı yok." Bana doğru döndü. "Ciddiyim, ellerini kız kardeşimden çek. Eğer sikini yalatmak istiyorsan etrafta bir sürü kayak tavşanı olacak."

Ryan kadınlar konusunda oldukça başarılı. Los Angeles'ın bir havası var, herkes iyi vakit geçirmek istiyor ve İngiliz aksanı

gittiğimiz her yerde popüler. Biraz çıktım ama asla uzun sürmedi ve son zamanlarda her şeyden çok işimle ilgileniyorum. İş derken, Hollywood'da bir televizyon stüdyosunda ses teknisyeni olarak çalıştığım günlük işimden bahsetmiyorum.

Ders dışı çalışmalarımın bahsediyorum. Sesli porno seslendirme sanatçısı *Mac'n'Please* olarak yan işim.

Pandemide televizyon prodüksiyonu durduğunda, evden yapabileceğim bir şey olarak ses oyunculuğuna yöneldim. Daha fazla araştırdıkça, sesli erotik mükemmel bir uyum gibi görünüyordu. Reddit'te birkaç kayıt yayınladım, bir hayran kitlesi oluşturdum, ardından yalnızca abonelik gerektiren içerikler için sitemi kurdum.

Açıkça söylemek gerekirse, haftada iki kez mikrofonumu kuruyorum, pantolonumu çıkarıyorum, müstehcen hikayeler anlatıyorum ve mastürbasyon yapıyorum. Ve inlemelerimi dinlemek için para ödemeye hazır pek çok insan olduğu ortaya çıktı.

Tabii ki, bundan daha fazlası var. Senaryo yazımı, kurgu ve foley işinden bahsetmiyorum bile. Bu sesler ancak arka plandaki gürültü hikayeye katkıda bulunduğunda kulağa gerçek geliyor, ama neyse ki günlük işim bana neyin işe yaradığı konusunda bolca fikir verdi. Bazen tanıdığım birkaç yazarın senaryo işlerini üstleniyorum, ama çoğunlukla sadece ben ve ellerim zor işi yapıyoruz, tabiri caizse.

Görevli arkadaşımız koridorun diğer tarafında yeniden beliriyor, yanıma çömeliyor ve elini hafifçe kol dayama yerime koyuyor. "Kalkıştan önce, ihtiyacınız olan her şeye sahip olduğunuzdan emin misiniz efendim?"

"Hepimiz iyiyiz, teşekkürler."

"Bir şeye ihtiyacın olursa, kesinlikle bir şeye ihtiyacın olursa, sadece-"

"Vızıldarız," diye başımı salladım. "Tabii ki. Teşekkür ederim."

Kız duymazdan geldiğinde Ryan yumruğunun arkasından gülüyor, sonra da eğilip koluma bir yumruk indiriyor. "Dostum, seni kesinlikle tanıdı."

Tanrım, yine mi bu?

Birkaç ay önce bir barda üç kadın beni tanıdı ve Ryan o zamandan beri bunu yaşamama izin vermedi.

"Seni istiyor," diye fısıldıyor, benimle alay ederek.

"Hayır, bilmiyor. Muhtemelen tanımaya değer biri olup olmadığımızı anlamaya çalışıyordur."

Sesli pornonun en güzel yanı, herkes tarafından, herhangi bir yerde, herhangi bir zamanda keyifle izlenebilmesidir. Kapsayıcıdır, yargılayıcı değildir, gerçekten herkes için bir şeyler vardır. Dinleyicilerimin bıraktığı yorumlara dayanarak, dünyanın her yerinde dinleyen her yaştan ve her geçmişten kadın ve erkek olduğunu biliyorum. Yani evet, beni tanıma ihtimali var ama tanısa bile bu konuda bir şey yapmam.

Mac bir karakter, oynadığım bir rol. Elbette o aynı zamanda ben, benim bedenim ve benim kelimelerim, ancak çizgiler bulanıklaşıyor. Bir dinleyiciyle tanıştığım birkaç durumda, duyduklarına dayanarak benim hakkımda varsayımlarda bulundular. Buluştuğum kişiler de bu durumu ya kafa karıştırıcı buldular ya da birlikte kayıt yapmak istediler ki bu da benim yapmak istediğim bir şey değil.

Bardaki o kadınlar bana bir fetih, kazanılması gereken bir ödül gibi davrandılar. Yani, kadınların düzenli olarak bununla uğraşmak zorunda olduğunu biliyorum, ama bu onu doğru yapmaz.

"Eminim Insta'nı takip ediyordur. Bak," diye kıkırdıyor sarhoş bir şekilde ve kadının mutfakta durup iPad'ine baktığı yeri işaret ediyor. "Şu anda seni arıyor."

"Saçmalıyorsun."

Ama kahretsin, belki de beni tanıyordur.

Bu yıl birkaç sesim booktok'ta viral olduktan sonra hesabım çok büyüdü. Çoğu seslendirme sanatçısı anonim kalmayı tercih eder ama benim yüzümü göstererek kaybedecek bir şeyim yoktu. Dürüst olmak gerekirse, çalışmalarımı tanıtmak için saatlerce grafik ve video hazırlamayı gerektirmeyen kolay bir yol.

"Öyle ya da böyle, seni istiyor."

Çantamdan kulaklığımı ve uyku maskemi çıkarıyorum. "Kapa çeneni ve romunu bitir."

Bölüm 3

Hannah

İŞTE HAYAT BU. Benim mutlu yerim.

Tabandan tavana pencerelerin önündeki şezlonga uzanmış, vücudum rahat ekose pijamalar ve kabarık çoraplarla sarılmış, büyükannemin ben doğmadan önce yaptığı eski bir yorganın altında.

Burası evin en sevdiğim bölümü, kendi başıma kalabildiğim ama yine de hareketin yakınında olduğum küçük sessiz köşem.

Dağ evimiz üç kata bölünmüştür. Zemin kat çoğunlukla garajla kaplıdır, ancak aynı zamanda bir bagaj odası, depo ve küçük bir saunaya da ev sahipliği yapmaktadır. Orta kata çıkan merdivenler, solda yeterli büyüklükte bir mutfak ve balkona açılan pencere duvarının önünde uzun bir yemek masası bulunan yaşam alanına açılıyor. Dışarıda dünyanın en iyi manzarasının keyfini çıkarabileceğimiz birkaç şezlong var.

Uzaktaki duvar, rahat bir kanep ve koltuklarla çevrili büyük bir taş şömineyle kaplıdır. Köşede, biri en-suite banyolu, diğerleri ise salonun diğer ucundaki banyoyu paylaşan dört yatak odasına çıkan merdivenler yer almaktadır.

Buraya geldiğimde duş aldım, saçlarımı topuz yaptım ve en sevdiğim kurtarma maskesini yüzüme sürdüm. Mutfakta babam yemek hazırlıyor ve caz dinliyor, annem ise zemin kattaki jakuzide bir erikle ilgileniyor.

Pencerenin dışında kar her yeri beyaza bürüyor ama içeride ateş yanıyor. Büyük bir kadeh kırmızı şarabım, yarısı yenmiş bir kutu şekerli kurabiyem ve yeni bir aşk romanım var. Ve en önemlisi, iki hafta boyunca iş yok.

Bundan daha iyisi olamaz.

"Sana peynir tabağı getireyim mi, Hannah?" Babam mutfak kapısından sesleniyor.

Tamam, sanırım daha iyi olabilir.

"Evet, lütfen." Biraz daha esneyip gevşeyerek kendime geliyorum. Geri dönmek güzel.

Babam birkaç dakika sonra ortaya çıkıyor ve ben de onun ikramını kabul etmek için oturuyorum; peynir, zeytin, kurutulmuş etler, taze ekmek. Şezlongun ucuna tünüyor.

"Kontör lazım mı?"

"Böyle iyiyim, teşekkürler."

"Ne okuyorsun?" Elini kucağıma koyduğum yere uzatıyor ama önce ben alıp yanıma koyuyorum.

"Sadece havaalanından aldığım piliç edebiyatı saçmalıkları." Bu yalan karşısında irkildim. Birincisi, bu etiket abartılı ve aşağılayıcı olsa bile, chick lit'de yanlış bir şey yok. İkincisi, sakladığım kitap romantizm skalasının daha ateşli ucunda, bir basketbol oyuncusu ve koçunun kızı hakkında bir üniversite romantizmi. Şimdiye kadar çok iğrençti, tam da sevdiğim gibi. Ama babamın bunu bilmesine gerek yok.

"Ara verdiğini gördüğüme sevindim evlat. Ne kadar sıkı çalıştığını biliyorum ama oyunun da önemli olduğunu unutmamalısın. Sence bu Noel'de biz yaşlılarla takılmak sana iyi gelecek mi?"

"Elbette," diyorum ağzıma bir zeytin atarak. "Peki ya sen, bu yıl düzgün bir tatil için zamanın olacak mı sence?"

Babam bir işkolik ve fiziksel olarak burada bizimle olsa da zihinsel olarak kendini kapatma konusunda çok kötü. Çalıştığım medya ve eğlence hukuku firmasının sahibi ve hızla büyüyen müşteri listemizi yakından denetliyor. Onu telesiyejde sözleşmeleri düzenlerken ve kayak sonrası yamaçtaki bir bardan telefonla hukuki yanıtlar yazdırırken gördüm.

Kendimi bildim bileli bu böyle. Babam çalışıyor ve annem uzmanlaşıyor, ama onlar mutlu ve sağlıklılar ve önemli olan da bu.

"Ofise bu yıl gerçekten izole olacağımı söyledim, bu yüzden herhangi bir müşterinin kendilerini bir karmaşaya sokması dışında, ben ve annem tamamen sizindir. Kardeşini özlediğini biliyorum ama bu üçümüzün eğlenemeyeceği anlamına gelmiyor. Sabah Grizzly koşusunun dibine kadar yarışalım mı? Kaybeden *chocolat chaud* alır."

"Kulağa harika geliyor," diyorum, kazanmama izin vereceğini çok iyi bilerek.

"Tamam, ufaklık. Kitabına geri dönmene izin vereceğim. Akşam yemeği için Carbonara birazdan."

Cidden, bundan daha iyisi olamaz.

Mac'n'Please

Çamaşır Günü

**ETİKETLER: [M4F] [SEVGİLİLERE KOMŞULAR] [Flört] [Şaka]
[Pub- lic'de] [Anahtar] [MSub'dan MDom'a] [Oral Seks] [Rıza] [Övgü]
[Benimkine Geri Dön]**

Hey, seni tekrar görmek güzel.

Evet, büyük bir yük olduğunu biliyorum. Muhtemelen bütün gün burada olacağım ama son zamanlarda o kadar çok çalışıyorum ki, yaşam yönetiminde gerçekten geride kaldım.

Halka açılmak üzere olan bir teknoloji şirketinde çalışıyorum, bu yüzden ne yazık ki hep iş, hiç oyun yok.

Stres atmak için ne yapıyorum? Aslında hiçbir şey. Sadece devam ediyorum ve çok fazla tükenmemeyi umuyorum.

Bölüm 4

Hannah

Ağabeyimin oturma odasına dalarken çıkardığı UNUTULMAZ SES beni uykumdan uyandırıyor.

"Sürpriz!"

O burada. Gerçekten burada.

Onu karşılamak için ayağa fırladığımda kitabımı ve battaniyemi bir kenara atıyorum.

"Burada ne işin var?" Kollarımı ona doluyorum ve sakalının kirli kısmı yüzümü gıdıklıyor. Bu yeni bir gelişme, sadece internette gördüğüm bir şey ve alışmak biraz zaman alacak. Ryan benden iki yaş büyük olabilir, ama o her zaman benim aptal kardeşim oldu, dalga geçti ve aramızda bir rekabet yaratmak için hiçbir fırsatı kaçırmadı.

"Neler oluyor?" Babam mutfaktan çıkıyor, ellerini havluya siliyor.

"Selam baba," diye gülümsüyor Ryan.

"Oğlum," diyor, odayı geçip onu ayı gibi kucaklıyor. "Oğlum! Buna inanamıyorum. Bu şimdiye kadarki en güzel Noel hediyesi. Peki bu kim?"

O kadar Çok olmuştum ki, Ryan'a o kadar odaklanmıştım ki, arkasında duran diğer adama hiç dikkat etmemiştim. Koyu renk dalgaları, güçlü çenesi ve kaşındaki küçük yara izinin lisedeyken taktığı piercingden kaynaklandığını bildiğim uzun boylu adam.

Hayır.

Olamaz.

"Bu benim en iyi dostum ve oda arkadaşım Cameron," diyor ve sırtına bir tokat atıp onu da yanına almak için geri çekiliyor. "Bir bok için kayak yapamaz ama kış tatilini bizimle geçirecek. Umarım sorun olmaz? Sana sürpriz yapmak istedik. Cam, bu babam Mark ve kız kardeşim Hannah."

Cameron mı?

Olamaz ama öyle.

Bu yüzü nerede görsem tanırım. Alnındaki çatıklığı. Yüzde 80'i çocuksu bir çekicilik, yüzde 20'si '*seni mahvedeceğim*' olan geniş, doğal gülümsemesi. Beni binlerce kez öptüğünü hayal ettiğim dolgun dudaklar.

"Tanıştığımıza memnun oldum efendim," diyor Cameron ve babasının elini iki eliyle birden sıkıyor. "Ben de memnun oldum, Hannah."

Olduğum yerde donup kaldım. Tek yapabildiğim elimi yarım bir el sallamak ve '*merhaba*'ya hiç benzemeyen tuhaf, tiz bir homurtu çıkarmak.

"Tabii ki sorun yok. Hoş geldiniz!" Babam tezahürat yapıyor, konuşma etrafımda bir sis bulutu içinde devam ediyor. "Ne kadar çok o kadar iyi. Burada olduğuna inanamıyorum. Annen küplere binecek."

Ahşap merdivenin dibine doğru yürür. "Cheryl, bunu görmek isteyeceksin," diye bağırır.

"Bu kargaşa da neyin nesi?" diyor zarifçe aşağı inerken. "Bakın kim gelmiş," diyor babam ve o da son basamakları atlayarak iniyor.

"Aman Tanrım, Ryan. Misafirimiz olduğu konusunda beni uyarabilirdin. Neredeyse uygunsuz durumdayım," diye bağıyor ve ona doğru koğarken ipek bornozunu daha sıkı sarıyor. Ahlaksızlığın bir onun versiyonu var, ki makyajını çıkardıktan sonra bile göz alıcı, bir de benim versiyonum var. Kendime bakıyorum, dağınık pijamalarım yamuk yumuk duruyor. Saçlarım dağınık ve bahse girerim dudaklarım kırmızı şarapla lekelenmiştir.

"Hemen döneceğim," diyorum ve odama giden merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başlıyorum.

Böyle bir şey olamaz.

Kardeşimin Noel için eve dönmesi ve yanında getireceğı onca insan varken, bir yılı aşkın süredir hayalini kurduğum adamı getirmiş olması mümkün olamaz.

Erotik seslendirme *sanatçısı Mac'n'Please* evimde.

Belki bir ikizi vardır. Bir doppelgänger. Belki de halüsinasyon görüyorum. Şarap ve peynir yüzünden.

Telefonumu elime alıyorum ve son kontrol ettiğimden beri bir şey paylaşp paylaşmadığını görmek için Instagram hikayelerini açıyorum. Yeterince eminim, işte orada. Uçakta, aşağıda oturma odamda giydiğıyle aynı siyah Vans kapüşonluyla bir selfie. Üstünde tercih ettiğı estetik yazı tipiyle '*Dağlar çağırıyor ve gitmeliyim*' yazıyor.

Gerçekten burada.

Kış tatili için. İki hafta sürecek. Ben lanetliyim.

Reddit hesabını bulduktan sonraki bir ay içinde paylaştığı her şeyi dinledim ve o zamandan beri her gün sayfasını yeniliyorum.

Aşık bir kız öğrenci gibi, kısa sürede Instagram'ını buldum; burada yemek resimleri, tanıştığı köpekler, gün batımı ve bir sonraki kayıtları hakkında çözmeye çalışmaktan asla sıkılmadığım ipuçları paylaşıyor. Oradan da kolay bir şekilde

Özel seslerini, doğrudan lis- tener serisini ve benim beğenime göre yeterince çıplak olmayan zevkli fotoğraflarını yayınladığı web sitesine abone oluyorum. Ama Instagram hikayeleri internette en çok görüldüğü yer.

Bazen sabah ilk iş yatağından canlı yayın yapıyor. Dersten eve dönüyor olacağım ve onun sözlerinin sadece benim için olduğunu hayal ederek, orada sıcak çarşaflarının içinde olmayı dileyerek, yüzümü göğsüne bastırarak izleyebileceğim. Çok güzel koktuğunu biliyorum.

Bazen tüm hafta sonu boyunca bir şey göndermiyor ve acaba bir kız arkadaşı, onu meşgul eden biri mi var diye merak ediyorum ama bunu uzun süre düşünmeme izin vermiyorum çünkü kafamda Mac benim.

Gülünç olduğumu biliyorum. Bana bir kişilik sunulduğunun farkındayım ama onun içeriğinde, bana, dinleyicilerine dokunmak istediği yolu tarif edişini dinlemekte çok rahatlatıcı bir şey var.

Beni yargılamayın. İş yerinde geçen uzun bir günün ardından, sizi asla terk etmeyecek, incitmeyecek ya da size yanlış yapmayacak bir adamla kendi kendinize O yapmak ve ardından gelen ışıltının tadını çıkararak uykuya dalmaktan daha iyi bir şey yoktur. Aklınıza gelebilecek her türlü fantezi senaryosunu sesli bir şekilde anlatabilecekken neden gerçek bir erkekle uğraşasınız ki?

Fotokopi odasında iş arkadaşınızla oynaşmak mı istiyorsunuz? Bunun için bir sesi var.

Her zaman bir partide palto yığını üzerinde arkadaştan sevgiliye bir ilişki mi hayal ettiniz?

Bunun için de bir ses kaydı var.

Zehirli eski sevgilinizle son bir nefret sikişi fanteziniz mi var? Hayır, kişisel olarak değil ama Mac rolünü oynadığında, evet, kesinlikle var.

Bunu kıyaslayabileceğim en yakın şey, birinin beni en üst düzey telefon seksi için araması, bana iyi bir kız demesi ve sonra uyumam için beni susturması. Bu noktada pratik olarak bir meditasyon egzersizi.

Kandırılmış değilim ama biraz kandırılmışım çünkü onu çok istiyorum. Sadece sözleri için değil, beyni için de. Gülüşü, küçük şakaları. Akıllı bir adam, dünyayı ve insanları merak ediyor, şahsen bende olmayan bir *yaşama sevincine* sahip.

Onunla ilgili hayaller kurarak sayısız saatler geçirdim. Onun Spotify çalma listelerini dinliyorum, Tanrı aşkına. Onun da katıldığı bir partiye gitmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Odanın diğer ucunda birbirimizle göz göze gelir miydik? Kendimizi bir bahçenin sessiz bir noktasında bitişik koltuklarda mı bulurduk?

Bu adamla tanışacağımı milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Sadece birkaç saat önce, duşumu tamir etmek ve beni suyun altına sürüklemek için yanıma gelen ateşli bir DILF rolünü oynarken kulağında onun inleme sesini dinliyordum.

"Hannah, yemek hazır," diye sesleniyor babam merdivenlerden yukarı. Saçlarımı çekiştirip aynada kabartıyorum, gerçek kıyafetlerimi giyiyorum, sonra da rimel sürmek için makyaj çantamı karıştırıyorum.

Aşağıya indiğimde herkes yemek masasına oturmuştu. Kendimi bildim bileli dağ evinde bulunan devasa rustik bir parça olan bu masanın etrafı, sırtlarına geleneksel Alp kalpleri oyulmuş yerel yapım ahşap sandalyelerle çevrili. On kişilik, ama burada sadece beş kişi olduğumuz için, babam yerleri bir uca yerleştirdi ve Cameron'a solumda, masanın başındaki değerli yeri verdi.

"Bize kendinden bahset Cameron, ne iş yapıyorsun?" Hepimiz tabaklarımızı dumanı tüten carbonara yığınlarıyla doldurduktan sonra babam soruyor.

"Ryan'la aynı stüdyoda ses teknisyeniyim ve bir yandan da seslendirme yapıyorum." Neredeyse suyumda boğuluyordum.

"Vay canına," diyor annem, etkilendiği belli. "Ne tür şovlar üzerinde çalışıyorsun?"

"Şu anda bir Netflix uyarlaması üzerinde çalışıyorum ama bundan daha fazlasını söyleyebileceğimi sanmıyorum." Ellerini kaldırıyor ve başını sallıyor.

"Peki herhangi bir konuda sesinizi duyabilir miydik?"

Mac, pardon *Cameron*, sandalyesinde rahatsız bir şekilde kayıyor ve boğazını temizliyor. Yanaklarımın iki parlak kırmızı çizgi film dairesine dönüştüğünden emin bir şekilde masanın ortasına bakıyorum. *Aileme* yaptıklarını itiraf etmeyeceği kesin.

"Bundan emin değilim. Birkaç reklam, özel bir şey yok."

Çılgılık atmak istiyorum, ama küçük bir hırıltıdan daha büyük bir şeye dönüşmeden önce onu yakalamayı başarıyorum. '*Özel bir şey yok*' bu adamın sesiyle yapabildiği sihrin tam tersi. Herkesin bana baktığını fark ettiğimde tabağıma odaklanıyorum ve ağzıma bir çatal dolusu daha atıyorum.

"Kulağa büyüleyici geliyor," diye devam ediyor annem.

"İyi bir sözleşme avukatın var mı?" Klasik baba, asla görevden kaçmaz. "Bu benim işim."

"Evet. Onunla çok mutluyum."

"Bu tür konularda kime güveneceğinizden asla emin olamazsınız. Herhangi bir konuda ikinci bir görüşe ihtiyacınız olursa mutlaka ulaşın."

"Teşekkür ederim, efendim." Tanrım, o kadar çekici ve kibar ki. Nasıl oluyor da yemek masamızda oturmuş, parmaklarını saçlarında gezdiriyor, benim dünyamdan çıkıyor. Kıyafetlerinin altında neye benzediğini biliyorum ve tek düşünebildiğim bu.

Masanın altından kaval kemiğime sert bir tekme yediğimde dalıp gitmiştim. "Neden bu kadar sessizsin?" Ryan soruyor.

"Sadece dinliyorum," diye omuz silkiyorum ve o daha fazla kurcalamadan bir parça daha sarımsaklı ekmek alıyorum.

"Bu gezide kayak yapmak için bize katılır mısınız?" Annem söyledi.

"Gitmeyi umuyorum hanımefendi ama daha önce hiç gitmedim. Ben daha çok sahil çocuğuyum ama Ryan öğrenmek için Alpler'den daha iyi bir yer olmadığını söyledi."

"Hannah sana biraz ders verecek. O mükemmel bir öğretmendir."

"Şey..." Bir bahane bulmaya çalışıyorum. Bu adamla yalnız başıma vakit geçirmem ve aklımı başımda tutmam beklenemezdi. "Pek iyi değilim."

"Hannah, ciddi ol," diye azarlıyor annem. "O inanılmaz bir kayakçı ve yıllar boyunca pek çok arkadaşımıza kayak öğretti. Yarın seni başlangıç pistlerine götürecekt."

Ryan, "Aşağıda ödünç alabileceğiniz bir sürü malzemem var," diyor.

"Bu harika olur" diyor ve gülümsemesini bana çeviriyor. "Gerçi buradayken yapmam gereken ufak tefek işler var, o yüzden bir ya da iki günü atlayabilirim, eğer evde biraz yalnız kalmamın sakıncası yoksa?"

"Elbette," diyor babam. "Heyecan verici bir şey var mı?"

"Sadece yeni yıl için bir şeyler yapmak istiyorum. Çok yorucu bir şey değil, uzun sürmez."

"İyi adam, bu iş ahlakını sevdim."

Eminim burada o tür bir ses çalışması yapmayacaktır? Bu evde iğrenç sözlerini söylediğini düşününce kalçalarım birbirine yapışıyor. En sevdiğim yer olan şezlongda eli iç çamaşırının içinde otururkenki görüntüsü aklıma geliyor. Gıcırđıyorum, sonra boğazımı temizleyerek bunu örtbas ediyorum.

"Ee, Hannah," diyor Cameron, yaklaşarak. "Beni ne zaman istiyorsun?"

Eğer bu kadar gergin olmasaydım, çenemi yerden kaldırırdım. Tek yapabildiğim "Ha?" demek.

"Yarın sabah. Dersim için." Gülümsemesi güzel ve ölümcül. Bu yolculukta öleceğim. Onun muhteşem yüzüne bakarak hayatta kalamayacağım.

Her gün o karamel sesi duymak, masanın karşısında gülmek.

"Genelde kahvaltıdan sonra gideriz. 9:30 gibi mi?"

"Kulağa mükemmel geliyor. Dört gözle bekliyorum."

Hangi şalter attı, dünyanın eksenini ne kaydırды, bu karmayı hak etmek için ne yaptım bilmiyorum. Tek bildiğim, beni sayamayacağım kadar çok kez sabah kayağına getiren adama ders veriyorum ve onun benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok.

Mac'n'Please

Barda

ETİKETLER: [M4F] [Aşıklara Yabancılar] [MSub] [Yalvarma] [Grinding] [Binicilik] [Göz Teması] [Çoklu Orgazm] [Round 2]

Affedersiniz, özür dilerim. Bana dövmenizi gösterebilir misiniz? Üzgünüm, daha yakından bakmaya çalışıyordum, ama bir sürüngen gibi görünmek istemiyorum.

Vay canına, çok güzel. Harika bir tarzın var. Ben Mac. Senin adın ne?

Güzelmiş.

Buraya arkadaşlarınla mı yoksa biriyle mi geldin?

Buradan çıkmak mı istiyorsun?

Bölüm 5

Cameron

Ryan kız kardeşini cidden küçümsedi. Yani tabii ki, *"Evet o muhteşem, keyfine bak"* dese çok garip olurdu ama beni uyarabilirdi. Muhteşem onu tanımlamaya yetmez bile. O nefes kesici.

İlk geldiğimiz zamanki görüntüsü beynime kazındı. Dağınık bir topuz, yanağında uyuduğu yerden kalma pembe bir kırısklık, omzundan sıyrılmış, köprücük kemiğini ortaya çıkaracak kadar açık bir bluz. Uzun kirpikli açık kahverengi gözleri ve ne yazık ki benim için erkek kardeşi için olan kocaman, parlak gülümsemesi.

Babaları selam verene kadar beni fark etmedi bile.

Yemekte neredeyse hiç konuşmadı ve ne kadar dikkatini çekmeye çalışsam da bana bakmayı reddetti. Muhtemelen aile tatilini böldüğüm ve şimdi dinlenmek yerine bir yabancıyla geçirmek zorunda olduğu için kızgındır.

"Bir bira daha ister misiniz?" Ryan'ın annesi balkondan aşağıya, onun, babasının ve benim jakuzide serinlediğimiz yere sesleniyor.

Mark şişesini boşaltıyor. "Bir tane daha alabilirim."

"Ben de," diyor Ryan.

"Ben iyiyim. Teşekkürler Bayan Richmond." "Lütfen Cameron, bana Cheryl de."

"Olur Cheryl," diyorum şişemi ona doğru uzatarak.

Burada, yıldızlarla dolu bir gökyüzünün altında bembeyaz karlarla çevrili ılık suda oturmak çok güzel. Bir yanım Hannah'nın da gelip bize katılmasını diliyor ama diğer yanım şu anda o kadını mayoyla görmek zorunda olmadığım için minnettar. Özellikle de babasının yanında otururken.

Yemekten sonra Ryan bana evi ve kaldığım odayı gezdirirken o odasına çekildi. Onunkinin hemen yanında.

Orada, yatağında, duvarın diğer tarafında olacak. Dokunamadığım bir kadınla iki hafta boyunca kapana kısılacağımı söylediğimde şaka yapıyordum, ama şimdi bu giderek gerçeğim gibi görünüyor.

Biranın etkisiyle yüksek sesle esniyorum.

"Yarın kayak yapmayı öğrenmem bekleniyorsa sanırım bir duş alıp yatmam gerekiyor. Uçakta zar zor uyudum."

"Tamam dostum, sabah görüşürüz."

"İyi geceler Cameron," diyor Bay Richmond. "Seni aramızda görmek güzel evlat."

Dışarı çıktım, havlumu aldım ve içeri daldım. Buranın düzeni çok tuhaf ve üst kata, oturma odasına, oradan da odamın yanındaki banyoya çıkmam gerekiyor. Başka bir aile olsa muhtemelen garip olurdu ama şimdiden herkesle kendimi evimde gibi hissediyorum. Hannah hariç herkes, o muamma.

"Aman Tanrım," diyor, burnu bir kitaba gömülmüş halde merdivenlerin sonundan dönerken neredeyse bana çarpıyordu. "Özür dilerim, seni görmedim."

Orada. Sadece bir bardak su almaya geldim."

Gözlerinin göğsümde, karın kaslarımda gezindikten sonra belimdeki havlunun üzerinde durmasını kaçırmıyorum.

"Seni suçlayamam," diyorum ön kapağa dokunarak. "Bu seri hakkında harika şeyler duydum. Azgın kovboylar, değil mi?"

"Doğru," diyor ve etrafımda dolanırken sırtını duvara yapııştırıyor.

Benim işimde, edebiyat dünyasında popüler olan şeyleri takip etmek iyi bir iş. Aşk romanları ve sesli erotizm arasında çok fazla geçiş var ve en popüler ses kayıtlarımdan bazıları en çok satan kitaplardan ilham aldı.

Mutfağa doğru yürürken ona iyice bakıyorum, köşeyi dönmeden önce dolgun kalçaları ve kısa şortu bakışlarımı üzerine çekiyor. Yastık olarak kullanmak isteyeceğiniz türden kalçaları var. İçinde kaybolmak isteyeceğiniz gözler, onu sıkıca tutarken okşamak için mükemmel görünen yumuşak siyah saçlar.

Benim neyim var böyle?

Uzun bir iki hafta olacak. Dün bir barda oturuyordum, şimdi ise dağlarda küçük, şirin bir kulübedeyim ve beynim kırmızı kareli battaniyemin altında çırılçıplak yatan güzel bir kadının düşünceleri ile çılgına dönmüşken yan odada uyumaya çalışmam gerekiyor. Yoksa bu iki gün önce miydi? Bu jetlag kaynaklı halüsinasyonlar mı? Biriyle takılmayalı uzun zaman oldu. Belki de beynim bana oyun oynuyordur. O sadece bir kadın, benden hoşlanıyor gibi bile görünmeyen biri. Sikimi kesinlikle kontrol altında tutabilirim.

Ryan ailesinden bolca bahsediyor ama onun ve kız kardeşinin fotoğraflarını hiç görmedim. Eminim biraz hafiyelik yaparak onu internette bulabilir ve beni onun gözüne sokacak birkaç şey öğrenebilirim. Nasıl biri olduğunu, nelerden hoşlandığını, ortak noktalarımız olup olmadığını.

En bariz yerden, Ryan'ın Instagram hesabından başlıyorum. Benim *Mac'n'Please* ses çalışmalarımı tanıtmak ve dinleyici tabanımı genişletmek için kullandığım sosyal medya hesabımın aksine, onun sosyal medya hesabı tamamen iş amaçlı. Beni takip bile etmiyor, hıyar herif. Böyle bir pislikle ilişkilendirilmek istemediğini söyledi. Ona, söz konusu pisliğin buraya business class uçmamız için para ödediğini hatırlatmalıyım.

Takipçi listesinde geziniyorum ve işte orada. Hannah Richmond, herkese açık bir profili var.

Büyük ikramiye.

Biraz daha cesur olsaydım, takip et butonuna basardım. Ama... o düğmede "*takip et*" yazmıyor. "*Geri takip et*" yazıyor.

Sonra aklıma geldi, zaten midemde olan düğüm daha da sıkılaştı. En iyi arkadaşım sesli erotik seslendirme hesabımı takip etmiyor olabilir ama kız kardeşi takip ediyor.

Bölüm 6

Hannah

Hayatımda hiç bu kadar rahat hissetmemiştim. Normalde uyuyamadığımda kulaklıklarımı takar ve Mac'in kendimi yıpratana kadar nasıl boşalacağımı anlatmasına izin veririm, ama o duvarın diğer tarafındayken bunu nasıl yapabilirim?

Buraya iki hafta boyunca yemek, içmek, kayak yapmak ve uyumak umuduyla geldim. Şimdi kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki eminim odunların arasından duyacak. Kesinlikle asla uyuyamayacağım.

Cameron akşam yemeğinde işinin bu yönünü kendine sakladı ama ya yanlışlıkla onun kim olduğunu ve ne yaptığını bildiğimi ağzımdan kaçırırsam? Bu adamın gelişini o kadar çok dinledim ki beynim yeniden kablolandı. Benimle çukurlar ve drenaj sistemleri hakkında konuşabilir ve muhtemelen tahrik olurum. O sadece nefes almak zorunda ve ben berbat durumdayım.

Bunu nasıl kaçırdım?

L.A.'de yaşadığını biliyorum, kardeşim de öyle ama L.A. çok büyük bir yer. Herkesin herkesi tanıdığını varsaymak, her İskoç'un akraba olduğunu ya da her kanunu ezbere bildiğimi varsaymak gibi bir şey.

Hepsi Ryan'ın suçu. Sosyal medyayı sadece üzerinde çalıştığı diziler hakkında paylaşım yapmak için kullanıyor. Neden bizim yaşımızdaki herkes gibi partilerden fotoğraflar paylaşan normal bir fuckboy olamıyor? Sosyal medyanın gücünü kullanıp oda arkadaşının kimliğini yıllar önce öğrenebilirdim.

Gerçi fark etmezdi de. Bu adam zaten istesem de bırakamayacağım bir bağımlılık. Neredeyse bir takipçiyim, yeni içerik için sabah akşam hesaplarını kontrol ediyorum, yeni bir şey çıktığı anda ses kayıtlarını dinliyorum, ona mesajlarımı gönderiyorum...

Oh Tanrım.

Olamaz.

Birkaç kadeh içkiden ve birkaç orgazmdan sonra DM *Mac'n'Please* gönderdiğim olmuştur. O bunları hiç okumuyor ve ben de bunu her zaman sorun etmedim, ancak bu onun çalışmalarını ne kadar takdir ettiğimi ifade edebilmemin tek yolu.

Ya beni Instagram'da bulur ve ona gönderdiğim her şeyi görürse? Bu düşünce başımdan aşağı bir kova buz gibi su dökülmesine benziyor.

Çılgına dönmüş bir halde başucumdan telefonumu kapıyorum, Instagram'ı açıyorum, profiline giriyorum ve mesaj geçmişimize tıklıyorum. Aylar ve aylar öncesine dayanan utanç verici derecede tek taraflı bir konuşma. Her şeyi silmek için çabalıyorum, - *DM'leri nasıl silersiniz* ki? - sonra ekranımın altında dört harfli bir kelimenin belirmesini dehşet içinde izliyorum.

Gördüm.

Bölüm 7

Cameron

VAY ANASINI.

"Bu Şimdiye kadarki en iyi konuŐmalarınızdan biriydi, çok teşekkür ederim. Sonunda sesin oldukça bitkin geliyordu. Umarım harika bir uyku ekmiŐsinizdir ve hafta sonu için rahatlatıcı planlarınız vardır."

"Buna gerçekten yüreğini koymuŐsun ve bu belli oluyor. Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum ama her zaman o anda duymak istediğim Şeyi söylüyorsun. Sende bir yetenek var."

"Senin sesini dinlerken hiç bu kadar zorlanmamıŐtım."

Bunlar bana gönderdiği mesajların yüzeyini ancak çiziyor. Kaydırmaya devam ediyorum, geçen yıl veya daha uzun süredir bana gönderdiği her Şeyi okuyorum. Bazıları nazik ve övgü dolu, bazıları ise iğrenç.

Bana kızgın değil, şokta. Milyon yıl geğse de evine geleceğimi hayal edemezdi.

Artık üç şey biliyorum. Hannah kim olduğumu çok iyi biliyor. Çok pis bir ağzı var. Ve tek kuralımın sınırları zorlanmak üzere.

Mac'n'Please

Kural Bozucu

**ETİKETLER: [M4F] [KOCASI] [MDOM] [Sahiplenici] [Brat] [Bozulma]
[Şaplak] [Orgazm Kontrolü] [İnkâr] [Maden] [Kaba] [Sonrası Bakım]**

Tsk, tsk, tsk. Burada neyimiz varmış?

Hayır, saklamaya çalışma. Seni suçüstü yakaladım.

Sana ne demiştim, bebeğim? İş gezimden eve dönene kadar elimi sürmeyeceğimi söyledim.

Bilmem gereken şey, ben yokken kaç kez kendini boşalttın?

(Growl)

Yedi mi? Yani yapmaman gerektiğini bildiğin halde devam ettin ve saymaya devam mı ettin? Seni küçük velet.

Bana öyle bakma.

Bir anlaşma yapmıştık, tatlım. Tek kuralımı çiğnedin. Şimdi dizlerimin üzerine çök ve cezanı çek.

Bölüm 8

Hannah

Kahvaltı için aşığı indiğimde Ryan ve Cameron çoktan yemek masasına oturmuşlardı. Berbat uyuduğum gece belli oluyor. Hafif bir makyaj ve kayak kaskımın altına yaptığım düzgün örgülerle kendimi şık göstermeye çalıştım ama yine de kendimi berbat hissediyorum.

Cameron onun kim olduğunu bildiğimi biliyor.

Sadece bu da değil, onun ses kayıtlarını dinlediğimi ve onlardan etkilendiğimi de biliyor. Biliyor çünkü ona doğrudan mesaj atıp söyleyecek kadar aptalım. Geçmişteki Hannah'nın kafasına bir tokat atmak istiyorum. Ne tür bir avukat böyle bir belge bırakır?

Sırtımı çocuklara dönerek kahve dolduruyor ve tezgâhta kahvaltı hazırlıyorum. Sadece sözleriyle beni boşaltan adam masanın karşısında otururken ve *onun kim olduğunu bildiğimi bilirken* nasıl mutlu bir şekilde müslime yumulabilirim.

Belki de evde yalnız bir Noel o kadar da kötü olmazdı. Bugün gidebilirim. Uçuşları kontrol etmeliyim.

"Günaydın Hannah," diyor Cameron yanımda belirerek. Gözlerim yukarı doğru fırlıyor ve onunkilere kilitleniyor. Çok güzeldi. Altın benekli gri yeşil. Daha önce hiç böyle gözler görmemiştim. Başını eğiyor ve sesini alçaltıyor. "Sana bir şey söyleyebilir miyim?"

Bu beş kelimeye verdiğim tepki Pavlovvari ve tam gövdeli. Küçük bir gıcırta yakalamak için tam zamanında dudaklarımı birbirine kenetliyorum ve kimsenin onu duyup duymadığını kontrol etmek için dönüyorum. İtiraf serisinde kullandığı kelimeler bunlar, sadece en karanlık, en kirli arzularını döktüğü ses kayıtları.

"Mmhmm."

"Kayak konusunda gerçekten gerginim." Ona bakıyorum ve daha önce görmediğim bir alçakgönüllülük var. Saçının arkasını ovalıyor.

"Eminim harika olacaksın."

"Eğer berbat olursam bana karşı sabırlı olacak mısınız?" Yüzü rahat ama sesi alçak ve yavaş, alaycı. "Yoksa otoriter bir öğretmen misin?"

Gecenin bir yarısı kulağıma bu sözleri fısıldadığını hayal etmek çok kolay. Ya da ikimizin de çalıştığı bir okulun kırtasiye dolabında beni baştan çıkardığını. Bir şey acı bir şekilde netleşiyor. Kayak öğrenmekten çekiniyor olabilir ama beni yakalamaya çalışmaktan da çekinmiyor.

"İyi olacaksın." Masadaki yerimi aldım.

"Hadi dostum," diye araya giriyor Ryan, bulaşıkları lavaboya atmak için ayağa kalkarken. "Benimle bot odasına gel de seni giydireyim."

Beni yemeğe bıraktıklarında omuzlarım güçlkle düşüyor ve bu adamın ve güzel sesinin eşliğinde bugün ve tatilimizin geri kalanında nasıl hayatta kalacağımı merak ediyorum.

ele

Bizi dağın bir kısmına taşıyacak olan kabarcıklı teleferiğe binmeye hazır bir şekilde ana istasyona doğru yürürken, kardeşim ve Cameron'ın arkasında duruyorum. İlk Lift ekibini, her sabah teleferik ağı hayata geçer geçmez kalkıp binmek için kuyruğa giren takıntılıları özledik. Ryan ve ben her zaman Son Telesiyej Ekibi olduk, kış güneşi kaybolurken ve dağ pembemsi mora dönerken teleferik operatörlerine bir kez daha yukarı çıkmamıza izin vermeleri için yalvardık.

Yine de etrafta bir sürü insan var ve Ryan, Cameron'ı kayak kartları için bilet gişesine götürmeden önce yol boyunca çeşitli barları ve dükkanları işaret ediyor. İnternette ön yükleme yapmıştım, bu yüzden dev pist haritasının yanında durup yeni başlayanlar için uygun bir rota çiziyorum.

Annem bana öğretmenlik teklif ettiğinde sadece nazik davranmıyordu. A-Level'lerimi bitirdikten sonra neredeyse kayak eğitmeni olarak kalifiye oluyordum. İlk erkek arkadaşım ile bir yıl ara verip buraya gelmeyi ve kışın öğretmenlik yapmayı planlamıştık ama onu diğer öğrencilerden birinin tepesinde elleriyle yakalayınca eğitim kursumuzu yarıda bıraktım.

Boşluk yılı iptal edildi, üniversitede bana teklif edilen yeri kabul ettim ve neyse ki o zamandan beri onu pek düşünmedim. Ne yazık ki bu, tanıştığım erkeklerin çoğunu görmezden gelmeye neden olan trajik flört geçmişimin sadece başlangıcıydı.

Her neyse, başka bir adam hakkında hayal kurmakla meşguldüm. Ne yazık ki önümüzdeki on dakikayı metal bir kutuya hapsedilmiş bir şekilde geçirmek üzere olduğum bir adam.

Tekrar ortaya çıktıklarında Cameron'a kartını nasıl okutacağını gösteriyorum ve turnikelerden geçip baz istasyonundaki okları takip ederek sıramızı bekliyoruz.

Ryan, "Çok hızlı geliyor, ama sonra yavaşlayarak binmemize izin veriyor," diyerek, konfor alanının tamamen dışında olduğunu şimdi anladığım Cameron'a güven veriyor.

Daha önce yapmadıysanız kayakla ilgili her şey tuhaftır; ağır botlar, hantal kayak ve batonları taşımak, dağ güvenliği ve kayakçıların davranış kuralları. Bir dakika sonra tüm o örtülerin altında kaynıyor gibi hissetmek, ardından güneşten çıktığımızda sıcaklıktaki düşüşün sizi vurmasından bahsetmiyorum bile.

Alpler'in bu bölgesinde hava bir günden diğerine değişir ama bugün şansımız yaver gitti. Gece boyunca taze kar yağdı ve şimdi güneşli bir gün. Yola çıkmadan önce ona güneş kremi hatırlatmalıydım.

"Sende ne var ne yok kardeşim?" Kapılar kapandığında ve dağın yamacında keskin bir eğimle baz istasyonundan dışarı çıktığımızda Ryan soruyor.

"Çok değil," diye omuz silkiyorum, göz göze gelmek istemiyorum.

"Hadi ama, genelde seni susturamıyorum. Neyin var senin?" "Ben iyiyim."

"İş canına mı okuyor?"

"Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

"Biriyle çıkıyor musun?" diye soruyor ve ben de gözlerimi deviriyorum. Bu konuyu kesinlikle Mac'in önünde konuşmak istemiyorum, üzgünüm Cameron.

Ryan ve ben birbirimizden hiçbir zaman sır saklamadık ve genellikle akıllıca seçimler yaptığımı bilmesine rağmen, son derece kötü seçimlerime ve bunun sonucunda yaşanan berbat ayrılıklara tanık oldu. Takdir ettiğim bir şekilde koruyucu, zorba olmadan güvenebileceğim bir insan. Ona şu anda biriyle çıkmadığımı çünkü kimsenin onun en iyi arkadaşını geçemeyeceğini söylemek kesinlikle bir seçenek değil.

Ryan kaburgalarına bir dirsek indirirken Cameron homurdanarak, "Seni kapmadıklarına inanmakta güçlük çekiyorum," diyor.

"Kız kardeşime asılmayı bırak."

"Hayır, dostum. Sadece gerçekten iyi birine benzediğini söylüyorum." Bana doğru rahat bir hareket yapıyor ve ben de pencereden dışarı bakıp yolculuğun geri kalanında ağzımı kapalı tutuyorum.

Bölüm 9

Hannah

Bu plaj çocuğunun harika bir öğrenci olduğu ortaya çıktı. Başlangıç seviyesindeki bir yamaçta birkaç saat boyunca tekrar tekrar koştuk ve beni iyi dinledi, tüm talimatlarımı uyguladı ve bir kez bile düşmedi.

Neyse ki benim için dün gece yaşanan rezaletten de bahsetmedi. Dürüst olmak gerekirse, bu güzel dağlarda kayaklarıma geri döndüğüm için o kadar mutluyum ki, uzun süre endişelenmek zor.

"Bunu daha önce yapmadığınıza emin misiniz?"

"Yemin ederim!" diyor, acemi koşusunun bir tarafından diğerine yavaşça slalom yaparken izlerimi takip ediyor.

"Sen harika bir öğretmensin."

"Doğuştan yeteneklisin," diye sesleniyorum omzumun üzerinden. "Farkına bile varmadan çift siyah koşu yapacaksın."

Vadinin dibinde, birkaç pistin bölgedeki en iyi pizzacıda birleştiği yerde duruyoruz. Öğle yemeği için biraz erken ama midem gurulduyor, belli ki sabah bu kadar egzersize alışık değilim.

"Bir krep alıp kısa bir mola vermek ister misin?"

Cameron gözlüklerini kaskının ön tarafına doğru kaldırarak "Elbette," diyor. Yanakları pembeleşmiş, üst kısımlarında belli belirsiz bir çizgi belirmiş bile. "Güneşi yakalamışsın," diyorum, bakmaktan kendimi alamayarak.

"Sen de öyle," diyor ama ben bu sabah 50 faktör güneş kremi sürdüğümü biliyorum ve onun gördüğü şey benim allıklarım.

Restoranın önüne doğru kayıyoruz ve kayaklarımızdan çıkmak için bağlamalarımızı geri itiyoruz. Cameron'a onları nasıl birbirine tutturacağını ve dikkatlice rafa nasıl yerleştireceğini gösteriyorum.

"Biri onları çalmaz mı?" diye soruyor.

"Oldukça nadirdir ve çok uzakta olmayacağız. Sen bir masa bul, ben hemen döneceğim."

İçeride, ellerimi yıkamadan ve terli kask saçlarımı düzeltmeden önce hızlıca banyoyu ziyaret ediyorum. Kayak ve snowboard botlarının kar yığınlarıyla dolu ve ıslak olan kauçuk kaplı merdivenlerden dikkatlice yukarı çıkıyorum.

Tezgâhta çikolatalı ve muzlu iki krep sipariş edip parasını ödüyorum ve ikimiz için de sıcak çikolata sipariş etmeye karar veriyorum. Burada her şeyi hızlı ve taze yapıyorlar, bu yüzden beklerken kafenin pencerelerinden Cameron'ı izliyorum.

Belki de durmak bir hataydı. Ya bu arayış mesajlarımı gündeme getirmek için kullanırsa? Konuyu açtığı düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Yine de rahat görünüyor, dirseklerini masaya dayamış diğer kayakçıların dağdan inişini izliyor. Bütün sabah kaskını taktığı için saçları da ter içinde ve tek yapmak istediğim parmaklarımı saçlarında gezdirmek. Onu internette takip ettiğim süre boyunca hep bu şekilde davrandı ve fantezilerimin çoğu cinsel olsa da, arzuladığım bir tatlılık var

ondan da. Yanına oturabilseydim ve uzanıp ona özgürce dokunabilseydim nasıl olurdu merak ediyorum.

Mac'n'Please'in birkaç BFE ses kaydı var, yani Erkek Arkadaş Deneyimi ve iyi bir sebepten dolayı popülerler. Hafta sonu sabahları onunla uyanmış gibi yapmak istediğimde dinlediklerim bunlar. Günü birlikte geçirmeyi, kanepeye kıvrılıp kitap okumayı, arada bir durup öpüşmeyi ve birbirimizi hissetmeyi hayal ediyorum.

O bir kenar ustası ve gün boyu benimle alay ettiğini, beni geliştirdiğini ve her yaklaştığımda durduğunu hayal etmeyi seviyorum. Rüyalarımda kahvaltıda, mutfak tezgahında oral seksle başlar, sonra ben gelmeden hemen önce durur ve bana market alışverişine gitme zamanının geldiğini söylerdi. Arabada kendime dokunmamı ama *'sakın boşalayım deme'* derdi. *Eğer boşalırsan, seni herkesin orgazmının kime ait olduğunu görebileceği bir yerde beceririm.*

Onun uslu kızı olurdum, her zaman bana söyleneni yapardım. Eve döndüğümüzde bavullarımızı boşaltırdık ve öğle yemeğini hazırlarken bana sürekli dokunurdu ama asla ona en çok ihtiyaç duyduğum yerime dokunmazdı. Birlikte duş alırdık ve eline boşalana kadar sikini okşardı, ama ona dokunmama asla izin vermezdi ve kendime dokunmama da izin vermezdi.

Akşamları, yemek ve içki için dışarı çıkardık. Evden çıkmadan önce beni duvara yapıştırır, dizlerinin üzerine çöker, tırnaklarını eteğimin altına geçirir ve iç çamaşırımı yere çekerdi. Beni yavaşça yalar ve kalçalarım yüzüne doğru itilirken parmaklarım saçlarına gömülürdü. Ama o beni geri iter ve ayağa kalkar, nemli külotumu başparmağına dolayarak lastiğini çeker ve merdivenlerden yukarı fırlatırken gülerdi.

'Bunlara ihtiyacın olmayacak,' diye fısıldardı ve ben neredeyse oracıkta boşalırdım.

Bütün gece benimle alay ederdi. Parmakları kalçamda. Kulağımda alaylar. İşkence olurdu ama severdim. Beklenti, özlem, derin bilgi

Eninde sonunda beni becerecekti ama biraz daha sabırlı olmam gerekiyordu.

Eve gittiğimizde, ağrımış ve sıırsıklam olmuş, neredeyse ihtiyaçtan titriyor olurdum. Onun her yerimde olmasını arzuladığım için sarhoş olurdum. Yatağımızın ucuna oturur, onun için soyunmamı ister, sonra beni yatırır ve bacaklarımı ayırırdı. Ben onun altında kıvranıp yalvarırken o acele etmez, alay ederdi.

Ve mutlu bir şekilde yalvarırdım, sadece şehvetten çıldırmak için değil, onun için ne kadar çaresiz olduğumu duymayı ne kadar çok sevdiğini bildiğim için. Sonunda boşalmama izin verdiğinde, saniyeler içinde boşalırdım ama bu onu sadece cesaretlendirirdi. Asla bir kez boşalmama izin vermez ve sonra dururdu. Nefesimi tutmama bile izin vermezdi. Bana saydırırdı. Sayıyı kaybederdim. Orgazmlar arka arkaya gelir, sonuncusunu atlatmak için bir saniye bile bulamadan içime çökerdi.

Mükemmel hayatımızdaki birçok mükemmel günden biri olacaktı. Benim mükemmel, gizlenmiş küçük dünyam.

"Deux chocolat et banane, et deux chocolat chaud," diye sesleniyor tezgâhın arkasındaki kadın ve ben iç geçiriyorum, keşke hayal kurmak için birkaç saniyem daha olsaydı diye.

"Oui, merci beaucoup."

Tepsimizi dışarı taşıyorum, kapının yanındaki sehpadan çatal bıçakları alıyorum ve ahşap zemin kaplamasına doğru ilerliyorum. Kayak botları giyerken bir adama yaklaşmanın çekici bir yolu yok.

Yanına oturduğumda "Bu harikaydı," diyor. "Ama bacaklarım beni öldürüyor."

Kendi bacaklarım jöle gibi hissediyor ama bu onun yanında yeni bir şey değil. Önünde diz çöküyorum, kayak pantolonunu yukarı çekiyorum ve botlarının klipslerini açıyorum.

"Bunun yardımı olur." Ancak o zaman kendimi dengelemek için elimi nereye koyduğumu fark ediyorum ve kendimi durduramadan kelimeler ağzımdan dökülüyor. "Woah, senin

kalçalar sağlam."

Cameron yüzümle, her nasılsa hâlâ tehlikeli bir şekilde kalçasının üzerinde duran ve şimdi de *sıkan* elim arasında bir ileri bir geri bakıyor.

Aklımı kaçırdım.

"Egzersiz yapıyorum. Çok fazla squat. Eskiden paten kayardım," diyor, bir tür trans halinde.

Sonunda aklım başıma geldi ve geri çekildim. "Bu her şeyi açıklıyor. Sanırım kayak ve paten aynı kasları, aynı temel dengeyi kullanıyor."

"*Eskiden*" diyorum. O kasları kullanmayalı yıllar oldu."

"Yarın çok ağrın olacak. Akşam yemeğinden sonra sıcak küvette yirmi dakika seni rahatlatacaktır. Merdivenlerin altında da küçük bir sauna odamız var. Ryan'ın size gösterip göstermediğinden emin değilim."

"Lanet olsun, sanki sizin eviniz ormanda küçük bir tahta kulübeymiş gibi konuştu. Siz çok havalısınız."

"Benim büyükannem de süslüydü," diye düzeltiyorum onu. "Biz sadece şanslı inişçileriz sanırım." Tepeye dönüp baktığımda, yaşlı bir beyefendinin bacaklarının arasına sıkıştırdığı dört yaşından büyük olmayan bir çocukla yokuşu tırmanışını izliyorum. O bir zamanlar bendim.

Büyükannem bize kayak yapmayı öğretti ve babamın küçümsemesine rağmen Ryan ve beni pist dışına çıkarmayı, dağın her yerinde en sevdiği yerleri göstermeyi çok severdi. Risk alan, kural tanımayan ve sonuna kadar alıngan biriydi. Onu çok özliyorum.

"İyi misin?" Cameron omzunu benimkine çarparak soruyor. Masanın üzerinde, kolu benimkinden sadece bir santim uzakta duruyor. Yemin ederim tüylerimin diken diken olduğunu, ona doğru çekildiğimi hissedebiliyorum.

"Ben iyiyim. Sadece anımsıyorum." Onun yemeğini işaret edip kendiminkine yumuluyorum. "Çikolata katılaşmadan ye."

Sessizce yiyoruz, neyse ki her lokma arasında duraksamayacak kadar açız, ama konuşmak Cameron'ın tüm hayatı ve burada oturup hiçbir şey söylememenin zor olduğunu hissediyorum. Umarım dün gecedен bahsetmez.

"Bana büyükannenden bahsetmek ister misin?" Ağzının kenarındaki çikolata sosunu peçeteyle sildi.

"Belki başka bir zaman."

"Bana kendinden bahset o zaman." Yer değiştiriyor, vücudunu bana doğru eğiyor ve rüyaların ön kolu ulaşamaz hale geliyor.

"Ne bilmek istiyorsunuz?" Bu tehlikeli bir soru. Zaten benim itiraf etmek isteyeceğimden çok daha fazlasını biliyor. Neden ona daha fazla ayrıntı için baskı yapma fırsatı verdiğimi bilmiyorum.

"Her şeyi."

Hay sikeyim.

"Bu oldukça geniş bir konu yelpazesi."

"Tamam," diyor dudağına vurarak. "En sevdiğin dondurma çeşidiyle başlayalım mı?"

"Antep fıstığı."

"Şık, beğendim. En sevdiğin mevsim?"

"Hepsi. Her birinin öne çıkan özellikleri var."

"Kapsayıcılıktan yanayım. Film yıldızı aşkı mı?"

Gözlerimi deviriyorum, oraya gitmek istemiyorum. Sesini duyduğum anda tüm film yıldızlarının çekiciliğini yitirdiğini söyleyecek değilim. "Hava bizden yanayken kayak yapmaya geri dönmeliyiz."

Bu acınası bir bahane. Gökyüzünde tek bir bulut bile yok. Ayağa kalkıp tabaklarımızı tepsiye yerleştiriyorum.

"Bekle." Cameron bileğimden tutup beni kendisine doğru çekiyor. "Son bir soru. Bilmek için ölüyorum." Yıldızları durdurmasını beklerken saatler geçiyor-

ağızıma bakıyor ve hakkımda öğrenmek için bu kadar çaresiz olduğu şeyin ne olduğunu soruyor. "Ne dinlemekten hoşlanırsın?"

Hayır, hayır, hayır. Lütfen bu kadar cesur olma.

Çok iyi gidiyorduk. Dağda güzel bir gün geçiriyormuşuz ve aramızda konuşulmayan büyük bir sır yokmuş gibi davranamaz mıyız?

"Eee?"

"Ben..."

şey..."

"Hadi gel." Diğer eli ön kolumu sarmak için yukarı kalkıyor ve parmak uçlarını içime bastırarak hafifçe sıkıyor. Ceketimin katmanları arasından bile sıcaklığı hissediyorum. "Geceleri yalnızken kulaklarını neyle doldurmaktan hoşlanırsın, Hannah?"

Sesi o kadar zengin ve baştan çıkarıcı ki, beni dik tutmasa geriye doğru sallanacağım. Gözleri yine ağızımda ve dudaklarım 'sen' kelimesini oluşturmak üzereyken kendimi tutup elini çekiyorum. "Hadi gidelim."

Mac'n'Please

Eski sevgilinle karşılaşmak

Çay mı?

*Of Kurs I Hatırla nasıl sen al o. I Her şeyi
hatırla.*

Tanrım, parfümün.

(Derin nefes alın)

Bir sürü anıyı geri getiriyor.

Tabii ki iyi olanlar.

Kulağının arkasında şampuanın gibi kokan yer. Seni orada öpmeye bayılırdım. Tadını da hala hatırlıyorum.

Bazı çiftlerin ayrılık seksini bilirsin. Keşke öyle yapsaydık dediğin oldu mu hiç? Birlikte son bir kez, veda etmek için.

Hayır mı? Ben düşünüyorum. Bunu her zaman düşünüyorum.

Bölüm 10

Cameron

Bu kadın kapalı bir kitap. Bir tuğla duvar. Demir bir kale.

Tek istediğim benim kim olduğumu bildiğini kabul etmesi, belki o zaman yanımda bu kadar garip davranmaz. Sabahtan beri benim yanımda utangaçtı ve ben bunu garipleştirmeye *çalışmıyorum*.

Buna gülebilmeli, bunun çılgın bir tesadüf olduğunu kabul edebilmeliyiz. Eğer benim yanımda bu kadar gergin olmasaydı, eminim birlikte eğlenebilirdik. O çok güzel ve benimle aynı şeylere ilgi duyduğunu bildiğimden, birlikte iyi vakit geçirdiğimizi hayal etmemek neredeyse imkansız.

Yönlendirici sorular açıkça işe yaramıyor, bu yüzden farklı bir yaklaşım benimsemem gerekecek. Sanırım ona ulaşmanın yolunu biliyorum ama bunu uygulamak için biraz zamana ihtiyacım var.

Bağlama takımlarını giyerken kayak rafının yanında ona yetişiyorum.

Kayaklarımı düz bir şekilde yatırırken sırtıyla bacağıma vurarak, "Önce botlarını yerine takmalısın," diyor.

"Sanırım öğleden sonrayı atlayacağım. Yetiştirmem gereken bazı işler var ve ilk günden aşırıya kaçmak istemiyorum."

Yüzünün kızarmasını özlemiyorum. Eminim bu işin nasıl bir şey olduğunu merak ediyordur.

"Tamam," dedi. "Hadi ilk bindiğimiz teleferiğin tepesine geri kayalım ve sen de doğrudan köye geri dönebilirsin."

"Kendi başıma dönebileceğime güvenmiyor musun?"

Başını yavaşça sallarken yüzünde bir gülümseme beliriyor, sessiz kahkahası sadece benim kulaklarıma ulaşan güzel bir ses. "Seni kayaktaki ilk gününde yalnız göndermeyi uygun bulmazdım. Tek öğrencimi kaybedersem berbat bir öğretmen olurum."

"Yeterince makul. Evin anahtarlarına ihtiyacım var mı?"

"Hayır, kapıda bir tuş takımı var. Sana kodu mesaj atarım, böylece ezberlemek zorunda kalmazsın."

Eldivenini dişleriyle çekip çıkardığında, ceketinin cebinin fermuarını açıp telefonunu çıkardığında gülümsemeden edemiyorum. Ancak Insta-gram'ı açtığında az önce ne söylediğinin farkına varıyor. Yanakları kızarır ve gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde yere bakarken dudakları aralanır. Her şeyi berbat ettiğini ve yanlışlıkla benimle iletişim kurabileceği gerçeğini ele verdiğini biliyor.

"Numaram sende yok," diyorum sonunda. Bu seferlik hatasını görmezden geleceğim. "Bana telefonunu ver."

Onu gerçekten kızdırmak için numaramı Mac'in altına kaydetmek istiyorum ama zavallı kadın kendiliğinden yanabilir ya da gözyaşlarına boğulabilir.

"İşte oldu. Artık bana ne zaman ihtiyacın olursa ulaşabilirsin."

Telefonuna uzanıyor ve parmak uçları benimkinin alt tarafına değiyor, elimin arkasından bir kıvılcım... bir şey gönderiyor. Nefes nefese kalıyor, gözleri benimkilerle kilitleniyor ve onun da bunu hissettiğini biliyorum. Elim kendini

dirseğinden tutup kavıyor ve onu nazikçe kendime doğru çekiyorum. Avuç içi belime iniyor, parmakları etrafımda kıvrılıyor ve aniden dağdaki tek iki kişi biz oluyoruz.

Onu daha da yakınımaya çekmek, çenesini kaldırmak ve ağzımı onunkine bırakmak istiyorum. Tadının nasıl olduğunu, saçlarının nasıl koktuğunu, o güzel örgülerinden birini çekiştirsem ses çıkarıp çıkarmayacağını bilmek istiyorum.

"Gitmeliyiz," diye fısıldıyor ve elini tekrar yanına bırakıyor. Bir mesajı tuşlarken telefonuna bakıyor ve iki saniye sonra benimki cebimde çalıyor.

"Sen yolu göster."

Benim iyiliğim için yavaş kayıyor ve art niyetli olmasam bile eve dönmek akıllıca bir fikir gibi görünüyor. Şimdiye kadar bulunduğum en büyüğü yerlerden birinde olmama rağmen, kalçalarım yanarken ve ayaklarım bu ağır botlardan çıkmak için can atarken tadını çıkarmak zor.

"Eve dönerken iyi olacağına emin misin?" diye soruyor asansör istasyonuna vardığımızda. Sabahtan beri benden uzak durmaya çalışan bir kadın için, benimle geri gelmesini isteyip istemediğini merak ediyorum. Ama planım işe yarayacaksa onun başımdan gitmesine ihtiyacım var.

"Ben iyiyim. Sen git ailenle tanış, eve döndüğünde görüşürüz."

"İşinizin keyfini çıkarın," diyerek beni uğurladı.

Bundan ne kadar keyif alacağım hakkında hiçbir fikri yok. Bu gerçekten çok önemli bir iş. Beni ne kadar çok istediğini itiraf ettirme işi.

Mac'n'Please

Çamaşır Günü

Siktir, ne yapıyorsun?

Öyle demek istemedim.

Hayır, bunu yapamayız.

Cidden mi? Tam burada, bodrumda mı? Herkes girebilir.

Emin misin?

TAMAM. TAMAM. TAMAM. Evet, çıkarabilirsin.

(Ağır ağır iç çeker)

Ağzını aç.

Tanrım, lanet olsun. Ne sürpriz ama.

(Dudak ısır ve inle)

Evet, aynen öyle.

Bana bak.

Hepsini alabileceğini mi sanıyorsun?

Böyle dizlerinin üstünde çok güzel görünüyorsun.

Bölüm 11

Hannah

Öğle yemeği için Ryan ve ailemle buluşmayı planlamıştık, bu yüzden Cameron'ın eve giden doğru asansöre bindiğinden emin olduktan sonra, sabahın geri kalanını kendi başıma dolaşarak geçirdim.

Onu özlememe izin vermeyeceğim. Evet, onun sürekli gevezeliğı olmadan biraz sessiz ama onun yanında kendimi gergin hissetmekten kurtulmaya ihtiyacım var. Ayrıca, tek başıma daha uzağı ve daha hızlı kayabilirim.

Pizza için kısa bir moladan sonra, dördümüz teleferiklere bindik ve tıpkı eski günlerdeki gibi birlikte kaydık.

"Cameron'la nasıl tanıştın?" Günün son telesiyesinde Ryan'a soruyorum. Bu iki kişilik açık telesiyej sizi kayaklarınızı çıkarıp yürümeden ulaşabileceğiniz en yüksek zirveye taşıyor. Her yıl Ryan ve ben köyün aşağısına en hızlı kimin dönebileceğini görmek için aptalca bir yarışa giriyoruz. O üç yıldır kayak yapmadığı için üstünlüğün bende olduğunu biliyorum ve bu da belli oluyor.

"Aynı zamanda sinema okulundaydık. Üzerinde çalıştığım bir kısa film için sesçiye ihtiyacım vardı ve ortak bir arkadaşımız bizi iletişime geçirdi. Sonra ikimiz de

sonunda aynı stüdyoda çalışmaya başladık."

"Peki nasıl oldu da birlikte yaşamaya başladınız?"

"İkimizin de kira sözleşmesi aynı zamanda bitiyordu. Stüdyonun yakınında iki yatak odalı güzel bir yer bulmuştu, o yüzden mantıklı geldi. İkimizin de sürüngene dönüşen yeni oda arkadaşları bulmak zorunda kalmasından iyidir."

Bu çok ilginç.

Yani Ryan ya Cam'in sesli erotik çalışmalarından haberdar değil ya da haberdar ama bunu ürkütücü bulmuyor.

Bu daha önce kimseyle tartıştığım bir konu değil, ama kesinlikle bazı insanların yargılayacağı türden bir iş gibi görünüyor.

"Peki onunla yaşamaktan hoşlanıyor musun?"

"Evet, tabii. Burayı video görüşmelerinde gördünüz, güzel bir yer."

Kendimi tekmeleyebilirim. Ryan'la telefon görüşmelerinde ve Cameron'ın Instagram hikayelerinde dairelerini görmüştüm ama duvarlar genel bir açık griydi. Birlikte yaşadıklarını nereden bilebilirdim ki?

"Alo?" diyor kaşlarını kaldırarak. "Bu sorular da neyin nesi?"

"Yok bir şey," diye omuz silkiyorum. "Sadece şu anki hayatını merak ediyorum. Benimkinden dünyalar kadar farklı."

"Beş dakika ara verip ziyaretime gelerseniz, dünyanın benim tarafını da görebilirsiniz. Cam ve ben geçen hafta Timothée Chalamet'i bir restoranda gördük. Bayılırdın."

Timothée'yi görmeyi umursayacağımı varsayması biraz komik, oysa gerçekte Cameron'ı gördüğümde, tıpkı dün hiçbir uyarıda bulunmadan lanet olası evime geldiğinde olduğu gibi, bir su birikintisi olurdum.

Asansör en üst istasyona yanaştığında sohbetimizi kısa kesiyoruz. İniyorum ve onu geçmek için sopalarımı çoğunlukla el değmemiş toza saphıyorum. Pistin tepesinde yerimizi alıyoruz.

"Bizi bekleyin," diye bağırdığını duyuyorum babamın arkamızdan.

"Oh Mark, bırak gitsinler. Yetişmeye çalışmamın imkanı yok. Evde görüşürüz çocuklar."

"*Seninle* evde görüşürüz, enayi!" Ryan bağıyor, sopalarını saplıyor ve sertçe itiyor.

"Önce ben seni görürsem olmaz!"

Yarım saniyelik bir avantajı olabilir ama onu hızla geçiyorum ve kayaklarımın püskürttüğü suların içinde bırakıyorum. Buradan köye kayakla dönmek en az on beş dakika sürüyor, ancak dağın etrafında gezinmekten hoşlanıyorsanız, aşağı inerken manzaraya hayran olmak için durursanız istediğiniz kadar uzun sürebilirsiniz.

Ryan pistin kenarındaki taze tozda kaymaktan asla vazgeçemiyor ve ben de bunu seviyorum ama bu yarışı kazanmanın yolu bu değil. İlk pistin dibine ulaştığımda, bir sonrakine ulaşmak için sıırıklarımınla aşağı doğru ittiğimde, ondan bir dakika öndeyim ve kazandığımı biliyorum.

Yine de üzerimde baskı var. Derslere katılan yetişkin gruplarının, yamacın kenarına inşa ettikleri rampalara vuran snowboardcuların yanından geçerken yavaşlamaya cesaret edemiyorum.

Burada kendimi güvende hissediyorum. Mutluyum. Sadece önüme bakar, çizgimi seçer ve onu takip edersem hiçbir şeyi berbat edemem. Bu dağ hayatımdaki diğer her şeyden daha iyi tanıyorum. Her dönemeci, her mesafe işaretini, sona ulaşmak için hızlanmayı gerektiren her düzlüğü.

Dağın yarısına kadar inen geniş platoda süzülüyorum. Kalabalıkların kayak sonrası içkilerinin ve patates kızartmalarının tadını çıkardığı küçük bar ve restoran sıralarını geçiyorum. Yağ, tuz ve bira kokusu yamaçlarda geçen bir günün ardından siren sesi gibi geliyor ama bu başka bir güne kalacak.

Cameron'ı daha önce bıraktığım teleferiğın tepesine geri dönmem uzun sürmedi. Aşağı inmek yerine sola sapıyor ve dağ evimize giden ağaç sırasının yanından süzölerek geçip köye doğru devam ediyorum. Burada kar daha yumuşak, hem yeni başlayanların hem de uzmanların eve dönerken son bir gayret gösterdikleri bir günün ardından daha az bakımlı.

Ryan "ın bana doğru yaklaştığını görmeyi umarak dağa doğru bakarken kalbim hızla çarpıyor, nefesim kesiliyor, ama hiçbir iz yok. Güneş tepenin bu tarafından çoktan kaybolmuş, soğuk hava yanaklarımı çimdikliyor. Kayaklarımdan inip, üç ya da dört ay daha göremeyeceğimiz karla kaplı arka bahçeye atlıyorum.

Bölüm 12

Hannah

Botlarımın kemerini çözüp, bot odasındaki kurutucunun üzerine koyup, merdivenlerden evin ortasına doğru tırmanırken bacaklarım titriyor. Cameron'ı elinde bir kitapla şezlonga uzanmış, koyu renk eşofman altı ve beyaz tişörtüyle son derece seksi görünürken buluyorum. En sevdiğim yere başka kimse oturmaz ve onu orada evindeymiş gibi görmek sarsıcı.

En azından terli kıyafetlerimi değiştirene kadar ondan uzak durmayı umuyordum ama üst kata çıkmak için oturma alanından geçmeniz gerektiğinde bu imkansız.

"Hey." Kitabını kucağına bırakıyor, yerini kaybetmemek için başparmağını sayfaların arasına sıkıştırıyor.

"Hey. İyi günler?" "Evet.

Sen?"

"Evet," diye başımı sallıyorum, merdivenlere doğru ilerliyorum. "Orada rahat mısın?" Aslında söylemek istediğim şey *"Gelip kucağına oturabilir miyim, yüzünü öpebilir miyim ve altımda sertleştiğini hissedebilir miyim?"* ama tamamen aklımı kaçırmış değilim.

"Burası çok güzel bir yer, değil mi? Bu manzara ve her şeyle." Uzaniyor, kedi gibi ve yavaşça, ama gözlerini benimkilerden ayırmıyor. Bir kolunu başının üzerine koyuyor ve ben de belinde açıkta kalan deri parçasına bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Bu adam için o kadar azmış durumdayım ki dizlerimin üzerine çöküp onu yalamak için sürünme ihtimalim var. "Bu bölümü bitireyim, sen de buraya oturabilirsin."

"Sen iyisin. Zaten banyo yapacağım." "Jakuzi yok mu?"

"Benim için değil. Ryan benden çok geride değil ama. Eminim o da buna hazır olacaktır." "Ne yazık," diyor, gözleri yavaşça göğsüme inerken dudakları yukarı kalkıyor. Bakışları dayanılmaz, sanki beni ateşe veriyor. Yarı yoldayım merdivenlerden çıkarken arkamdan seslendi. "Hey, Hannah?"

Duraklıyorum, trabzanı tutarken parmak eklemlerim beyazlaşıyor. "Mmm?"

"Ateşi nasıl yakacağımı bana daha sonra öğretir misin? Hepiniz eve döndüğünüzde yakmak istedim ama sürekli sönüyor. Ne yaptığımı bilmiyorum."

"Elbette. Gerçi annem ailenin piro-su. Uzun sürmez." "Tamam, teşekkürler. Banyonun keyfini çıkar."

Aklım bana oyun mu oynuyor bilmiyorum ama göz kırptığına eminim.

Londra'daki evimde günlük banyom bir çeşit ritüeldir. Yağlar, temizleyiciler, maskeler ve losyonlardan oluşan bir rejim. Bir saat huzur, bir elim kalçalarımın arasında, kulağımda *Mac'n'Please*'in nefesli iniltileri. Bütün gün başkalarının sorunlarını çözdükten sonra düzgün bir şekilde gevşemek için bulduğum tek yol bu.

Her zamanki ürünlerim burada yok ama yine de banyoyu derin ve köpüklerle dolu bir şekilde hazırlıyorum. Önceden düşünmüş olsaydım, yanımda soğuk bir kadeh beyaz şarap getirirdim ama Cameron bir Tanrı resmi gibi uzanırken havluyla aşağıya koşacak değilim.

Aklımda bu görüntü varken, zaten gerçekten gevşeyemeyecek kadar gerginim, hayranlıklarım yoğun ve hızlı geliyor. Cameron banyoya geliyor ve benimle birlikte giyinik halde suya giriyor. Ya da koridorda ona rastlıyorum ve önünde çırlıçıplak durana kadar havlumu çekiyor.

Yıkadıktan sonra saçlarımı havluyla kurutuyorum ve aşağı inmeden önce iki uzun örgü yapıyorum.

Tahmin edildiği gibi, annem ateşin önünde çömelmiş durumda. Cameron onun yanında dikkatle diz çöküyor.

"Bu şekilde küçük bir çıra kulesi inşa ettikten sonra, altındaki kağıdı yakabilir ve hepsinin üzerine orta büyüklükte bir kütük ekleyebilirsiniz. İlk başta çok fazla odun istemezsiniz, aksi takdirde alev gerçekten başlamaya fırsat bulamadan boğulabilir."

"Bu harika. Gösterdiğin için teşekkürler."

Babamın yemek masasında bir şişe kırmızı şarabı var, ben de kendime bir bardak dolduruyorum ve ateşin büyümesini izlemek için onlara katılıyorum. Cameron bana bakıyor, yüzü ıslıl ıslıl, yeni becerisiyle gurur duyuyor. Beynim beni dizlerinin üzerinden izleyeceği başka bir senaryo kuruyor ve ben kanepeye doğru geri çekiliyorum. Burası zaten çok sıcak.

Böyle mi olacak? Ona her baktığımda seks delisi bir manyak gibi mi davranacağım? Sakin davranmak imkansız.

Alt katın kapısı açılıyor ve Ryan hâlâ kayak pantolonu ve eski kapüşonuyla merdivenlerde beliriyor.

"Daha yeni mi döndün?"

"Evet," diyor, yüzü kızarmış ve terli. "Eski bir arkadaşına rastladım. Ve sen kilometrelerce öndeydin. Kazanma şansım yoktu."

"Bir bahaneye benziyor. Kaybolmadığına emin misin? Bir ağaca mı çarptın? Beş yaşındaki bir sınıf tarafından mı yok edildi?"

"Çok komik. Ben duşa giriyorum. Beş dakika içinde sıcak küvet?" diyor odanın geri kalanına.

"Kulağa hoş geliyor." Cameron ayağa kalkıyor ve muhtemelen şortunu giymek için onu merdivenlerden yukarı kadar takip ediyor. Soyunacak. Soyunacak. Odasında çıplak olacak ve sadece bir an için bile olsa bunu bilmeyi kaldıramam.

"Yemekte ne var, baba?"

"Bir saat içinde biftek," diyor, yemek masasında burnunu gömdüğü bulmacadan başını kaldırmadan. "Önce bunu bitirmeme yardım etmek ister misin?"

Annem yerel bir catering şirketinden akşam yemeği sipariş etti; patates püresi ve yeşil fasulye ile zengin bir bourguignon, sadece fırında yeniden ısıtılması gerekiyordu.

İşimiz bittiğinde, kayakla geçen bir günün etkileri etkisini göstermeye başlamıştı. Yorgun uzuvlar ve açık kalamayan gözlerle iyi geceler diliyor ve kendimi yatağa atıyorum.

Yorganın altında, yeni bir şey olmayacağını çok iyi bildiğim için içgüdüsel olarak Cameron'ın web sitesini açarken esnemeyle savaşıyorum.

Ama işte orada, tam elimde.

MAC'N'PLEASE'DEN YENİ GÖNDERİ.

Bölüm 13

Hannah

Kapımın kapalı ve bluetooth'un bağılı olduğunu iki kez kontrol ediyorum, arkama yaslanıyorum ve oynat tuşuna basıyorum.

Sana bir şey söyleyebilir miyim?

Fısıltıları ensemdeki tüyleri diken diken ediyor, tüylerim diken diken oluyor, bana bir sır vermek üzere olduğunu biliyorum. Elbette, ben ve diğer tüm dinleyiciler, ama şu anda bu sözlerin sadece benim için olduğuna inanacak kadar kandırılmış durumdayım.

Bugün size Fransız Alpleri'ndeki en şirin, en rahat küçük kulübeden geliyorum. Ciddiyim. Keşke size gösterebilseydim ama ses dünyasında bu pek mümkün değil. Sadece benim sözüme güvenmek zorundasınız.

Vay anasını. Vay anasını. Vay anasını. Burada kayıt yapmış. Bu evde. Ben dışarıdayken. Ya erken dönseydim? Ya herhangi birimiz erken gelseydi?

Olan şu ki, film okulunda tanıştığım iyi bir arkadaşım var. Kendisi İngiliz ve ailesinin bir kulübesi olduğu ortaya çıktı. - Pardon, dağ evi. Dağların tepesindeki küçük bir kayak merkezinde. Görünüşe göre eskiden büyükannesine aitmiş ama her yıl tatil için buraya geliyorlarmış.

Şimdi o ve ben kış tatili boyunca dinlenmeyi, belki sahile gitmeyi, sörf yapmayı ve birkaç yolculuğa çıkmayı planlıyorduk. Sizin için bu ses kayıtlarından bir sürü kaydedecektim çünkü biliyorsunuz sıkıldığımda ve ürperdiğimde kendime dokunmak ve bu şekilde zaman geçirmek çok doğal geliyor.

Ben de bundan utanmıyorum. Bu çok doğal, kimseye zarar vermiyor. Bu sadece kendi evimin mahremiyetinde yapmaktan hoşlandığım eğlenceli bir aktivite, daha sonra bunu kaydedip binlerce insanın duyması için internete koyuyorum. Gördünüz mü? Tamamen normal.

Gülüyor, sonra derin nefes alıyor, yavaşça nefes veriyor.

Ama uzun zamandır gelmedim. İşte yoğun bir hafta geçirdim, sonra seyahat ettim ve şimdi buradayım ve ben... Gerçekten çok sıkıştım. Çıkmam lazım.

Sertçe yutkunuyor ve ben bir sonraki adımın ne olacağını biliyorum.

Şu anda okşuyorum. Anlayabiliyor musun? Sanırım söyleyebilirsin. Sesimin değişmesinden anlayabilirsin. Dikkatim dağıldığında, cümlelerimi bitiremediğimde hep anlarsın. Biraz daha kayganlaştırıcı ekleyeyim, sonra sana buraya nasıl geldiğimi anlatırım.

Ohhh siktir, bu iyi hissettiriyor. Bu belki biraz fazla oldu, ya da kayganlaştırıcı söz konusu olduğunda böyle bir şey yok. Biraz almayı unutmadığıma sevindim. Güzel ve kaygan olduğunda hoşuma gittiğini biliyorsun.

Beynim kısa devre yapmak üzere.

Nerede kalmıştım? Evet, arkadaşım ailesinin Noel'ini kaçırdığı için biraz üzgün hissediyordu. Açıkçası, Kaliforniya'daki Noel, bu karlı dağlardan tamamen farklı bir deneyim. Ve bana tüm bu harika-

Ailesinin gelenekleri, aylarca dört gözle bekledikleri şeyler. Anlatış şekli, sanki bir Hallmark filminden fırlamış gibiydi.

Her neyse, işten sonra birkaç kadeh içki içmiştik, hafif bir vızıltı vardı ve ben 'gitmelisin dostum, ailenle birlikte ol' diyerek şaka yollu onu kapıdan dışarı itiyordum. Ama sonra onun için uçuşlara bakmaya başladım. Ve neyi keşfettiğimizde şok olduk biliyor musunuz? Geri dönmek için çılgınca bir miktar değildi. Sonrasında bildiğim tek şey, yani... bunun nasıl bittiğini biliyorsunuz, değil mi? LAX'ten Cenevre'ye üç saat içinde kalkacak iki business class bileti onayladım.

Biliyorum, biliyorum. Çok anlamsızdı, ama bu yıl bu web sitesinden oldukça iyi para kazandığımı söylemekten gurur duymuyorum. Dinlemeyi çok sevdiğiniz bu ses kayıtlarından. Sanırım hayatımda ilk kez bir sonraki maaş çekimi düşünmeden böyle bir şey yapabiliyorum, bu yüzden küçük sanatçı hayallerimi gerçekleştirdiğin için teşekkür ederim sevgilim.

Ama biraz komikti çünkü toparlanmak için o kadar acele ediyorduk ki, kot pantolon ve kapüşonlularla havaalanına gittiğimizde, uçaktan atılacağımızdan emindim.

Uçuş. Meğer business'taki insanların çoğu kot pantolon ve kapüşonlu giyiyormuş. Sanırım hepsi teknisyen falan.

Tamam, durun, konuyu teknoloji kardeşlerine getirmek istemiyorum. Asıl konuşmak istediğim konuya geri döneyim.

Seyahatlerini onun bakış açısından dinlemek hoş bir şey ama benim de duymak istediğim bu değil.

Nerede kalmıştım? Oh, lanet olsun, bu iyi hissettiriyor. Tamam, sanırım bugün konuşmak istediğim şey Yasak Meyve fikri.

Uzun lafın kısası, ben ve arkadaşım vardık ve bir transfer otobüsüne atladık. Daha önce hiç Avrupa'ya gitmemiştim ve kendimi krallar gibi hissediyordum. Yolculuk muhteşemdi, virajlı yollar ve uzaktaki karlı dağlar. Birkaç saat sürdü ama çok geçmeden kulübelere yanaştık. Pardon, dağ evi. Siktir, yanlışlıkla kulübe deyip duruyorum.

Annesiyle tanıştım, babasıyla tanıştım, çok iyi insanlardı. Hemen hoş karşılandığımı hissettim. Ama sonra.

Soluk soluğa inliyor ve nefes nefese inlemelerinden yaklaştığını anlayabiliyorum.

ve sonra... oh lanet olsun, bunu düşünmeden edemiyorum... ve sonra kız kardeşi var.

Doğrulldum, artık tamamen uyanıktım ve kapıya bakıyordum. Ne oluyor lan? Panik kaplıyor ama dinlemeye devam ediyorum. Beni dışarı çıkaracak değil ya?

Üzerinde ekose pijamaları var, siyah saçları dağınık bir şekilde toplanmış, uykudan yeni uyanmış şirin bir uykucu gibi gözlerini ovuşturuyor ve ben... oh lanet olsun... ve ben taş gibi sertleşiyorum.

Kardeşini görünce koşarak gelip ona sarıldı. Bana anlattıklarından çok yakın olduklarını biliyorum, sonra bizi tanıştırmak için döndü ve bana bir bakış attı ve... kızgın görünüyordu.

Sadece kızgın değil. Öfkeli gibi. Elleri kalçalarında, sırtı dimdik, yüzünde 'sen de kimsin lan' yazıyormuş gibi bana bakıyor.

İşte o zaman fark ettim ki, kahretsin, bu sadece arkadaşımın değil, onun da en sevdiği aile tatili ve ben burada beklenmedik bir şekilde ortaya çıkarak bunu mahvediyorum. Ben aileden değilim.

Beni bilirsin, ben beşinci tekerleğim.

Her neyse, belli ki tüm ailesi kayak yapıyor ve ben doğma büyüme bir plaj serserisi olarak kayak yapmıyorum. Bugün hepsi kayak pistindeydi ve ben de burada dağ evinde takılıyordum. Ve buranın bu ses kayıtlarından birini yapmak için mükemmel bir yer olduğunu fark ettim çünkü yumuşak mobilyalar ve muhteşem manzaralar var.

Yani şu anda... siktir... oh kahretsin, gerçekten sertleştim. Bu büyük şezlongda oturuyorum, ...

Şezlongum mu? Mac'n'Please en sevdiğim koltuğuma mı oturdu? Nefesim kesildi. Öleceğim.

...ve bu tavandan tabana pencerelerin hemen yanında konumlandırılmış, böylece yamaçlara bakıyorum ve çok güzel. Bir filmde ya da masaldan çıkmış gibi. Ve karla kaplı her şey çok çarpıcı. Çok saf. İçimde çok kötü şeyler yapma isteği uyandırıyor.

Ve düşünüp duruyorum, ya geri gelirse? Ya buraya gelirse ve beni böyle bulursa? Elim eşofmanımın içinde, sikim elimde.

Hoşuna gider miydi?

Benden daha çok nefret eder mi?

Dizlerinin üzerine çöküp beni ağzına alır mıydı?

Sesi durduruyorum, kulaklığımı çıkarıyorum ve telefonuma bakıyorum.
Kalbim kontrolden çıkıyor, o kadar yüksek ki kulaklarım duyuyor.

Benimle taşak geçiyor, değil mi?

Bölüm 14

Hannah

Açıkçası, sesin geri kalanını dinledim. Sonra beş gibi uyandım ve tekrar uyuyamadım.

Sadece kendini tatmin etmesini dinlemekle kalmadım, aynı zamanda tatildeki ev arkadaşına yapmak istediği her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatmasını da dinledim.

Ben olan ev arkadaşı.

Benim adımı kullanmadı ve dinleyicilerinin bildiği kadarıyla senaryo tamamen kurgusaldı, ama *ben* biliyordum. Şezlongu, manzarayı ve gelişini anlattığında anladım.

Saç örgülerimi tarif ettiğinde ve beni sikiinin üzerine çekerken onları yumruklarına dolamayı ne kadar istediğini biliyordum.

Ve dürüst olmak gerekirse? Bu bilgiyle ne yapmam gerekiyor?

Yatağıma uzanıp düşüncelere dalmak istemediğim için erken kalktım ve fırından yeni çıkmış baget ve kruvasanlar için *boulangerie*'ye gittim. Tüm bunların ne anlama geldiğini düşünmek için zamana ihtiyacım vardı.

Cameron, *Mac'n'Please*, kim olduğumu biliyor, onun çalışmalarını dinlediğimi biliyor, ondan etkilendiğimi biliyor ve görünüşe göre o da beni istiyor. O yatıyor

kartlarını masaya koyuyor, en iyi iletişim kurduğu şekilde, ama bir şeyler ters geliyor. Ben onun hakkında çok şey biliyorum ve onun benim hakkımda bildiği tek şey en iyi arkadaşının kız kardeşi olduğum, avukat olduğum ve kayak yapmayı bildiğim. Bunların hiçbirisi cazip değil, bu da beni sadece içerik için mi kullanıyor diye düşünmeme neden oluyor. Bu kesinlikle bana göre değil.

Belki de tüm sapkınlığı dinleyicilerle takılmaktır. Bunun başka yaratıcılarda da olduğunu gördüm ve sonu hiç iyi bitmiyor.

Utangaç olabilirim ama kolay lokma değilim. Eğer benimle alay etmek istiyorsa, kolay kolay dövüşemeyecek.

Döndüğümde ailem uyanıktı, ben de bir kahve aldım ve babamın kahvaltılıkları hazırlamasına yardım ettim. Şimdi şezlonga uzanmış, kendime ait özel bir tefekkür anı yaşıyorum.

Normalde birinin burada kendini tatmin ettiğini düşünmek beni kusturur, sonra da ağır hizmet tipi bir döşeme temizleyicisine uzanmama neden olurdu ama Cameron'ın dün öğleden sonra burada olduğunu, yalnız ve azgın olduğunu ve beni düşündüğünü bilmek beni çılgına çeviriyor.

Hamlesi bir kumardı. Sesini duyup duymadığımı bilmesinin hiçbir yolu yok, bu yüzden uyanması için çaresizim, böylece onu okuyabilirim.

Üst katın sahanlığında bir kapının açıldığını duyduğumda kalp atışlarım hızlanıyor ama merdivenlerden inen ayaklar kardeşime ait. Mutfağa doğru giderken bana doğru homurdanıyor.

Neyse ki daha fazla beklememe gerek kalmadı ve birkaç dakika sonra hala pijamaları ve tişörtüyle, bir eli karmakarışık saçlarını usulca kaşıırken göründü.

"Günaydın, Hannah."

"Günaydın, Cameron."

"İyi uyudun mu?" diye soruyor, yüzünde geniş ve bilmiş bir sırıtışla.

"Evet, teşekkür ederim." Umarım gözünü bile kırpmamıştır, arsız herif.

"Biraz müzik dinledim, süper rahatlamış olarak uyandım."

"Oh, bu çok hoş," başını iki yana eğiyor, gözleri bende. "Ne dinledin?"

"Bunu duyduğunu sanmıyorum." Kahvemden yavaşça bir yudum alıyorum ve başka tarafa bakmayı reddediyorum.

"Oldukça çeşitli zevklerim

var." "Bu bir çeşit niş."

"Dene beni."

"Neden garip davranıyorsun?" Ryan tartışmamızı bölüp bir parça baget koparıyor ve reçele boğuyor. "Hepimiz muhtemelen Taylor Swift olduğunu biliyoruz."

"Hey," diye tersliyor Cameron onu. "Ağzından çıkanı kulağın duysun, kardeşim. Biraz Taylor'da yanlış bir şey yok."

Bölüm 15

Cameron

"Artık bu işi öğrendiğinizi hissediyor musunuz? Yoksa asansörcüye bizim için yavaşlatmasını söylememi ister misin?"

"Sanırım artık bir uzman sayılırım." Övünmem karşısında gözlerini devirmesi çok tatlı. Sırada ilerliyoruz, turnikeye yaklaşırken bileklerimizi asansör geçiş tarayıcısına çarpıyoruz.

"En sevdiğin Taylor Swift şarkısı hangisi?" Havalandıktan sonra soruyorum. Telesiyejde Hannah'ya bir soru sormazsam tüm süre boyunca sessiz kalacağını çabuk öğrendim. Utangaç biri olduğunu düşündüğümünden değil, sadece benim yanımda çenesini kapalı tutmak için kendini zorladığını düşünüyorum.

Asıl sormak istediğim, dün yüklediğim ses kaydını dinleyip dinlemediği ama bu sabah şezlongda kahvesini yudumlarken ona bir kez bakmam yeterli oldu ve dinlediğini anladım. Taylor Swift o zaman.

"Saçmalama," diye gülüyor ve sandalyeye yerleşirken kalçalarını oynatıyor. "İnsanın *favori* bir Taylor Swift şarkısı olmaz. Günden güne ve ruh halinden ruh haline değişir."

"Benim favori sesim var mı?" *Oops. İşte direncim gidiyor.*

"Ne dedin sen?"

"Başka ne dinliyorsun?" Sırtıma çalışıyorum ama gözlüklerinin arkasından gözlerini bana diktiğinden eminim. Nasıl cevap vereceğini düşünürken beyninin nasıl döndüğünü duyabiliyorum. Onunla oynamak ne kadar eğlenceli olsa da, onu daha da uzaklaştırmak istemiyorum. Şimdi arayı düzeltmek için iyi bir zaman gibi görünüyor.

"Hannah," bana gösterdiği şekilde kayak sopalarımı kalçamın altına sokuyorum, sonra biraz daha yaklaşıyorum, böylece gözlüklerini yukarı kaldırıp kaskının üstüne yerleştirebiliyorum. Nefesini içine çekip orada tutarken gözleri benimkilerle buluşuyor. "Kim olduğumu bildiğini biliyorum."

Ağzı açılıyor, usulca kapanıyor, sonra tekrar açılıyor. Reklamını duymak için sabırsızlanıyorum ama gözlerini kaçırıyor ve gözlüklerini geri çekiyor.

Lanet olsun. Onu kaybettim.

"Sizi utandırmaya çalışmıyorum," diyorum. "İçerik ürettiğim insanları yargılamak benim için ikiyüzlülük olur."

Kollarını göğsünde kavuşturarak arkasını dönüyor.

"Hadi, itiraf et."

"İyi," diyor tüm vücuduyla iç çekerek. "Kim olduğunu biliyorum."

"Sonunda," diyerek omzunu benimkiyle dürtüyorum. "Bunu başardığımıza çok sevindim

göğsümüzden atalım."

"DM'lerden mi?" diye soruyor. "Bu şekilde mi anladın?"

"DM'lerden."

İnliyor ve yüzünü ellerinin arasına gömüyor. "Çok utandım. Onları silmeye çalışıyordum."

"Neden? Sana söyledim. Utanacak bir şey yok."

"Ben sadece..." Başını sallıyor ve sessizliği yerini gergin bir kahkahaya bırakıyor.

"Sadece ne?"

"Bunun olduğuna hâlâ inanamıyorum. Adının Mac olduğunu sanıyordum. MacKenzie ya da MacDonald'ın kısaltması gibi bir şey sanmıştım."

"Mac, Cam'in tersten yazılışıdır," diye açıklıyorum.

"Demek öyle. Ama sen Mac değilsin. Sen gerçek bir insansın ve buradasın. Dağ evimde. Bırak gerçek hayatıma girmeyi, o mesajları okuyacağını bile hiç düşünmemiştim. Bu çok garip."

"Garip olduğunu sanmıyorum."

Yüzünü bana çeviriyor. "Arkadaşının küçük kız kardeşinin senin sesli pornonu dinleyip sonra da ne kadar sert boşaldığını anlatmak için sana mesaj atması sence de garip değil mi? Ve şimdi onunla tatilde sıkışıp kaldın, iki hafta boyunca yatak odasının duvarının diğer tarafında uyuyorsun?"

"Özellikle ne kadar sert boşaldığınla ilgili olanlar hoşuma gitti." Onun sözlerini hatırlayınca sikim kayak pantolonumun içinde seğiriyor.

'Sen bir tehditsin. Beni bir dakikadan kısa sürede boşalttın ve kendime gelmek için sesin geri kalanını durdurmak zorunda kaldım.

"Bu konu hakkında konuşmayacağız," diyor ve yüzünü tekrar öne çeviriyor. *Göreceğiz.*

Onu zorlamayacağım ve teleferiğin tepesine yaklaşıyoruz ama bu konuşma bitmekten çok uzak. Aynı anda iniyoruz ve çıkış yolundan ve pist haritalarını okuyan kalabalıktan kayarak yamacın tepesine yakın bir ağaçlık alanda duruyoruz.

"Ryan ne yaptığınızı biliyor mu?" Hannah eldivenlerinin cırt cırtlı kayışıyla oynayarak soruyor.

"Evet, biliyor. Onun için sorun değil."

Gözlerini benimkilere dikti. "Aman Tanrım, bunu o da mı yapıyor? Lütfen bana kardeşimin sesine gelmediğimi söyle."

Bu oldukça garip olurdu. Birkaç seslendirme sanatçısını internette sohbet edebilecek kadar iyi tanıyorum ama çoğu kimliğini sıkı bir sır olarak saklıyor. Bazılarının devlet işleri ya da yan işlerini bilmeyen eşleri ve çocukları var. Mutlaka olmuştur, bir dinleyici gerçek hayatta tanıdığı biriyle konuşuyordur. Bir iş arkadaşıyla. Bir arkadaş. Çocuklarının öğretmeni.

"Hayır, bildiğim kadarıyla yok. O meşgul bir çocuk, zamanı yok. Ya da yaratıcı yeteneği."

Yakındaki bir ağaca doğru kayar ve çığlık atar. Dallardan bir kuş kanat çırparak kurtulur ve uçup gider.

"Daha iyi misin?"

"Hayır," diyor kızgın bir homurtuyla. "Yani Ryan seni biliyor, ben de seni biliyorum ama Ryan benim seni bildiğimi bilmiyor. Değil mi?"

"Doğru."

"Lütfen bu şekilde devam edebilir miyiz?" diye soruyor umutsuzca.

"Tabii ki. İşimin bu yönü hakkında pek konuşmuyoruz."

"Tamam. Sadece utandım. Ve eğer bilseydi çok utanırdım."

Sarmal çiziyor, kendini boş yere yoruyor. Kayak sopalarını kullanarak kendimi onun önüne doğru itiyorum, kayaklarımı onunkilerin iki yanına yerleştiriyorum. Onu bu şekilde hapsedmek cesurca geliyor ama o geri çekilmiyor. "Bunda utanılacak bir şey yok. Sen kendi zevkine öncelik vermek için biraz zaman ayırmaktan hoşlanan güzel bir kadınsın. Benim işim tam anlamıyla bu amaç için yaratıldı. Sen yanlış bir şey yapmadın."

O kadar güzel ki. Kızarması, dişlerinin dudağını yakalaması, yavaşça nefes alması, düşüncelerini toparlaması, bir şeyleri içinde tutması. İlk kez değil, tamamen sınırsız, tamamen kendisi olsaydı nasıl olurdu diye merak ediyorum. Bir iniltiyi tutarken dudağını bu şekilde ısırmasını sağlayabilir miydim? İsteddiği şey için yalvarmasını sağlayabilir miyim? Elimden gelenin en iyisini yapacağımdan eminim.

"Senin bir sorunun yok," diye fısıldıyorum. Onu öpmek istiyorum.

Onu burada öpebilirdim ama beni yamacın kenarından itme ihtimali var ve bir daha asla görünmem. Ya da beni itmezdi ama ben onu daha çok utandırırdım ve o daha da geri çekilirdi. İki seçenek de iyi değil. Onunla bolca zamanım var ve bir şey olursa, bir şey olur.

"Bak ne diyeceğim," diyorum, iki kayak sopasını bir elimde tutarak diğer elimi onun omzuna koyabiliyorum. "Bir sorum daha var, sonra bu konuyu konuşmayı bırakabiliriz, tabii tekrar açmak istemezsen."

Aramızdaki havada uzun bir duraksama var. Topun onun sahasında olmasını istiyorum ama sessizliği bana bu konuşmayı bitirmek istemediğini söylüyor.

"Tamam. Soru nedir?"

"Son sesimi beğendiniz mi?"

Hannah'nın nefesi kesiliyor, ağzı açılıp kapanıyor, tepkisini ifade etmekte zorlanırken yanakları şişiyor. Ona daha fazla acı çektirmeyeceğim.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyorum gülümsememi gizleyemeyerek. Ona dokunmayı o kadar çok istiyorum ki. Atkuyruklarından birini çekiştirmekle yetiniyorum. "Dibe kadar yarışalım. Kaybeden öğle yemeği ısmarlar."

"Fondü sana o zaman," diye gülüyor ve kayaklarımdan kurtulmak için yumruklarını göğsüme bastırıyor. "Kendini kaybetme."

Sonra gitti. Sa rgleri arkasında savruluyor, esintide kahkahalar atıyor, güçlü bacakları onu alıp götürüyor. Tek yapabildiğim onu takip etmek ve ayak uydurmaya çalışmak.

Mac'n'Please

Barda

Yemin ederim normalde bunu yapmam ve kadınları evine davet eden bir seri katil sapık falan da değilim.

Tamam, sanırım bir katil böyle derdi. Üzgünüm, biraz gerginim. Gerçekten bunu yapmam.

İstersen... bilmiyorum... resmimi çek ve adresimle birlikte tanıdığın herkese gönder, böylece nerede olduğunu bilsinler. Sana numaramı, sosyal güvenlik bilgilerimi, burada kendini güvende hissetmen için gereken her şeyi veririm.

Öyle mi? Güzel. O zaman çenemi kapatmalıyım, değil mi?

TAMAM. Buraya gelip beni susturmaya ne dersin?

Bölüm 16

Hannah

"ÇOCUKLAR BU AKŞAM DIŞARI MI ÇIKIYORSUNUZ?" Annemin öğleden sonra *pastaneden* aldığı tiramisuyu bitirirken babam soruyor.

"Rico'nun," diye başımı sallıyorum son kaşıkla birlikte.

"Dikkatli olun ve gece yarısından sonra dışarıda kalacaksanız bana haber verin." Boş tabaklarımızı toplamak için ayağa kalktı.

"Ne planlıyorsun?" Ben soruyorum.

"Güzel annenle yıldızların altında sıcak küvet," diyor ve eğilip başının tepesine bir öpücük konduruyor. Varsayılan tepkim yaltaklanmak ama annemin ona gülümseme şekli bulaşıcı. Arkadaşlarımın çoğunun anne-babası karmakarışık boşanmalar yaşadı ve ben de iş yerinde pek çok boktan fırtınaya şahit oldum. İlişkiler konusunda uzman değilim ama annemle babamın bunca yıl birlikte olduktan sonra hâlâ mutlu bir aşk yaşadıklarını bilmek beni rahatlatıyor.

Umarım bir gün ben de onlarınki gibi bir aşk bulabilirim.

"Ben gidip kızakları getireyim," diyor Ryan ve Cameron benimle Ryan'ın geri çekilen figürü arasına bakıyor, kaşları takıntılı olduğum şekilde birbirine düğümleniyor.

"Rico'nun barı bir sonraki köyde. Geç bir saatte çıkarız, sonra da kızakla eve döneriz."

"Benimle dalga geçiyorsun."

"Ben değilim," diye gülüyorum. "Yol var ama taksi beklemek sıkıcı, o yüzden eve kayarak gidiyoruz. Bunu yıllardır yapıyoruz."

Rico'nun yeri biz oraya vardığımızda çoktan dolmuş oluyor ve Ryan bara yönelirken, Cameron ve ben bir masa bulmaya çalışıyoruz ve arka tarafa yakın, yüksek tabureli küçük bir masaya doğru ilerliyoruz. Paltomu koltuğumun üzerine asıyorum ve zıplıyorum. Dağ barları şehir barlarına hiç benzemez. Eve dönerken donarak ölmeyi göze almadığınız sürece burada etek ve topuklu ayakkabı giyemezsiniz. Çoğu insan kayak pantolonu ve tişört ya da kapüşonlu sweatshirt giyiyor. Biz de farklı değiliz, ancak Cameron düz beyaz tişörtünün üzerine yumuşak ekose bir gömlek giymeyi tercih etti. Gömlek. Kendimi sarmak isteyeceğim türden bir gömlek.

"Buraya sık gelir misin?" Cameron soruyor, sonra da burnunu kıvrıyor ve gerçek bir soru olan bu demode tavlama cümlesinden dolayı yüzünü buruşturuyor.

"Sanırım bu bir hac yolculuğu." Köşedeki masanın duvar tarafına sıkışmış durumdayım ve barı görebiliyor olsam da Cameron'ın tüm gözleri üzerimde ve bu yüzden kendimi çok sıcak hissediyorum. "Çocukken yamaçlarda geçirdiğimiz bir günün ardından pizza yemek için mola verirdik ama büyüdükçe arkadaşlarımızla kalmamıza izin verildi. O zamanlar kimlik kontrolüne pek sıcak bakmıyorlardı, bu da yardımcı oldu."

"Vahşi bir çocuk muydun?" diye soruyor kaşlarını oynatarak. Bu fikir gülünçtü. Goody-two shoes Hannah vahşi olmaktan çok uzaktı.

"Hiç de değil. Kimsenin çok sarhoş olmadığından ve herkesin eve sağ salim döndüğünden emin olan hep bendim."

"Burada çok insan tanıyor musun?"

Omzunun üzerinden etrafıma bakıyorum. "Birkaçını tanıyorum ama arkadaşlarımızın çoğu yaşlanınca dışarı çıkmayı bıraktı. İşe girdiler, kendi ailelerini kurdular, mülkler satıldı. Ama çocukken Noelleri burada geçirmek bir hayaldi. Harika zamanlarımız oldu."

Biraz kendimden geçiyorum, anılar su yüzüne çıkıyor. Donmuş gölde buz pateni yapmayı öğrenmek, her yıl daha da görkemli hale gelen tüm yerel ailelerin doğum gösterilerini görmek için yaptığımız akşam yürüyüşleri. Noel Baba'nın kasabadan geçişi her zaman en önemli olaylardan biriydi; dükkan sahipleri elf kılığına girerek yanlarından geçtikleri çocuklara şeker dağıtırlardı. Herkes büyülü bir zaman geçirmek için büyük çaba sarf ederdi, ancak Noel de hayat gibi sanırım yaşlandıkça ışıltısını biraz kaybediyor.

"Peki ya sen?" Ben

soruyorum. "Peki ya ben?"

"Vahşi bir çocuk muydun?"

"Hiç de değil. Altın kadar iyi," diye sırtıyor Cameron.

Başımı bir yana eğiyorum. "Buna inanmakta zorlanıyorum."

"Neden?"

"Şey... sadece... bilirsin işte."

"Hayır, bilmiyorum. Hadi ama, iyi bir çocuk olduğuma inanmak neden bu kadar zor?"

"Aksini düşündüren pek çok şey söylediğinizi duydum."

"Önemli bir şey var mı?"

"Um..." Sorma şekli o kadar rahat ki, sanki bu iki insanın bir barda bira içerken tartışması gayet normal bir şeymiş gibi. O kadar rahat ki

ona söyleyebileceğimi düşündürüyor.

Ona, bir kitapçının arka odasında bir gecede mahsur kalan iş arkadaşları hakkındaki sesini sevdiğimi söyleyebilirim. Yaz Geceleri'nde kontrolü ele alış şeklinin beyin kimyama değiştirdiğini söyleyebilirdim. İyi Notlar serisinin beynimde kira ödemededen yaşadığını.

"Nelerden hoşlanırsın, Hannah?" diye tekrar soruyor, eğilerek. Bedenim içgüdüsel olarak onu takip ediyor, sesindeki baştan çıkarıcılığın cazibesine kapılarak öne doğru sallanıyorum.

"Sevdim..."

Aramızdaki masaya bir paket kızarmış patates cipsi düşüyor, doğrudan kardeşimin dişlerinin arasından. Elleri üç bira bardağını dikkatli bir üçgen şeklinde dengeliyor. Cameron'ın neden olduğu trans halimden kurtulup arkama yaslanıyorum, paketi yırtıp açıyorum ve paylaşmamız için düz bir şekilde yayıyorum.

"Oyun oynamak isteyen var mı?" Ryan cebinden bir deste kâğıt çıkarıyor. "Bence L'Escalier'de Cam'in kışını tekmelemenin zamanı geldi."

"L'Escalier de neyin nesi?" Cameron, aramızdaki gerilim azalırken arkasına yaslanarak soruyor.

"Gerçekten bilmiyoruz," diye gülüyorum. "Annem ve babam bize öğretti, ama henüz bunu duyan tek bir kişiyle bile tanışmadık."

"Yine de seveceksin. Öğrenmesi kolay," diyor Ryan, üç el sekiz kart dağıtıp geri kalanları aramızda bir yığına yerleştirirken.

Bir saat, iki bira ve beş raunt sonra Cameron beni neredeyse yeniyordu ama son saniyede bir as oynadım ve kazandım.

"Hayır. Bu çok acımasızcaydı! Çok yaklaştım, bu sefer başaracağıma emindim."

Ellerimi gökyüzüne kaldırıyorum. "Bu L'Escalier. Yakın her zaman yeterince yakın değildir." Masanın altında Cameron'ın dizi benimkine sürtünüyor.

Ryan taburesinden zıplayarak, "İşemem lazım," diyor. "Bir sonraki galibiyet benim."

Cameron kartlarımızı topluyor ve karıştırıyor, uzun parmakları desteyi hızlıca işliyor. Üç yeni deste dağıtırken onları izliyorum, başparmağı kartları üstten kaydırıyor. Bana bu şekilde dokunduğunu hayal etmemek mümkün değil, sert ama yumuşak, tekrarlayan bir hareket, yıldızları görene kadar beni geliştiriyor. Başparmağını dudağımın üzerinde ya da kalçamın etine bastırırken hayal ediyorum.

Onunla ilgili fanteziler kurma dürtüsü kontrol edilemez. Yani, bunu buraya gelmeden önce de yapıyordum ama şimdi sürekli etrafımda olduğu için durdurmak imkânsız. Biranın dudaklarımı biraz fazla gevşetmesi ve geri alamayacağım bir şey söylemem ihtimaline karşı ağzımı kapalı tutuyorum. Satışı bitiriyor, arkasına yaslanıyor ve birasını yudumluyor, ama gözlerimiz kilitlendiğinde onun da bir şey söylemekten çekindiğini hissediyorum.

Ryan kolunu tanıdık minyon bir esmerin omuzlarına dolamış halde masanın yanında beliriyor. "Planlar değişti."

"Merhaba Kayla," diye gülümsüyorum ve köşedeki koltuğumdan el sallıyorum.

"Selam Hannah," diye cevap veriyor, bilmiş bir gülümsemeyle. "Seni gördüğüme sevindim." "Seni de. Tatil için mi buradasın?"

"Aslında artık tam zamanlı olarak burada yaşıyorum. Turne işime başladım. Kışın kar, yazın bisiklet."

"Bu harika bir haber. Tebrik ederim." Ciddiyim. Onun hayallerinin peşinden gittiğini görmek harika. Buraya her zaman uyum sağladı ve çocukken İngiltere'ye ve okula geri döndüğü için kalbi hep kırıktı.

"Kayla, bu benim dostum Cameron," diyor Ryan. Cameron elini uzatmak için dönüyor ve Kayla elini sıkmak için uzanırken diğer elini sarılı halde

bırakıyor

Kardeşimin beline sarıldı. "Birlikte uçtuk, Noel ve Yeni Yıl'da bizimle kalacak. Cameron, bu Kayla."

"Tanıştığımıza sevindim. Oyun için bize katılacak mısın?"

Ryan "a bakmak için bağını eğiyor, gözleri parlıyor. "Şey..."

"Biz gidiyoruz aslında," diyerek ona gülümsüyor. "Siz eziklerle sabah görüşürüz."

Ve sonra gittiler, ikimizi yalnız bıraktılar. Bir yanım artık kardeşimin önünde ne söylediğime dikkat etmek zorunda olmadığım için minnettar. Diğer yanım ise onun tamponu olmadan pişman olacağım şeyler söylemeye başlayabileceğimden ve konuşmayı asla bırakamayacağımdan korkuyor.

"Onu tanıyor musun?" Cameron soruyor.

"Ailesinin birkaç mülkü var, o yüzden çoğu kış burada. Snowboard öğretiyor."

"Ve o ve kardeşin...?"

"Görünüşe göre yeniden tanışıyoruz." Gülümsüyorum ve kadehimi dudağıma götürüyorum. "Bunu çok sık yapıyorlar. Geçen kış Ryan'ın gelmemesine çok üzölmüştü." Ryan Kayla'ya olan hislerini gizlemiyor, aynı şey onun için de geçerli. Dağda yeniden bir araya geldiklerinde, bu bir havai fişek gösterisi izlemek gibidir. Patlayıcı, muhteşem ve sonra geride sadece bir duman izi bırakarak bitti. Bir keresinde bana sezon dışında kontrol ettiklerini söylemişti, ama bir yıl sonra döndüğünde ve onu bağlanmış bulduğunda ne olacağını merak ediyorum-başka birine.

Cameron dizimi tekrar dürtüyor. "Görünüşe göre sadece sen ve ben varız, evlat."

"Bana çocuk deme," diye kaşlarımı çatıyorum.

"Sana ne dememi tercih edersin?" Daha yakına eğiliyor, müziğin basları, kalabalığın gevezelikleri birbirine karışırken fısıldıyor

yüzümden. "Bebeğim? Sevgilim? İyi kız? Ağgözlü küçük sürtük?"

Bunu ele veren titrek nefes alışım, dişlerimin dudağıma batması ya da gözlerimin geriye kayması olabilir. Muhtemelen üçü de.

"S o n u n c u s u," diye başını sallıyor, bar taburesinde arkasına yaslanıyor, kadehini boşaltırken gözleri benimkilere kilitleniyor. "Anlaşıldı. Bir tane daha ister misin?"

Hâlâ yarım biram var. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim." "Başka bir içki mi, yoksa benimle dışarıda kalmak mı?"

"Belki ikisi de," diye sinirli sinirli gülüyorum. "Çok içen biri değilim." "Tamam, hadi seni eve götürelim."

"Geceni benim için kısa kesmene gerek yok."

"Misafirinizi refakatsiz bir şekilde, dağın başında, bilmediğı bir ülkede mi bırakacaksınız?"

"Sen büyük bir çocuksun. Eminim üstesinden gelebilirsin," diyorum. İstemedenden yaptığım imaya sırtarak kaşlarını kaldırıyor ve boynumdaki sıcaklık daha da artıyor.

"Daha da önemlisi, güzel bir kadının soğuk ve karanlık bir dağda tek başına bardan eve dönmesine izin vermezdim. Eğer bir ayı tarafından yenirsen, kendimle asla yaşayamam."

"Burada hiç ayı yok," diye gülüyorum.

"Belki seni başka biri yer."

Sıcaklık karnıma doğru yayılıyor, göbeğimin derinliklerinde birikiyor. Bir kadının altına yatmayı ne kadar çok sevdiğinden bahsetmesini dinleyerek geçirdiğim saatlerin kirli zihnimi karıştırıp karıştırmadığını ya da bana karşı gerçekten bu kadar açık sözlü olup olmadığını bilmiyorum.

Paltomu giymeme yardım ediyor, sert elleri omuzlarımı sıkıyor ve kollarımı okşuyor. Dokunuşunu her yerde hissediyorum. Aramızda tutuşmak üzere olan bir kıvılcım.

"Peki bunu nasıl yapacağız?" diyor yokuşun tepesinde kızığını elinde tutarken. Saplı plastik bir diskten başka bir şey değiller ama işlerini görüyorlar.

"Hiç kızakla kaymadın mı?"

"Şu meşhur karlı Los Angeles dağlarında mı?" diye takılıyor. "Hayır, hiç gitmedim. Yani, şimdi düşündüm de Los Angeles'ta dağlarımız var aslında ama hiç gitmedim. Bir sürü yürüyüş yaptık ama maceracı bir aile değildik. Annemin Cali- fornia eyaletinden ayrıldığından bile emin değilim. Şu anda beni görse muhtemelen anevrizma geçirirdi. Belki de onu arayıp veda etmeliyim."

"Cameron," elimi koluna koyuyorum ve o da duruyor. "Saçmalıyorsun. İyi misin?"

"Neden bu kadar gerginim?" diye gülüyor. "Evet, çünkü kendimi karanlık bir dağdan aşağıya, kırımın yanağını zor alan bir plastik parçasının üzerine atmak üzereyim de ondan."

"Seni güvende tutacağım. İşte, sana nasıl yapıldığını göstereyim." Oturuyorum, bacaklarımın arasına çektiğim halka sapı ile kendimi merkeze almak için biraz kıpırdanıyorum. Yanımda Cameron da aynısını yapıyor. "Tamam, şimdi yokuşun kenarına doğru kayacağız ama topuklarınızı içeri sokun, böylece henüz gitmezsiniz."

"Bu şeyin frenleri yok mu?"

"Çok kolay. Yola çıktığınızda ayaklarınızı yukarı kaldırın. Yavaşlamak istiyorsanız ayaklarınızı düz tutun ve kolu kendinize doğru çekin. Rotayı ayarlamanız gerekiyorsa, vücudunuzu gitmek istediğiniz yönün tersine doğru eğin."

"Belki de bir taksi çağırmalıyız?"

"Cameron, bunu yapabilirsin. En hızlı yol bu ve uzak da değil. İyi olacağına söz veriyorum. Sadece beni takip et."

Bölüm 17

Cameron

"YAVAŞLA!" HANNAH arkamdan ılık atıyor ama artık çok geç. Ayaklarımı kaldırdığım anda onu geçtim. Yamacın kenarına doğru savruldum ve ne tarafa eğilirsem eğileyim, kendimi bir daha toparlayamıyorum. Ağaçlar çevresel görüş alanımdan hızla geçiyor ve daha önce hiçbir insanın bu kadar hızlı gitmediğinden eminim.

"Ayaklarını kullan," diye bağırdığını duyuyorum ama bu sadece beni yamacın kenarındaki kar yığınının üzerine fırlatmaya yarıyor ve sonra uçuyorum. Bir ağacın dibine birkaç santim kala yüz üstü yere akılıyorum.

Birkaç saniye sonra botlarının sesini duyuyorum, görüş alanıma girene kadar bankta tepiniyor, yanımda dizlerinin üzerine öküyor. "İyi misin?"

"Bu kadar hızlı gitmesini beklemiyordum." Güldüm, sonra öksürdüm ve biraz hırıldadım. Yarın acıyacak.

"Yaralandın mı?"

"Hiç sanmıyorum."

Sırt üstü dönüyorum ve o da önümdeki karı fırçalıyor. Eldivenleri ceketimin üzerinden geçip kasıklarına ve kalçalarına iniyor. Benim

Kalçalarının kendi aklı var, yukarı doğru eğiliyorlar, ama beni kurtarmakla o kadar meşgul ki, aslında sikimi ovduğunu fark etmiyor. Ellerini yüzüme ve boynuma götürüyor, parmakları yakamın içinde karın biriktiği yerleri kazıyor. Hava buz gibi ama ona böyle bakarken hissettiğim tek şey sıcaklık.

Elimi bileğine doluyor ve boğazımda tutuyorum, keşke eldiven giymeseydik diyorum. Aramızda çok fazla katman var. Kıpırdamıyor, nefesi soğuk havada yumuşak bir buluta dönüşüyor. Alçak dalların altına gizlenmiş karanlıkta bile dudaklarının dolgunluğunu, soğuk burnunun pembeliğini seçebiliyorum.

"Soruma hâlâ cevap vermedin." "Ne sorusu?"

"En sevdiğim sesin hakkında."

Nefesi titriyor, bu da beni bilmek için daha da çaresiz kılıyor. "Bunu *şimdi* mi konuşmak istiyorsun?"

"Bir cevap alana kadar bu konu hakkında konuşmak istiyorum."

"İyi," diye homurdanıyor ve ağacın gövdesine yaslanmak için geri çekiliyor. "İtiraflarını seviyorum."

"*Sana bir şey söyleyebilir miyim?* serisi mi?" "Evet."

"Onların nesini seviyorsun?" Bana bakıyor, o şirin bakışıyla, ama daha fazlasını söylemek için can attığını söyleyebilirim. Yanındaki boşluğa sürünerek giriyorum ve ben de oturuyorum. "Hadi ama, bir hayranıma doğrudan görüşlerini sormak pek sık başıma gelmiyor."

"Seni pislik," diyor göğsüme bir tutam kar fırlatarak. "Hayranı değilim."

"DM'leriniz aksini gösteriyor."

"Argh," elleriyle yüzünü kapatıyor. Bunu zorlamamalıydım. Dinleyicilerle ilişki kurmak hiçbir zaman iyi sonuç vermedi ama Hannah'da farklı bir şeyler var.

Ona karşı ilk çekiciliğimi aletimle düşünmek olarak yazabilirdim, ama o DM'leri okuduğumda bir şeyler değişti.

Evet, geri bildirimleriyle flört ediyordu ama aynı zamanda takdir edici ve iltifatkârdı. Mesajları beni sadece seksi bir ses olarak değil, bir insan olarak gördüğünü hissettirdi.

Bu kadın için kendimi lanet olası bir dağdan aşağı atıyorum, ancak son birkaç gündür bana bakma şekli, kendimi daha güvende hissedemezdim. Bana kurallarımı çiğnetiyor ve kendimi durduramıyorum.

"Buraya gel." Onu yanlamasına kucağıma çekiyorum ve rahatlıyorum, direnmiyor. "Sana söyledim, utanacak bir şey yok. Bana anlatabilirsin."

"Sanırım... Gerçek olmalarını seviyorum. Bir rol oynamıyorsunuz ve orada bir kırılganlık var."

"Başka ne var?"

"Yaptığınız şeyleri duymak hoşuma gidiyor. Yapmak istediğin şeyleri." "Başka ne var?"

"İnlemenin duymak hoşuma gidiyor."

"Mmmm." Kasıtlı değil, elimde değil. Beni inletiyor ve bana dokunmuyor bile. "Sana yapmak istediğim bir şeyi söyleyebilir miyim?"

"Uh-huh." Bana doğru biraz daha eğiliyor, alını benimkine düşüyor. Geri dönüşü olmadığının bilinciyle o anın geçmesine izin veriyorum.

"Seni gerçekten öpmek istiyorum, Hannah. Seni ilk gördüğümünden beri bunu yapmak istiyordum."

"Tamam," diye fısıldıyor nefes verirken.

"TAMAM MI?"

"Ye-" Başımı eğerek sözünü kestim, dudaklarım sonunda onunkilere değdi. İlk başta yumuşaktı, ta ki onun da beni öptüğünü hissedene kadar. Bana açıldığında kendimi tutamıyorum, sıcak dili dudaklarımın arasından kayarak benimkiyle buluşuyor. Sıcak, yumuşak ve tadı cennet gibi. Kendimi utandırıyorum, kalçasının altında anında sertleşiyorum ama onu yeniden konumlandırmaya çalıştığımda daha fazla kayıyor, bir bacağını kaldırıyor, ta ki bana sarılmak için batana kadar ve - *oh lanet olsun bu iyi hissettiriyor.*

Beni kendine doğru çekerken bir eliyle ceketimi kavırıyor, diğer eliyle enseme dokunarak beni sahipleniyor. Yumuşak ve ağırbaşlı olacağını düşünmüştüm ama alt dudağımı ağzına alıp dişlerini geçirmesi Hannah hakkında fena halde yanıldığımı düşündürüyor.

Tanrım, ben asla bu kadar güzel bir öpücük yazamam.

Ellerim kalçalarını buluyor ama bu lanet eldivenler engel oluyor. Onları çıkarıyorum ve ellerimi kayak ceketinin altından yukarı itiyorum, çıplak teniyle buluşana kadar kıyafetlerini çekiyorum. Ellerin yukarıya doğru iterken ağzımın içine doğru ağılıyor, parmak uçlarım ince dantelin altındaki göğüslerinin yumuşak kabarıklığıyla buluşuyor. Sıkı bir avuç alıyorum, başparmağım sıkı meme ucunun üzerinde geziniyor ve kalçalarını döndürüyor, başını geriye atıyor ve -

Üstümüzde bir gıcırtı, ardından bir çatırtı, bir ses patlaması ve altında toplandığımız ağaç bir kar perdesi düşürürken boğuk bir vınlama duyuyoruz.

İçgüdüsel olarak Hannah'yı vücuduma doğru çekiyorum, kolumu başının etrafına dolayarak göğsüme bastırıyorum. Gözlerimi açıp durumumuzu değerlendirmeye cesaret edene kadar onu orada tutuyorum. Hava zaten karanlıktı ama şimdi daha da az görebiliyorum, etrafımızda bir toz yığını birikmiş. Her ne kadar istemesem de, Hannah'yı üzerimden kaldırıyorum ve sığabileceğimiz bir boşluk kalana kadar karı yolumdan çekerek sürünebildiğim kadar sürünüyorum.

"Bu dağ beni öldürmeye çalışıyor," diyorum, parmaklarını dudaklarına bastırımış, öpücüklerimden pembeleşmiş bir halde beklediği yere bakarak.
"Burada kapana kısılıp donarak ölmeden önce seni eve götürelim."

Bölüm 18

Hannah

"Bugün için planın ne o zaman?" Babam, çoğunlukla sessizce yemek yediğimiz mola masasının karşısından soruyor.

Şahsen benim planım kendimi toparlamaya çalışmak ve her fırsatta Cameron'ın üzerine gitmemek.

Dün gece olanlar kafamın içinde sürekli bir döngü halinde tekrarlanıyor. Dudaklarının dudaklarıma yapışmış hissi, ağzıma girerken dilindeki bira ve tuz karışımı. Parmaklarının saç örgümün etrafında kıvrılması, başımı geriye çekmesi ve sonra etrafımıza kar yağarken beni göğsüne sıkıca tutması. Kulağımın, kalp atışlarının hızını duymak için tam doğru noktada göğsüne bastırması.

Hollywood seviyesinde bir öpücüktü.

Ve bu sadece ilkiydi. Eve giden yolun geri kalanını sessizce, kol kola yürüdük ama dağ evine geri adım attığımız anda ağzı yine benimkinin üzerindeydi. Sırtımı duvara yasladım, elleri paltomun fermuarını açtı, omuzlarımdan itti ve belimde yeni bir yuva buldu, benimkiler de tutmaya can attığım o bukleleri taradı.

Dili dudaklarımı buldu, ağzımın içine girmek için acil bir görevle onları birbirinden ayırdı. Ellerimiz her yerdeydi, çılgınca ve umutsuzca daha fazla ten arıyordu. Parmak uçlarım onun sırt kaslarının etrafında kıvrılırken, onunkiler tişörtümün altından yukarı doğru kayarak göğüslerimin kıvrımını buldu ve tüylerim diken diken oldu.

Kalçaları yukarı doğru bir hamleyle ve derin bir iniltiyle bana çarptı, ardından beynim onun fermuarıma sertçe vurduğu hissini işlerken benden de karışık bir inilti geldi.

İkimiz de nefes nefese birbirimizden ayrıldığımızda, yüzümü ellerinin arasına aldı ve gözlerime baktı, göz bebekleri şişmiş ve muhtaçtı.

"Seni yatağa götürmeliyiz."

"Senin mi?" İçimi çektim, kalçalarımı onunkilere doğru bastırdım.

"Asla olmaz. Ya kardeşin eve gelirse? Ya da aileni uyandırabiliriz."

Bu kadar temkinli olacağını tahmin etmemiştim. Beynimin onu her yerde ve her yerde sevişmeye istekli teşhirci bir heyecan arayıcısı olarak hayal eden parçalarını önümde duran adamın gerçek parçalarıyla yeniden yapılandırırken beni hazırlıksız yakaladı.

"Bu gece değil. Ama yakında," diye inledi ağzımın içine. Merdivenleri çıkarken önce kışımı sıktı, sonra karanlıkta usulca özür diledi. Bana her yerde dokunmasına izin verirdim. Kapımda başımın önüne bir öpücük kondurdu, *'sabah görüşürüz'* diye fısıldadı, sonra yanımdan geçip odasının kapısını usulca kapattı. Ve orada kaldı, bir noktada gizlice odama gireceğini ve beni yorganın altında, muhtaç ve dokunuşunu beklerken bulacağını ummama rağmen.

Bu net bir sınırdı. Kardeşimin yanında değil, arkadaşlarımın yanında değil, ki bu bana uyar, ama günün soğuk ışığında

Bunu nasıl halletmem gerektiğini.

Cameron tam bir erkek, saf cinsel çekicilik. O muhteşem bukleler, o güzel gülümseme, kelimenin tam anlamıyla iç çamaşırımın dezenfekte olduğunu hissettiriyor. Onu *Mac'n'Please* ses kayıtlarından tanımıyor olsam bile, ona bakıp da tahrik olmamak mümkün değil.

Size Bir Şey Söyleyebilir miyim? favori se-rilerim olduğunu söylerken yalan söylemiyordum. Bana, yani dinleyicilerine nelerden hoşlandığını anlattığı sayısız saati dinledim. Kendine dokunmayı nasıl sevdiğini, en sevdiği pozisyonları, onu tahrik eden tüm küçük şeyleri. Yatak odasında ne kadar yetenekli ve maceracı olduğunu benden daha iyi kimse bilemez.

Çoğu zaman baskın olmayı sevdiğini biliyorum, ancak ara sıra bunu değiştiriyor ve partnerlerinin de kontrolü ele almasına izin veriyor. Kendine güvenen kadınları tahrik edici buluyor, özellikle de ona ne istediklerini söylediklerinde. Partnerinin zevk almasından hoşlandığını, biraz BDSM'den hoşlandığını ve toplum içinde seks yapmakta bir sakınca görmediğini biliyorum.

Tüm bunlara kıyasla, ben sadece... benim.

Sadece birkaç erkekle yattım ve bir tanesi, geriye dönüp baktığımda, yatak odasında o kadar bencildi ki, birlikte olduğumuz süre boyunca klitorisime bir kez bile dokunduğundan emin değilim. Hayatımda hiç bir şey istemedim ve sadece yatakta seks yaptım. Muhtemelen Cameron'ın en sevdiği beşinci yer orasıdır.

Zihnimde nelerden hoşlandığımı hissediyor olabilirim ama onun kadar kendime güvenim ya da deneyimim yok. Dün gece çok ateşliydi, ama ne yaptığımı bilmediğimi öğrendiğinde benim hakkımda ne düşünecek? Benim gibi biriyle ne yapmak ister ki?

Talihsiz gerçek şu ki, muhtemelen gittiği her yerde kadınlarla takılıyor ve ben de şu anda burada olan kadını. Kolay bir hedef. Onunla tek gecelik bir şey yapmak, tüm fantezilerimin hayata geçmesi demek. Ve

Sonra ne olacak? Asla iyileşemezdim. İçinde ne yaptığımızı bilerek bu eve bir daha kesinlikle geri dönemezdim.

Mesajlarımdan onun hakkında ne hissettiğimi biliyor ama aslında takıntılı olduğumu bilmiyor. Neyse ki, tek taraflı olduğunu düşündüğüm bir Instagram DM sohbeti üzerinden sonsuz aşkımla ilan etmeyecek kadar akıllıydım. O zaman kendimi gerçekten bir yarığın kenarından aşağı atardım.

Ama sonra dün gece çenemi kaldırırken fısıldadığı sözleri hatırlıyorum... *'Seni gerçekten öpmek istiyorum'* ve *'seni ilk gördüğümünden beri bunu yapmak istiyordum'*. Bu doğru muydu, yoksa tanıştığı her kadına söylediği bir şey mi?

Ayrıca, kardeşimle arkadaş olması ve dünyanın öbür ucunda yaşaması gibi küçük bir mesele var. Ona veda öpücüğü verip aramızda hiçbir şey olmamış gibi mi davranmalıyım? O öpücük hayatımda yaşadığım hiçbir öpücüğe benzemiyordu ve başka biriyle daha iyi olabileceğine inanmak zor.

Tanrım, bu yaşayan bir kabus. Heartbreak kasabasına giden tek yönlü bir trendeyim.

"Hellooo?" Babam tekrar söyledi. "Bugün mü? Planlar? Kimsenin var mı?" "Fransız soğan çorbası." Ryan ve ben aynı anda söyledik.

"Mükemmel bir plan," diyor annem. "Sanırım babam ve ben de size katılacağız."

"Bu sihirli çorba falan mı?" Cameron gülerek tabaklarını bulaşık makinesine yerleştiriyor.

"The Marmot'taki Fransız soğan çorbası bir olaydır Cameron," diye anlatıyor Mum. "Dağın tepesine telekabinle çıkıyoruz ve öğle yemeğinden sonra kayakla geri iniyoruz."

"Sence bununla başa çıkabilecek miyim öğretmenim?" Cameron arkamda dururken elini omzuma bırakıyor. Gözlerim yukarı doğru fırlıyor

Neyse ki telefonuna bakmakla meşgul olan Ryan fark etmiyor, sonra masayı toplarken arkası dönük olan anneme bakıyor. Cameron başparmağını enseme gezdiriyor ve içimi bir ürperti kaplıyor.

Boku yedim.

Sonra gitti, elini kaldırarak ta- ble'nin diğer tarafına doğru yürüdü. Başımı eğiyorum ama gözlerimi ona dikiyorum. Tanrım, çok sevimli, saçları dağınık, kirli sakalları her zamankinden biraz daha sert. Acaba hiç uyudu mu, yoksa benimkine benzer düşünceler mi onu uyanık tuttu?

"Eve kırmızı bir koşu var, ama yavaş gidersen idare edeceğini düşünüyorum."

"Ya hızlı gitmek istersem?" diyor göz kırparak, o kadar seksi ki ille-gal olmalı. "Ne derler, sert ol ya da eve git? Ben bugün sert gitmek istiyorum."

"Ne yapıyorsun?" Ağzımı açtım, kalçalarım masanın altında birbirine bastırıyordu.

"Ne?" diye karşılık veriyor ve omuz silkiyor, sanki tüm ailemin önünde benimle flört etmiyormuş gibi. Cebinden telefonunu çıkarıyor ve birkaç saniye sonra benimki yanımdaki masada yanıyor.

Onu aldım ve bildirimi kaydırarak açtım.

Dün geceyi düşünmeden duramıyorum. Bugün biraz yalnız kalabilir miyiz?

Lanet olsun. Bunu nasıl oynayacağımı bilmiyorum.

"Bu sabah birkaç koşu yapıp öğle yemeği için herkesle orada buluşabilir miyiz?"

"Kulağa harika geliyor." Ryan'ın arkasına geçiyor ve omuzlarını sıkıyor.

"Bize katılıyor musun, dostum?"

"Hayır, kardeşim, bu sabah derslerinden önce Kayla ile buluşacağım." "Ah, ne yazık," diyor Cameron, kurt gibi sırtarak bana bakarak yüzünde. "Hannah, geliyor musun?" Bu bir işkence.

Bölüm 19

Hannah

"BU KÖTÜ BİR FİKİR. *Sen* kötü bir fikirsin," diye fısıldıyorum yüksek sesle ve kayak botlarımın izin verdiği kadar hızlı bir şekilde evden uzaklaşıyorum.

"Ne yaptım ben?"

"Kardeşimin önünde flört etmek, etrafta sinsice dolaşmak, beni çıplak düşünüyormuş gibi bakmak. Pek ince değilsin."

"Seni çıplak düşünüyorum ama senden başka kimse bilmiyor. Kardeşin eve geldiğinden beri telefonuna bakmayı neredeyse hiç bırakmadı. Ve her neyse..." diyor kolunu omzuma atarak. "Etrafta gizlice dolaşmanın seksi bir yanı yok mu?"

Kuruş düştü. Tabii ki, beni sadece etrafta gizlice dolaşacak biri olarak görüyor. Hızlı ve kirli bir kaçamak. Onu omuz silkerek yolumuzun sonundaki baz istasyonunun asansörüne doğru yürüyorum. "Birileri bizi görebilir."

"Ne olmuş yani?"

Ne olmuş yani? Ciddi mi?

Erkeklerle gizlice dolaşmam, hele de ailem aynı evdeyken hiç. Korktuğumun farkındayım ama hâlâ bu duruma alışmaya çalışıyorum.

Cameron'ın bana asılması ve istediği zaman bana dokunması bir yana, burada benim yanımda olması bile. Kendimi zavallı küçük bir hayran kız gibi hissediyorum ve eminim ki yakınlaştığı ilk dinleyici ben olmayacağım.

Bugün kalabalık daha büyük ve yer bulmak için koltuk altları, sırt çantaları, kayaklar ve snowboard'larla itişip kakışarak dolu tele-kabine doğru ilerliyoruz. Cameron kolunu omuzlarıma doluyor ve beni vücuduna çekiyor. Kapılar kapanırken beni orada tutmasına izin veriyorum ve istasyondan çıkıp dağa doğru ilerliyoruz.

Yukarı tırmanırken pencereden manzaraya bakıyorum. Kasabadaki herkesi tanıyor değilim ama bazı insanları tanıyorum ve onu tanırlarsa bunu nasıl açıklayacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

Tanrım, ya ben yanındayken biri Cameron'ı tanır mı?

Eğer ben onu internette bulduysam, başkaları da bulmuştur. Instagram'ında binlerce takipçisi var. Ünlüler seviyesinde değil ama eminim çok fazla fark ediliyordur.

Yamaçtan indiğimizde onu plato boyunca yönlendiriyorum, kalabalığın arasından geçerek bir sonraki telesiyeye doğru ilerliyoruz. Bu iki kişilik telesiyeyi bizi bir vadiye inen birkaç mavi pistten birini kullanabileceğimiz ve öğle yemeğinden önce biraz pratik yapabileceğimiz bir zirveye taşıyacak.

Kayaklarımı yere bırakarak botlarımı yerine oturtuyorum ve Cameron da bizi takip ederek telesiyenin bizi yukarı çekmesine izin veriyor. Tekniği artık çok iyi biliyor, güvenlik çubuğunu aşağı çekmeme yardım etmek için uzanırken sırtlarını kalçasının altına sıkıştırıyor.

"Benimle görünmekten utanıyor musun?" diyor, omuzları öne doğru çöküyor. Sesi üzgün geliyor ve benim niyetim hiç de bu değildi.

"Hayır, sadece..." Vücudumu ona doğru çeviriyorum ve keşke gözlüklerinin altından onu doğru düzgün görebilseydim diyorum. "Bu çok garip."

"Öpüştüğümüz için mi?"

"Evet," diye itiraf ediyorum, her ne kadar bir parçam bile bu öpücüklerin bitmesini istemese de. "Ve buraya kardeşimle geldiğin için."

"Yani benden utanıyor musun?"

"Hayır, ama şansı nedir ki? Bu konuda heyecanlanacağını sanmıyorum."

"Hmmm, aslında bana senden uzak durmamı söyledi."

"Öyle mi dedi?" Başımı ona doğru çevirerek söylüyorum.

"Sadece koruyucu ağabey rolünü oynadığını sanıyordum. Buraya geleceğimi ve kız kardeşinin *sen* olacağını düşünmemiştim. Kim olduğumu bileceğini hiç düşünmemiştim."

"Bunu nasıl açıklayacağız? Kardeşimin Mac'i bildiğimi bilmesini istemiyorum. Yani, yakınız ama *mastürbasyon malzemelerini değiş tokuş* etmiyoruz."

"Ona bunun inkâr edilemez bir fiziksel çekim olduğunu söyleyebiliriz. Ki bu benim açımdan %1000 doğru."

Elbette, ben ve başka kim, beynim yardımsever bir şekilde devreye giriyor.

"Ben çaresiz bir fangirl değilim ve size böyle bir izlenim verdiysem özür dilerim. Yatağınızın direğinde bir çentik daha olmak istemiyorum."

"Hannah, bana bak," diyor doğrulurken. "Ben bunu yapmam. Hayranlarımla takılmam ama işimden haberdar olduğunu bilmeden önce senden etkilenmişim."

"Hayranlarla takılmıyorum da ne demek?"

Omuz silkiyor. "Başka nasıl söylenir bilmiyorum. Ben dinleyicilerle yatmam." "Ama dedin ki... *Kongre* ne olacak?" Bir konferansa gider. ve sonunda bir hayranını otel odasına götürür ve onu bir kanepenin arkasında becerirken kulağına en sevdiği replikleri fısıldar. En sevdiklerimden biridir.

Kimi kandırıyorum ki? Adam hiç ıskalamıyor. Hepsi benim favorim. "O ses kaydında bir hayranla yatmaktan bahsetmiştin."

"O sesler gerçek değil. Onlar hikaye. Onları ben uyduruyorum. Bu pek çok dinleyicimin sahip olduğu bir fantezi ve ben de bu arzuları karşılayan içerikler üretmeyi seviyorum ama hepsi bu, bir fantezi. Bahsettiğim senaryoların çoğu sadece benim kafamda gerçekleşti. Ve kesinlikle kongrelere gitmiyorum."

"Ah." Konuşmanın ağırlığı değişiyor, sonra sözleri kafama dank edince hafifçe kalkıyor. İçeriğindeki her şeyi olduğu gibi kabul etmiş, kirli dünyasına tamamen kapılmışım. Tüm bunların gerçeğe dayanmadığı hiç aklıma gelmemişti, ama şimdi söyledikleri gerçek. Dinleyicilerle yatmıyor ve aramızdaki bu şey hızla parçalanıyor.

"Gerçekten hayranlarınla yatmıyor musun?"

"Size yalan söylemeyeceğim. Geçmişte birkaç kez söyledim ama iyi olmadı. Duyduklarına dayanarak beni tanıdıklarını düşünüyorlar ya da işleri belli bir şekilde yapmamı istiyorlar. Bu garip bir dinamik. Açıkçası kendimi kullanılmış hissettim ve bir daha dinleyicilere bulaşmamak için bir kural koydum. Beni yıkmak için can attığınız bir kural."

"Özür dilerim, bu korkunç. Ben de uygunsuz davrandığım zamanlar için özür dilerim. Sana gönderdiğim o mesajlardan bazıları gerçekten iyi değildi. Aklım başımda değildi."

"Paçayı kurtardın," diyor ama yaptıklarım aklımdan çıkmıyor. Ona toplum içinde yaklaşacak kadar cüretkâr olamam ama internetteki anonimlik perdesine karşı oldukça sıra dışı şeyler söyledim. Gerçekten o kadınlardan daha mı iyiyim? Ve eğer bana doğruyu söylüyorsa, o zaman şu anda yanımda oturan sesin arkasındaki adam kim? Onu neredeyse hiç tanımıyorum.

"Bana sessiz kalma," diyor ve dikkatimi tekrar ona çekiyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Her şeyi kafamda oturtmaya çalışıyorum. Gerçeği kurgudan ayırıyorum. Gerçek olduğunu düşündüğüm çok şey var. Dışarıda her zaman inanılmaz seks yaptığınıza tamamen inanıyordum."

"Harika bir hayal gücüm var ve iyi bir hikaye anlatıcısıyım ama o kadar da aktif değilim. Kimseyle çıkmıyorum."

"Dün gece beni öpme şeklinden sonra umarım öpmezsin," diyorum şakacı bir şekilde koluna vurarak.

"Ciddiyim," diyor, elimi tutuyor ve orada tutuyor. "Altı aydan uzun süredir kimseyle yatmadım bile."

"Oh. Şey, bu... o kadar da uzun değil."

"Senin için ne kadar oldu?" diye soruyor.

"Um, bir yıl. Belki daha fazla."

Ağır bir iç çekti. "Bu beni çok kızdırıyor. Ve aynı zamanda mutlu ediyor."

"Ne?"

"Başka kimse sana dokunmadığı için mutlu. Kızgınım çünkü bedenim muhteşem. Dokunulmayı, tapınılmayı ve hayran olunmayı hak ediyor."

"Daha vücudumu bile görmedin," diye sinirli bir şekilde gülüyorum.

Cameron eldivenli elini kalçalarımın arasına sokuyor ve beni daha yakına çekiyor. "Hissettim ve daha fazlasını hissetmek için sabırsızlanıyorum. Ve eğer o kadar uzun zamandır dokunulmadıysan, bahse girerim bana çok muhtaç olacaksın."

Aman Tanrım.

Beni çaresiz bir duruma sokma konusunda ne kadar iyi olduğunu çok iyi biliyorum. Çoktan başladı ve böyle devam ederse bunu durdurmanın hiçbir yolu kalmayacak.

"Hayranlarınla ilişki kurmazsan bu nasıl olacak?" "Hayran olmadığını sanıyordum," diye takılıyor.

"DM'lerimin aksini kanıtladığını söylediğini sanıyordum." "Touché."

Gülümsememek için kendimi zor tutarken ağzımı büzüyorum.

"Mesele şu ki, sen diğer kızlar gibi değilsin, Hannah," diyor ve sonra yüzünü buruşturuyor. "Üzgünüm, bu çok iğrenç bir cümle. Demek istediğim, buraya geldiğimde kim olduğumu biliyordun ama hiçbir şey söylemedin. Eğer anlamamış olsaydım, bunu tüm yolculuk boyunca kendine saklayacağından eminim, değil mi?"

"Tanrım, evet, öğrenmeni hiç istemedim."

"İşte sen böyle farklısın. Bana saygı gösterdin, beni rahat bıraktın, kendim olmama izin verdin. Diğer kadınlar kendilerini bana atabilir, beni bir meydan okuma olarak görebilir ve beni baştan çıkarmaya çalışabilirdi." Göğsümden küçük bir hırıltı yükseliyor. "Neydi o? Kıskançlık mı seziyorum?"

Böyle hissetmekten hoşlanmıyorum ama öyleyim. İçeriği her zaman okuyucuyu hikayenin diğer ortağı olarak merkeze alıyor. Kendimi onunla birlikte hayal ettiğim çok oldu, ama paylaşmak ilgilendiğim bir şey değil.

"Tabii ki kıskanıyorum." "Hey, sana bir şey sorabilir miyim? Ve bana siktir olup gitmemi söylemekten çekinme.

Bu konuda konuşmak istemiyorsun."

Omuzlarımın fiziksel olarak gerildiğini hissediyorum, sinirsel endişe devreye girerken kulaklarıma doğru kalkıyor. "Beni deneyebilirsin."

"Kardeşin eski sevgilisinden bahsetti, kötü bir ayrılık. Birincisi, ne pislik ama ikincisi, sen iyi misin?"

Yastıklı koltukta rahatsız bir şekilde kayıyorum ama güvenlik çubuğu beni yerimde sabit tutuyor. "Sana ondan bahsetti mi?"

"Sadece çok kısa bir süre, *'kız kardeşime asılma'* konuşmasının bir parçası olarak. Bu konu hakkında konuşmak istiyor musun? Konuşmak zorunda değilsin."

"Aslında iki boktan eski sevgilim var. İkisi de aldattı. Uzun zaman önceydi ve evet, sonrası benim için kötü bir dönemdi. Ailemizde adlarını bile anmayız. Bu yüzden çok fazla güven sorunum var ama iyiyim. Hepsi geçmişte kaldı."

"Bunu duyduğuma sevindim," diyor.

"Sanırım Ryan'ın bazen ağabey rolünü oynamasının nedeni de bu. O, benim son eski sevgilim, Ryan'ın arkadaşıydı ve sanırım olanlar için kendini suçluyor."

"Bu adam seni incitti mi?"

"Fiziksel olarak değil, hayır. Ve dürüst olmak gerekirse, ben iyiyim. O zamandan beri birkaç erkekle daha birlikte oldum-"

"Tamam," diye araya giriyor Cameron gülerek. "Çıktığın aptal kimlikler hakkında bu kadar konuştuğumuz yeter. Şimdi seni kurtarmaya geldim."

"Tanrıya şükür," diye yaltaklanıyorum, onunla alay ederek. "Parlak kayak kıyafetleri içindeki şövalyem mi?"

"Çok tatlısın, biliyor musun? Gel buraya." Yanağıma uzanıyor ve öpmek için eğiliyor ama kasklarımız birbirine çarpıyor ve daha iyi bir açı için eğildiğinde yine kafa kafaya geliyoruz.

"Aptal kasklar," diye gülüyor ve ben de yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyorum. "Bu öpücüğü sonraya saklıyorum."

"Söz mü?"

"Hannah, ilk fırsatta seni çıplak istiyorum. Şu anda telesiyede olmasaydık, üzerinde tek bir giysi parçası bile olmazdı."

"Oh."

"Ve hey, senaryolar uydurma ama hareketler tamamen bana ait. Sana iyi bakacağıma söz veriyorum."

Ohhh.

Bölüm 20

Hannah

Mutlu Yerler listeme MARMOT'u da ekliyorum.

Özellikle de The Marmot'un balkonundaki şezlonglarda, karnınız doyurucu Fransız soğan çorbası ve üzerine Gruyère tostı ile doluyken ve tam olarak bir kadeh şampanyadan aldığınız düşük vızıltı.

Gökyüzünde tek bir bulutun bile olmadığı mükemmel bir mavi kuş günü. Lo-Fi house müziğin ritimleri tepenin biraz yukarısındaki bardan aşağı süzülürken sıcak güneşin tadını çıkarıyorum. Cameron neyse ki öğle yemeği boyunca ellerini kendine sakladı, kimse bakmıyorken ara sıra dizini benimkine vuruyor.

Bana dokunmasa bile, onun varlığını hissediyorum. Kaskının altından sabahın ardından yayılan o yumuşak dalgalar, güneş gözlüklerinin arkasından bana baktığında kaşlarının çatılması. Alt dudağının dolgunluğu, boynunun arkası, dağ güneşinin altında geçirdiğimiz günlerden kalma bronzluk. Daha kolay olan birkaç kırmızı pistten aşağı inerken bütün sabah bana ayak uydurdu, ama kardeşimin bir anda ortaya çıkabileceğine her zaman dikkat ettiğim için kendimi birkaç öpücükten daha fazlasını yapmaya zorlayamadım.

Aramızdaki gerilim o kadar yüksek ki, gözlerim bağlıyken onu bir odada bile seçebilirim.

Herkes içkisini bitirip tuvalet molası verdiğinde, kayaklarımızı Lièvre pistinin tepesine taşıyor ve kendimizi tüm ekipmanlarımıza geri bağlıyoruz. Kendimi yüksek ve sersemlemiş hissediyorum. İnce dağ havası, gazoz, ailemin bir arada olması, Cameron ve genel olarak hayat.

Genelde dibe doğru yarışırız ama bugün hiç acelem yok, bu duyguyu şişeleyip mümkün olduğunca uzun süre yanımda tutabilmeyi diliyorum.

"Dibe son inen çürük yumurtadır!" Annem bağırıyor, babam daha kayak sopalarını eline almadan zumlayarak uzaklaşıyor.

Bunu söylediğinde beni deli ederdi. Hangi çocuk çürük yumurta olmak ister ki? Şimdi ise çocukluğumuzdan kalma bu aptalca şeyleri hala söylemesini seviyorum ve geriye dönüp baktığımda bunun bizi daha iyi, daha cesur, daha hızlı kayakçılar yaptığını görebiliyorum.

"Yani çürük yumurta *ben miyim?* Çok güzel, Cheryl!" Cameron arkasından bağırıyor. Ryan ve babam onu takip ediyor, Cam ve beni koşunun başında yalnız bırakıyorlar. Omuzunu benimkine çarpıyor ve ben de eğilip onu öpebileceğimi hissediyorum. "Yeni bir kural koymak ister misin?"

"Kurala göre değişir."

"Dibe son inen öpücük alır mı?"

"Anlaştık." Kayak sopalarımı kara saphıyorum, kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve bir santim bile kıpırdamayı reddediyorum.

"Bunun için beni çalıştırmayacak mısın?" diye gülüyor.

"Hayır."

Cameron başını eğerek kaskımın altına doğru eğiyor ve sonra ağzı benimkinin üzerinde. Yumuşak, sıcak, bir inilti dudaklarının arasından süzülüp benimkine karışıyor. "Seni çok istiyorum."

"Nerede olduğumuzu merak edecekler." Bunu söylediğim için kendimden nefret ediyorum ama aklıma gelen tek şey bu.

"Suçu ben üstleneceğim. Düşmüşüm gibi davran. O zaman beni tam formuma kavuşturabilirsin." Beni tekrar öpüyor, dilinin altında erirken bir kolu omuzlarımın arkasına dolanarak beni kendine çekiyor. Onunla tanışmadan önce bile takıntılıydım. Şimdi onun böyle öpüştüğünü biliyorum, bu dehşet verici. Onun içinde kendimi kaybedebilirim.

"Bir oda bulun!" diye bağılıyor bir çocuk yanımızdan geçerken ve biz dağılıyoruz.

Cameron inanamayarak başını sallıyor.

"O küçük engelleyici."

"Hadi," diyorum, sopalarımı tekrar bileklerime dolayarak. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Beni takip et," diye sesleniyorum ona, sağ kolumu pistin kenarındaki ağaçlara doğru uzatarak. Yaklaşırken yavaşça yana kayıyorum, ağaçlarda bir boşluk arıyorum ve bulduğumda aralarından geçiyorum.

Birkaç saniye sonra arkamdan "Ne oluyor lan?" diye bağırdığını duyuyorum. "Bırak kayakların izleri takip etsin. Ve başını aşağıda tut."

Ormanın içinden kıvrılan gizli bir kayak yolu, burada olduğunu bilenler tarafından pürüzsüz hale getirilmiş ve üzerimizdeki devasa çamlar tarafından güneş ışınlarından korunuyor. Gövdelerin arasına girip çıkıyorum, alt dallardan kaçınmak için eğiliyorum.

Patikadaki bir çatalda sağa sapıyorum, eski bir kütüğün etrafındaki küçük bir açıklığa ulaşana kadar bizi ormanın derinliklerine götürüyor. Sanırım bir keresinde yıldırım çarptı.

noktasıydı ve şimdi el değmemiş tozun altında birkaç metre kar kalınlığında gizli bir sığınak.

"Kahretsin, bu inanılmazdı!" Ellerini dizlerinin üzerine koyuyor, adrenalin hızla yükselirken nefesini geri almak için soluk soluğa kalıyor. "Kalçalarım yanıyor."

"Bunu seveceğini düşünmüştüm. Çocukken buranın hep bizim özel yerimiz olduğunu düşünürdük."

"Buraya gel," diyor, sırtıklarını bir tarafa atıp kaskını çözerek. Ben de aynısını yapıyorum, o bana doğru kayarken bileğime asıyorum, bir sopası benimkinin arasında, diğeri yanımda kayıyor.

Ağızlarımız eşit güçle birbirine çarpıyor, ikimiz de saatlerdir birbirimizi doyuramadığımız için açız. Elleri yüzümü kavrayıp beni ona doğru eğerken, benim ellerim ceketinin kenarlarını kavrayıp onu daha da yaklaştırıyor.

Öpücükleri yumuşak ve alaycı, dudağımı ısıyor ve umutsuz ve arayıcı, dili benimkinin üzerinde geziniyor.

Beni geriye doğru itiyor ve sırtım arkamdaki kar yığınının çarpana kadar kolayca kayıyorum. Bir eliyle başımın arkasını kavrarken diziyi beni yerime sabitliyor ve-

"Tanrım, evet," diye inliyorum
yüksek sesle. "Diz olayı mı?"

"Diz meselesi." Ağzına karşı başımı sallıyorum, daha sert bastırdığında biraz inliyorum, öpücüklerini boğazıma bırakıp oradaki hassas deriyi nazikçe emiyor. Kalçalarım içgüdüsel olarak sürtünmek için çırpınıyor ama iç çamaşırları, alt katmanlar ve kayak pantolonları arasında aramızda çok fazla katman var. Bana dokunmasını o kadar çok istiyorum ki aklımı kaybediyorum.

"Seni yalnız bırakmam gerek," diye homurdanıyor, düşüncelerimi yankılayarak.

"Şu anda yalnızız," diye fısıldıyorum, bir elimi fermuarının arkasındaki sert çıkıntıya götürüyorum.

"Tek başına çıplak. Ve bu soğukta bunun akıllıca olup olmadığını bilmiyorum." Muhtemelen haklıydı. Burada, ağaçların gölgesinde, sıcaklık donmaya çok daha yakın hissediliyor, kanımın damarlarımda sıcak bir şekilde atmasından anlaşılmıyor. "Seninle her türlü şeyi yapmak istiyorum ama burada değil. Bunu bir şekilde gerçekleştirebilir miyiz?"

"Bilmiyorum," diye iç geçiriyorum ve alnımı göğsüne koyuyorum. "Dağ evinde her zaman birileri vardır."

O da saçlarımı okşuyor ve iç çekiyor. "Siktir. Senin için açlıktan ölüyorum."

"Belki bir gün erken döneriz? Ya da kayak yapmayı tamamen atlarız?"

Beni tekrar öpüyor, bu sefer daha yumuşak, gözlerimi kapatıyorum ve kendimi onun içinde kaybolmaya bırakıyorum. Cameron'ın öpücükleri tüm vücudumu sarıyor. Ağzı benimkine odaklandığında bile, elleri geri kalan her yerimle ilgileniyor. Keşfediyorlar, saçlarımla oynuyorlar, kalçamı kavıyorlar, ceketimin üzerinden göğüslerimi sıkıyorlar, hepsi de şansı olsa bana gerçekten neler yapabileceğinin pis bir göstergesi.

"Bir yolunu bulacağız. Söz veriyorum."

Bölüm 21

Hannah

MARMOT'TA ÖĞLE YEMEĞİ Richmond ailesinin Noel geleneklerinin başlangıcını oluşturuyor ve gece yaklaşırken dinlenmek, yemek yemek, içmek, oyun oynamak ya da öğleden sonra şekerlemesi yapmak varken kimse kayak yapmaya devam etmeye pek istekli değil.

Ancak babam ve benim çok daha önemli planlarımız var.

"Hannah ve ben büyük alışverişe gidiyoruz," diye sesleniyor tüm eve. "Bize katılacak kimse var mı?"

"Hayır, sıkıcı," diye bağıyor Ryan yatak odasından. Her zaman yemeğinin mümkün olduğunca doğrudan ağzına götürülmesini tercih etmiştir. Nereden geldiği ya da nasıl yapıldığı umurunda değildir.

Ben ise yıl boyunca Fransız süpermarketleriyle ilgili hayaller kuruyorum. Kendimi koridorlarda dolaşırken, arabamı peynir, ekmek ve kurutulmuş etlerle doldururken hayal ediyorum. Gül yaprağı reçeli, antep fıstığı kreması ve çırpılmış fındık ezmesi kavanozları için yaşıyorum. Ve cipsler. Cipslere hiç girmeyeyim bile. Fransız cips lezzetleri seçkin.

"Bana ihtiyacı olan varsa öğleden sonrayı jakuzide Nora Roberts'ın gizli bebek romanı okuyarak geçireceğim," diyor annem bornozuyla görünerek. Onun Nora Roberts takıntısı benim aşk romanlarına giriş kapım oldu, ancak gizli bebek mecazı kişisel olarak bana göre değil.

"Gelip bu yaygaranın ne olduğunu görmek ister misin?" Babam yemek masasında dizüstü bilgisayarıyla oturan Cameron'a soruyor.

"Yarından önce bitirmem gereken biraz iş var," diye yanıtlıyor. "Döndüğünde görüşürüz."

"Keyfin bilir," diyor babam.

Babam arkasını döndüğünde Cam bana doğru bir öpücük savuruyor ve ben de onu havada yakalayıp gezegendeki en aşk sarhoşu kız gibi ağzıma götürüyorum.

Doğrusu, geride kalmasına sevindim. Noel öncesi Büyük Alışveriş, ben küçük bir kızken bile her zaman babam ve bana ait bir şey olmuştur. Büyük bir süpermarketi olan en yakın kasabaya dağdan aşağı yirmi dakikalık bir yolculuk ve yıllar içinde kendimize ait birkaç gelenek biriktirdik. Yolda giderken yerel radyo istasyonunda Fransızca şarkılar ve İngiltere'de de duyabileceğiniz Noel klasiklerinin bir karışımını söylüyoruz.

Büyükannem hala bizimle birlikteyken onun eski ölüm tuzağı arabasını kullanıyorduk ama o öldükten sonra hurdaya çıkardık. Babam şimdi havaalanından bir tane kir alıyor, kar lastikleri, ısıtılmalı koltukları ve o yeni araba kokusu olan ağır hizmet tipi Land Rover tipi bir şey. Ve en önemlisi, tüm alışverişlerimiz için geniş bir alanı var.

Yolda manzarayı seyretmek için telefonumu görmezden geliyorum, iş yoğunluğum arttıkça Ryan'la aynı duruma düşebileceğimin, her yıl bu gezilere katılamayacağımın farkındayım. Şimdiye kadar bu geziler hep bir ayrıcalıktı, işten izinli olan insanlara tanınan bir ayrıcalıktı ve

Uçak biletini ödeyecek ebeveynler. Eğer ilerlemek istiyorsam, değerimi kanıtlamak için günün her saati çalışmam beklenecek.

"Ne düşünüyorsun, evlat?" Ağaçlar vızıldayarak geçerken babam soruyor. "Sadece iş. Yükselmek için ne kadar çalışmam gerektiğini."

"Şirketimin kapısında senin adın yazıyor, biliyorsun değil mi?" diye takılıyor.

"Bu kadar yeter baba, biliyorsun ben adam kayırmayla değil, güvenilirlikle terfi etmek istiyorum. Daha yeni mezun oldum ve sen ortaktan bahsediyorsun. Baskı yok."

"Hukukla ilgilenmeye başladığından beri bunun benim hayalim olduğunu biliyorsun ama daha çok zamanın var. Kontrol edemeyeceğin şeyler için hayatını boşa harcama."

"Bunu yapmayacağım baba." Onu rahatlatmak için elimden geleni yapıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, çok daha iyiyim."

"Biliyorum hayatım, ama çok çalıştığını da biliyorum. Biraz yaşamaya izin var."

Yalan söylemiyorum. İyi durumdayım ama en kötü zamanlarımda bile sürekli ailemi iyi olduğuma ikna etmeye çalıştım. Yataktan çıkamadığımda, derslere gitme düşüncesi beni soğuk terler döktürdüğünde. Tek seçeneğim üniversiteyi bırakmak ya da başka bir okula geçmek gibi görüldüğünde. Bütün gün, her gün ağladığımda, yine de iyi olduğumu söyledim.

Ryan'ın okuldan eski arkadaşlarından biri olan ikinci erkek arkadaşım kalbimi kırdığında çöküş yaşadım. Üniversitede aynı bölüme girdiğimizde, anında birbirimize uyuştuk. Komik, yakışıklı, zeki ve tanıdığımız herkes tarafından sevilen biriydi. Aşık olmuştum ve hayatımı ona göre ayarlamıştım, ya da ben öyle sanıyordum.

İlk yıl boyunca çıktık, ama yaz geldiğinde yazı benimle değil, sınıfımızdaki başka bir kızla geçirdi. Roma'da, birlikte ziyaret etmemizi önerdiğim şehirde. Instagram'ında onu etiketlediğinde öğrenmişim.

Bu konuda onunla yüzleştüğimde, basitçe başka biriyle tanıştığını ve bunu aşmam gerektiğini söyledi. Sanki erkek arkadaşım beni arkadaşımın aldatmamış ve önceki erkek arkadaşımın benzer bir şey yapmasından neredeyse tam bir yıl sonra ilişkimizi düzgün bir şekilde bitirme cüretini göstermemiş gibi davranabilirdim.

Bir erkeğin sizi aldatması korkunç bir şeydir, ancak bu iki kez olduğunda, beyniniz sizi pek de değerli olmadığınıza ikna edebilir.

Bütün yaz evde pinekledim, sonra okulun yeniden başladığı gün ilk panik atağımı geçirdim. Onu göreceğimden korkuyordum, onu göreceğimden korkuyordum, herkesin arkamdan konuştuğuna ikna olmuşum.

Ama bu uzun zaman önceydi. O delikten çıktım, bir terapistle biraz zaman geçirdim ve bir daha asla bir erkeğin planlarımın veya mutluluğumun önüne geçmesine izin vermeyeceğime yemin ettim.

"Buraya, yani eve gelince," diye devam ediyor babam, "buraya istediğin zaman gelebilirsin. Sen ve kardeşin. Biz gittiğimizde burası sizin olacak ve umarım bir gün sizin çocuklarınız da gelir."

"Çocuklar? Ortak mı? Biraz yavaşlamalısın. Bırak da biraz yaşayayım," diye takılıyorum sözlerine.

Babam park yeri bulurken ben de telefonumu yolcu tarafındaki bölmeden çıkarıyorum ve Cam'den gelen mesajı görünce gülümsüyorum.

Cam: İyi günler x

Park ettikten sonra ellerindeki en büyük el arabasını kapıp içeri giriyoruz. Mağaza müşterilerle dolup taşıyor ama biz aldırıyoruz. Alışveriş ne kadar uzun sürerse, o kadar çok rastgele ikram alırız.

Noel erzakları için alışveriş listesi babamda, ama benim kafamda tamamen kendi gastronomik zevkim için ayrı bir liste var.

Sessizce göz gezdiriyor, hoşumuza giden şeyleri işaret ediyor, taze ürünlerin kalitesine hayran kalıyoruz. Koyu kırmızılar ve parlak altınlar renginde olgun domatesler, yüzüm büyüklüğünde enginarlar, hindiba marulları ve zengin pembeler ve morlar renginde turplar.

Babam patates, ot ve yeşil fasulye doldurduktan sonra geleneksel kestane ile önceden doldurulmuş bir hindi bulmak için kümes hayvanları tezgahına gidiyoruz.

"Öğle yemeği için fazladan bir kazımız olduğuna göre bir kaz daha alsak mı?" diyor.

"Hayır, biz hep hindi yeriz. Büyükanнем buradayken bile hindi yerdik."

"Evet, ama dört lokma yedi ve öğleden sonrasının geri kalanını Dubonnet içerek geçirdi."

"Ooh!" Yerimde zıplıyorum. "Bir şişe almalıyız ve onun için küçük bir bardak içmeliyiz."

Kimse Fransızlar gibi tereyağı yapamaz, kremsi sarı ve tuz taneleriyle süslenmiş. Taze baget ekmeğin üzerine kalınca sürülmesini seviyorum, ama doğrusu bir kaşıkla tek başına da yiyebilirim. Vişne aromalı yoğurt, Sicilya limon suyuyla rendelenmiş havuç, baharatlı *merguez* sosisi, sarımsaklı tereyağına bulanmış tımbul karidesle birlikte iki blok ekliyorum arabaya.

Meşrubat reyonunda su için en sevdiğim Teisseire şurubu *menthe* ve cine eklemek için *pamplemousse rose* buluyorum.

"İçki için ikinci bir arabaya ihtiyacımız olabilir," diyor babam.

Vilayetteki boulangerie sayesinde fırından fazla bir şey almaya ihtiyacımız yok ama bu madeleine, *langue de chat* bisküvileri ve evde bulunan zeytinyağı ve balzamik sirkeye batırdığım kocaman bir biberiye *fougasse* eklememe engel değil.

"Cameron iyi birine benziyor, değil mi?" Biz mısır gevreği reyonuna göz atarken babam söylüyor.

"Tabii," diye omuz silkiyorum, birden kutusunda tek boynuzlu at olan pembe şekerli halka paketine dalıyorum.

"Sanırım sana karşı bir şeyler hissediyor. Görüştüğün biri var mı?" Soru, sabah kahve içmek isteyip istemediğim kadar sıradan. Son ilişkimiz çok kötü bittiğinden beri bu konular hakkında konuşmuyoruz.

"Tanrım, baba, lütfen dur."

"Tek söylediğim, a r a d a bir biraz eğlenmenin sana zarar vermeyeceği."

"Ne yani, yakınımnda bile yaşamayan bir adamla tatil aşkı mı yaşayacağım?"

"Evet. Erkek arkadaşın olmasına gerek yok. Tanrı biliyor ki dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacın yok." Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, Cameron'ın ses kayıtlarını keşfettiğimden beri onun çok hoş bir dikkat dağıtıcı olduğunu ona söylemek istemiyorum. Her gece.

"Bu hiç *baba* gibi değil. Beni erkeklerin şeytan olduğu konusunda uyarman ve bir rahibe manastırına katılmam için ikna etmen gerekmiyor muydu?"

İkimiz de gülüyoruz. Doğrusu, o hiçbir zaman kapıyı beyzbol sopasıyla açan türden bir baba olmadı ama mutluluğumu önemseddiğini bilmek güzel.

Bir sonraki koridora dönüyoruz. "Annenle ben böyle bir araya geldik, biliyor musun?"

"Neden bahsediyorsun?" "Tatil romantizmi."

Etrafımda dönüyorum. "Bunu bana hiç söylememiştin."

"Skegness'te bir arkadaşımın bekarlığa veda partisindeydim. Bir partide annenle sohbet ettik, arkadaşlarımı ekdim ve birkaç hafta sonra yanıma taşındı."

Şaşkına döndüm. Dürüst olmak gerekirse, bu hikayenin hangi kısmının daha garip olduğunu bilmiyorum. "Rave mi?"

"Evet, doksanlar başka bir şeydi evlat. Yine de sana ne diyeceğim. Tatil romantizmi yaşayabilirsin," diyor ve dünyanın en büyük patates cipsi paketini el arabasına atıyor. "Ama sakın seni bir partide yakalamayayım."

Mac'n'Please

Kural Bozucu

Bekle.

Bekle.

Tut şunu.

Şu haline bak. Kıvranırken çok güzel oluyorsun.

Bunu gerçekten istiyorsun. Şu anda ağrın var, değil mi?

Konuşma, sadece başını salla.

(Derin nefes)

İhtiyacınız olanı alacaksınız. Hak ettiğinizi.

Bölüm 22

Hannah

Peynir, şarküteri ürünleri ve aldığım taze ekmeklerden oluşan bir akşam yemeğinden sonra, babamın sevdiği eski bir James Bond filmini izlemeye koyuluyoruz. Kutu boşalana kadar şekerli kurabiyeleri elden ele dolaştırıyorum.

Cameron ve Ryan kanepeye uzanmış, ayaklarını ahşap sehpaye dayamışlar. Yakındaki koltuğa kıvrılıp yatıyorum, kucağıma rahat bir beyaz örtü örtülüyor.

Bir yandan TikTok'ta gezinirken bir yandan da bir kulaklığım takılıyken gözümün sadece yarısı filmde. Her otuz saniyede bir Cameron'a bakıp durmamak için dikkatimin dağılmasına ihtiyacım var. Yumuşak beyaz tişörtü ve kareli pijama pantolonu içinde nefis görünüyor, saçları kayak sonrası aldığı duştan sonra yumuşacık ve kabarık.

Annem yarın için masayı hazırlamakla uğraşıyor, sonra babamın yanına sokuluyor, ama çok geçmeden hafifçe horlamaya başlıyor. Babam onu dürtüyor ve o da yatağa gidiyor. Çok geçmeden James Bond bir binadan ateş ederek çıkar.

Cameron ve beni yalnız bırakması için Ryan'a uyku titreşimleri göndermesi için evrene yalvarıyorum. Pek bir şey olmasını beklediğimden değil ama en azından bir iyi geceler öpücüğü umuyorum.

Mesaj geçmişimizi açıyorum, kendimi yeterince cesur hissedersen ona ne söyleyeceğimi merak ediyorum.

Yazmaya başlayamadan yeni bir mesaj beliriyor.

Cam: Keşke kucağımda otursaydın da boynunu öpebilseydim.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve cevabımı düşünürken vücudumu kaydırarak telefonumun çocuklar tarafından görülmesini engelliyorum.

Cam: Kızardığında çok güzel görünüyorsun.

Cam: Kardeşinin kaybolmasını istiyorum ki seni ele geçirebileyim.

Bu adam!

"Kiminle mesajlaşıyorsun?" Ryan öyle bir zıplamama neden oluyor ki telefonum yere düşüyor.

"Hiç kimse," diyorum, geri almak için eğilerek.

"Hiç kimse, biri demek."

"Arkadaşım Rachel. Okuldan." *Rachel diye biri yok.*

"Erkek olmasa iyi olur."

Cameron dudaklarını birbirine bastırarak kahkahasını bastırıyor ve telefonuna geri dönüyor. Tanrı korusun, o da benimle aynı seviyede sorgulanmasın.

Benimle mutfakta buluş.

"Bir içki daha ister misin?" Cameron ayağa kalkarken kendini biraz düzelterek soruyor.

"Ben iyiyim dostum," diyor Ryan. "Yine de ara vermeyeceğim. Bu film zaten çok uzun. Acele et, yoksa kaçıracaksın."

"Bir şey ister misin, Hannah?" diye soruyor, sandalyemin yanından geçerken elinin tersi omzumda geziniyor.

"Hayır, teşekkür ederim," diye cevap veriyorum, gözlerimi televizyondan ayırmadan.

Şimdi ne yapacağım? Son bir saattir burada oturup kurabiye ve şarapla karnımı doyururken nasıl hızlı bir bahane bulabilirim ki?

Etrafıma bakınırken neredeyse boğ olan su bardağımı yerde görüyorum. Yavaşça masanın altına itip Ryan'ın görüş alanından çıkarıyorum, sonra ayağa kalkıp mutfığa koşmamak için kendimi tutmaya çalışıyorum. "Aslında suya ihtiyacım var."

Cameron'ın eli dışarı fırlayıp bileğime dolanıyor ve beni oturma odasının görüş alanından çekip çıkardığında eşikten henüz adımımı atmıştım. Bedenim onunkine doğru dönüyor ve kolu belime dolanıyor, beni orada tutarken diğer eli saçlarımın arasında yolunu buluyor. Ben konuşmadan dudakları dudaklarıma çarpıyor ve ensemden çekiştirdiğinde ona kolayca açılıyorum.

Ellerim ön kollarını buluyor ve tişörtünün kumaşını yumruklayarak omuzlarına doğru kaydırıyorum. Dili sıcak, muhtaç ve arıyor ve Tanrı'ya şükür beni tutuyor yoksa ayaklarının dibinde bir su birikintisi olurdu.

"Seni tatmalıydım," diye fısıldıyor ağzıma. "Bunu düşünmeden edemedim."

"Ryan hemen şurada," diye fısıldıyorum onu kendime çekerken. Hayatımda hiç bu kadar parçalanmış hissetmemiştim. Beni tekrar öpüyor, derin ve her şeyi tüketen bir öpücük. Hâlâ aklım almıyor. O, burada, bedenlerimiz mümkün olandan daha fazla yakınlaşırken inliyor. Bunu sonsuza dek yapabilirim.

"Geri dönmeliyiz," diyerek geri çekiliyor, saçımı düzeltirken gözleri yüzümde geziniyor, sonra başparmağıyla alt dudağımı siliyor. "Çok ateşlisin, Hannah."

Alnıma küçük bir öpücük konduruyor, tezgahın birasını alıyor ve sonra gidiyor.

Bunu yapamam. O odada kardeşimle oturup da ihtiyaç içinde kıvrandığının belli olmamasının hiçbir yolu yok. Bir bardak su dolduruyorum, sonra birazını yüzüme ve boynuma döküyorum. Eminim hiçbir fark yaratmayacaktır.

Yarım saat sonra, muhtemelen hayatımın en uzun yarım saati, mazeretlerimi sıralıyorum ve Cam'in de beni takip edeceğini umarak yukarı çıkıyorum.

Ryan yüksek sesle esneyerek geriniyor. "Ben de yukarı çıkıyorum."

Şimdi anladın mı?

Bu, odadan çıkan insanların tamamen yanlış bir kombinasyonu.

Cameron, "Bu filmin sonu hakkında endişelenmiyorum, bunu daha önce görmüştüm," diyor.

Bu da doğru değil. İkimizin yalnız kalmasını istiyorum, üçümüzün ayrı yollara gitmesini değil.

Ryan arkamdayken merdivenleri çıkıyorum ve Cameron bardaklarımızı mutfağa götürüp onun arkasından geliyor. Koridorda, Ryan

Cameron omzunun üzerinden bana özür dileyen bir bakış atarken Noel arifesi planları hakkında.

Elimi yüzümü yıkamak ve dişlerimi fırçalamak için önce ortak banyoyu kullanıyorum, içten içe Cameron'ın gelmesini ve burada baş başa bir an daha geçirebilmeyi umuyorum. Annemle babamın odasının banyosu var ama Ryan bu banyoyu da kullanıyor. Bu yine de bir risk.

Odama döndüğümde bol bir tişört giyip yatağa giriyorum ama bu kadar azginken nasıl uyuyacağımı bilmiyorum. Ve tek düşünebildiğim duvarın diğer tarafındaki yatağında yatan Cameron'ken buna şaşmalı mıyım?

Onu bir kolunu başının arkasına dayamış, diğer kolunu da siyah beyaz kareli pijama altının kasıklarında tembel tembel dinlenirken hayal ediyorum. Acaba malzemenin içinden tembelce kendini mi okşuyor, yoksa daha doğrudan bir dokunuş için elini bel bandının içine mi sokuyor diye merak ediyorum.

Acaba beni de aynı şeyi yaparken mi hayal ediyor?

Bu gecenin böyle bitmesini istemiyorum, bu yüzden komodinden telefonumu alıp benimle aşağıda buluşmasını söylüyorum. Tam gönder tuşuna basacaktım ki kapım yavaşça açıldı.

Bölüm 23

Hannah

CAMERON İÇERİ GİRİYOR ve kapımı sessizce arkasından kapatıyor.
Yatağımın ucuna doğru ilerleyip bana doğru sürünürken doğruluyorum.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum.

"Şşşt," diyor, bir parmağını dudaklarına bastırarak.

Cebinden kulaklıklarını çıkarıyor, birini bana uzatıyor ve diğerini kulağına itiyor. Onu taklit etmemi işaret edene kadar ona bakıyorum.

Diğer cebinden telefonunu çıkarıyor, bir saniye kurcalıyor ve sonra beni pelteye çeviren o kusursuz sesi duyuyorum.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?"

Kulaklıktan gelen sesi alçak ve yumuşak ama ihtiyaç dolu. Burada, odada, eli dizime yerleşiyor, parmakları tişörtümün eteklerine doğru dans ederken tepkimi izliyor.

"Seni tekrar yalnız yakalamak için can atıyordum, sana söylemek istediğim o kadar çok şey var ki... sana yapmak istediğim.

Gözlerimi kapatıyorum ve bu sesi yerleştirmeye çalışıyorum. Çok fazla sesi var ve hepsi farklı başlıyor. Yayınladığı her şeyi defalarca dinlediğimi bilsem de her zaman hemen hatırlayamıyorum.

Cameron parmaklarıyla çenemi dürtüyor ve gözlerimi açtığımda iki parmağını aramızda ileri geri hareket ettiriyor. Mesaj açık. *Gözler bende.*

'Hannah, eğer seninle oynarsam, benim için sessiz olabilir misin?

Nefes alıyorum, sonra dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Bu yüzden bunu daha önce hiç duymadım. Şu anda dinlediğim her neyse, sadece benim için kaydetmiş ve şimdi yatağımın ortasında otururken hem kendi kulağına hem de benim kulağıma çalıyor. Cameron beni nazikçe yastıklarına yaslıyor, sonra dizlerini kalçalarımaya koyuyor.

'Beni dikkatle dinlemenı istiyorum, tatlım. Sana dokunmak için can atıyorum ve bu inanılmaz vücudu kendine sakladığını bilerek bir gece daha yan odada uyuyamam.

Lanet olsun. Burada benimle birlikteyken kulaklarımda çınlayan sesi, şimdiye kadar kurduğum tüm fantezilerin gerçeğe dönüşmesi gibi.

"Bu iyi mi?"

Sessiz planlarında gönüllü bir suç ortağı olarak hafifçe başımı sallıyorum.

'Seni biraz öpmek istiyorum. TAMAM MI?'

O eğiliyor ve ben o kadar çok gülümsüyorum ki onu öpemiyorum bile.

"Ağzın çok güzel."

Öpücükleri son yirmi dört saat boyunca çılgınca çaldıklarımızdan çok daha yavaş. Acele etmiyor, çenem boyunca öpüyor, dilini dudaklarımdan üzerinde gezdiriyor, alt dudaklarımı ağzına alıyor, sonra dişlerinin arasında tutuyor.

"Hiç durmadan seni düşünüyordum. Dün gece ağacın altında beni öpüşünü. O anda seni öpmenin yeterli olmayacağını anladım."

Ellerim saçlarını, onu ilk gördüğümde beni büyüleyen o mübarek bukleleri kavrarken, o da ağzını boynumda gezdiriyor. Öpüyor, ısırıyor, nazikçe emiyor.

'Keşke burada daha sert emebilseydim. Seni izlerle kaplı bırakmak istiyorum, böylece herkes kime ait olduğunu bilsin.

Çekirdeğimdeki gerilim daha da derinleşiyor. Sahiplenici Mac benim için ekstra özel bir şey yapıyor ve bunu biliyor, çünkü aylar önce DM üzerinden ayrıntılı olarak açıklamıştım. Nelerden hoşlandığımı bilmesinin avantajını sonuna kadar kullanabileceğini fark ettiğimde, o muazzam beceriksizliğin yarattığı tüm utanç hızla kayboluyor. Başımı eğip tişörtümü yukarı itişini izliyorum, göğüslerimi ortaya çıkaracak kadar yukarı iterken ellerim yanlarımda geziniyor.

Bakışlarını üzerimde gezdirirken "Vay anasını," diyor gerçekten. "Çok. Lanet. Ateşli."

'Sanki vücudun Hannah'ya tapmam için yaratılmış. Keşke bütün geceyi seni keşfederek geçirebilseydim.

Cameron'ın ağzı meme uçlarıma doğru hareket ediyor, sıcak dili onları sert tepeler halinde süpürüyor.

'Yatarken ne giydiğini merak ediyordum. İç çamaşırı mı giyiyorsun, yoksa yorganın altında çıplak bir şekilde dokunulmayı mı bekliyorsun? Eğer bir şey giyiyorsan, gitmeli.

Başını kaldırıp sırtarak parmaklarını iç çamaşırlarımın kemerine geçiriyor ve bacaklarımdan aşağıya doğru çekiyor.

'Gitmeli çünkü hepinizi görmem gerek. Hepsinizin tadına bakmalıyım.'

Bu gerçek olamaz. Rüya görüyor olmalıyım. Cameron acele etmiyor, açıkçası çok uzun sürüyor, kalçamın iç kısmını öpüyor. Kalçalarımı yukarı kaldırıp yüzüne doğru itmeme için kendimi zor tutuyorum.

'Sabırlı ol, bebeğim. İhtiyacın olanı alacaksın.'

Tam olarak böyle olacağımı nereden biliyordu? Kalçamın üstündeki kıvrıma ulaştığında, sıcak ağzını pürüzsüz tenimde hissettiğimde neredeyse çılgın atacaktım. Tadına bakıyor ve alay ediyor, diğer tarafa geçiyor, ona en çok ihtiyaç duyduğum yerin üzerinden geçiyor.

"Seni tatmamı izle, Hannah."

Dilini uzatıyor ve gözlerini geriye doğru devirmesine neden olan alaycı bir yalamayla dilini içimde gezdiriyor. Tekrar yaladığında içimde bir sıcaklık kabarıyor, tadını çıkarıyor, sonra yutuyor.

Omzunun arkasından kalçalarının yatağa doğru sallandığını görüyorum ve onun da ne kadar çaresiz hissettiğini bilmek beni daha da tahrik ediyor.

"Şu haline bak, pis kız, muhtaç amcığını yediriyorsun. Yüzüme sür, utanma, kaldırabilirim."

Vay anasını! Bu his gerçek dışı. Ağzı sadece bana yalvarmaya odaklanmışken, sözleri beynimi asla yapamayacağı bir şekilde dolduruyor. Cameron biraz geri çekiliyor, sonra bacaklarımı daha geniş bir şekilde itiyor, başparmakları beni açıyor, sonra tekrar içeri dalıyor, basınç daha sıkı bir şekilde sarılıyor.

"Benden uzak duruyorsun, Hannah. Lanet dilimi sür dedim."

Bacaklarım birbirini itmek, başının etrafında kenetlenmek için can atıyor, ama onları sıkıca tutuyor ve tek yapabildiğim kıvranmak ve itmek, aç ağzına karşı sikişmek.

"şu anda doldurulmak için can atıyor musun?"

Gözlerim açılıyor, kalçalarımın yanındaki çarşafları yumruklarken başım bir o yana bir bu yana sallanıyor.

'Sessiz olmalısın. İnlemini tut, bebeğim.'

Ellerim tutuşlarını bırakıp her ikisi de ağzımın üzerinde kenetlenirken, kulağımdaki sesiyle birlikte bir kaşını kaldırıyor.

'çok iyi hissettirdiğini biliyorum. ığlık atmak istiyorsun değil mi?'

Sertçe başımı sallıyorum. Nasıl olup da henüz ses çıkarmadığımı anlayamıyorum, yalayıp emerek orgazmımın eşiğine getiriyor.

'Ama yapamazsın. Benim için çok iyi olmalısın bebeğim.

Ben, ben, ben, kalçalarım yüzüne daha hızlı çarparken çığlık atmak istiyorum.

'İşte bu, benim güzel kızım. Çok iyi gidiyorsun. Çok iyi... ama sanırım daha fazlasına ihtiyacın var, değil mi?

Cameron bana bakıyor, dudakları parlıyor, onayımı bekliyor. Onu doğru düzgün görebilmek için kollarımın üzerinde yükseliyorum. Başka tarafa bakmıyor, ama gözlerim aşağıya doğru kayıyor ve tek parmağıyla içimde daireler çizmesini, ıslaklığımı etrafa yaymasını, sonra da içime girip yukarı doğru kıvrılmasını izliyorum. Başım geriye düşüyor.

"Sakin benden başka tarafa bakma, Hannah.

Başımı kaldırıp onu tekrar izliyorum. Nasıl? Nasıl oluyor da tam da o anda duymam gereken şeyleri söylüyor?

Yavaşça bir parmak daha ekliyor ve gözleri fal taşı **g i b i** açılmış bir halde parmaklarının içime girip çıkmasını izliyor.

Dudaklarını yalıyor, sonra dilini tekrar çıkarıyor, sivri ucu klitorisimin etrafında dönüyor, gözlerimin arkasında kıvılcımlar alevlenirken klitorisime sıkıca vuruyor.

Çıglık atmama baskısı o kadar yoğun ki neredeyse acıtacak. Yatağın diğer tarafındaki yastığı kaptığım gibi yüzüme çarpıyorum ve içini sertçe ısıyorum. Yırtılsa da umurumda değil.

Kalçalarım yataktan kalkıyor ama Cameron kalçamın altından uzanıp bir kolunu belime doluyor ve beni eliyle sikerken sabitliyor. Dudakları klitorisimin etrafını sarıyor, o beyaz sıcaklığı omurgamdan yukarı, bacaklarımdan aşağı, parmak uçlarıma, ruhuma göndermek için mükemmel bir basınçla emiyor.

'Geldiğinde ne kadar güzel olduğunu göreyim. Benim için gel, Hannah. Gel. Gel.'

Ve biliyorum. Serbest bırakılma ihtiyacım bütün gün, daha uzun süredir devam ediyor. Aylardır. Her şey kasılıyor, sonra onun için parçalara ayrıldığımda paramparça oluyor, elleri tenimde, ağzı beni yalayarak geçiyor, kulağımdaki ağır nefesi.

Birkaç saniye sonra yastığı çektiğini ve kollarımın da onunla birlikte yere düştüğünü hissediyorum.

'Ağzını aç, Hannah. Yaptığın pisliği temizle.'

Daha ne dediğini anlayamadan ağzım açık kalıyor, üzerime doğru gelirken onun yokluğunda içim daralıyor, parmakları dilimin üzerinde gezdirmeden önce dudaklarımdan etrafında ıslak bir daire çiziyor. Bunu bana daha önce kimse yapmamıştı ve bu çok iğrenç. Buna bayılıyorum.

Önce işaret parmağındaki, sonra orta parmağındaki ıslaklığı emerek onları açlıkla kucaklıyorum. Üçüncü parmağını dudaklarımdan arasına soktuğunda, yeniden

Neden bu kadar boş hissettiğimi anlıyorum. Benden her şeyi alırken beni doldurdu ve genişletti. Hayatımda hiç böyle gelmemiştim.

'İşte benim güzel kızım. Boşaldığında çok ateşli olacağını biliyordum.'

Ses bitiyor ve benim kulaklığımı nazikçe çekip çıkarıyor, kendi kulaklığıyla birlikte çantasına geri koyuyor. Yatağımın başucuna koyuyor ve alnıma bir öpücük bırakıyor, sonra yanağıma bir tane daha.

İşimiz bitti mi? Bitiremeyiz.

Bu olamaz. Evde yalnız olsaydım, hemen play tuşuna basar ve günün geri kalanında tekrar tekrar dinlerdim.

"Daha fazla mı?" diye fısıldıyor kulağıma sessizce, ben de hevesle başımı sallıyorum.

Elimi yastığımı kavradığım yerden tutup pijamasının ön kısmına götürüyor, böylece tüm bunların ona ne yaptığını hissedebiliyorum. Kalın ve sıcak, elimde katı bir ağırlık. Yumuşak kumaşın üzerinden onu inceliyorum ve gözlerinin kapanışını izliyorum.

Cebinden bir prezervatif çıkarıyor ve aramızda tutuyor, sessiz bir soruya yumuşak bir *evetle* cevap veriyorum, soyunmasına yardım etmek için parmaklarımı bel kemerine sokuyorum. Aletin serbest kalışını izlerken bacaklarımın arasında boş bir özlem var. Parmaklarımı karnının kenarlarında, yumuşak buklelerinin arasında gezdiriyorum, sonra yumruğumu tabanına doluyorum.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, kendini sessiz tutmakta oldukça zorlanıyor, bu yüzden bana yaşattığı her şeyin intikamını almak için sertçe vuruyorum. Şikayet ettiğimden değil. Sadece bir aptal, tüm ruhunuzu hizadan çıkaran türden orgazmlardan şikâyet eder.

Başparmağımı şişmiş ucundaki pre-cum damlasında gezdiriyorum, etrafa yayıyorum ve sonra dudaklarıma götürüyorum. Kaç geceyi onu tatmayı hayal ederek geçirdim?

Cameron başını eğip beni nazikçe öpüyor, aramıza uzanıp prezervatifi takarken elimi onunkiyle değiştiriyor ve kendini içime doğru yönlendiriyor. Hiçbir direnç yok, sadece enfes bir gerilme ve dünyadaki her şeyin yerine oturduğu hissi var.

Gözleri parlıyor ve ağzı açılıyor, şimdi onu susturma sırası bende. Avucumu ağzına bastırıyorum ve o da gülümseyerek öpüyor. Onun büyüklüğüne alışmam bir saniye sürüyor, ama sonra kalçalarımı yuvarlıyorum, onu teşvik etmek için içine doğru itiyorum.

Yavaşça başlıyor ama her kası çılgılık atıyor, beni coşkuyla beceriyor. Yer değiştiriyor, bizi ters çeviriyor, yatak başlığına oturmak için kayarken beni de yanına alıyor. Dizlerim kalçalarının her iki yanındaki yatağa yerleşiyor. Birlikte tişörtümü yukarı çekip tamamen çıkarıyoruz, ağzı ağrıyan meme uçlarımı arıyor.

Elleri arkama uzanıyor, kıkırmı kavırıyor ve beni içime sokabileceği kadar kaldırıyor. Tırnaklarım omuzlarına batıyor, şakağım o girip çıkarken onunkine bastırıyor. Basınç tekrar artarken boynumdaki sıcak nefesine odaklanıyorum.

Cameron beni bırakıyor ve dolgunluktan ciyaklıyorum, ileri geri sallanmadan önce duraklıyorum, ona olabildiğince sert biniyorum, umutsuzca gıcırdatıyorum. Elleri yüzümün her iki yanını kavramak için yukarı kalkıyor, yakından fısıldayabilmesi için bir tarafa doğru eğiyor. "Senin için çok yakınım. Sikime gel Hannah, istediğini biliyorum."

Eli aramıza giriyor, başparmağı vücutlarımızın birleştiği yerde en hassas noktayı buluyor. Tek gereken iki kaygan vuruş.

Onun içimi dolduran gerginliği ve kulağımdaki sözleri, tekrar paramparça olmam için.

Ritmimin kontrolünü kaybediyorum ama Cameron beni yakalıyor, kalçalarımı kavlıyor, ben onun üzerinde orgazm olurken beni itiyor ve çekiyor. Dudaklarını birbirine bastırıyor, gözleri de aynı şeyi yapıyor ve sonra sessiz bir çığlıkla adımı haykırıyor, itiyor, durgunlaşıyor, esniyor ve altımda parçalanıyor.

Çok güzel.

Ateşli, muhteşem, cehennem kadar seksi, tabii ki, ama aynı zamanda güzel. Cameron'ın yüzü aydınlanıyor, nefesini tutarken göğsü avuçlarımın altında inip kalkıyor. Söylenecek çok şey var ama bir şekilde söylememize gerek yok, söyleyebilsek bile.

İki yıllık işitsel ön sevişme beni bu ana getirdi ve artık asla eskisi gibi olamayacağımı biliyorum.

Üzerimden çıkıyorum, tişörtümü tekrar giyiyorum ve yanıma dönüyorum. Cameron prezervatifle ilgileniyor, sonra yanıma yerleşiyor, kolu hızla soğuyan vücudumun üzerine çekmek için arkamdaki örtülere uzanıyor.

"İyi misin?" diye sordu, ben de başımı salladım. Tamamdan daha iyi.

"Bunu ne zaman kaydettin?" Mümkün olduğunca sessizce fısıldıyorum.

"Bu öğleden sonra," diyor, ağzı kulağıma yakın. "Annen ve Ryan jakuzideydi, o yüzden fazla vaktim olmadı, özür dilerim. İçeri dönerlerse diye fısıldamak zorunda kaldım."

"Nasıl üzgün olabilirsin? Bu başıma gelen en ateşli şeydi. Fısıltıyla konuşmak daha da güzelleştirdi."

"Keşke burada seninle kalabilseydim," diyor nemli saçlarımı yüzümden geriye doğru okşayarak. İmkânsızın özlemiyle ona bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

"Ben de."

Yüzümü minik öpücüklere boğuyor. Bu mutluluk içinde uykuya dalmak istiyorum ama o büyüü bozuyor. "Gitmeliyim."

"Ben de seninle gelip tuvalete gideceğim, böylece biri çıkıp da geri dönmemiş gibi görünmeyecek."

Koridor boyunca hafif adımlarla yürüyoruz, banyo kapısını ve onun kapısını aynı anda açıyoruz. Sessiz bir şekilde vedalaşıyoruz, ellerimiz koridor boyunca uzanıyor ve son bir kez dokunuyor.

Kutlamalarımız yarın kahvaltı ile başlıyor, ancak ben tüm zamanların en iyi Noel hediyesini almış gibi hissederek uyuyorum.

Bölüm 24

Cameron

YALNIZ UYANMAK YANLIŞ HİSSETTİRİYOR. Tek düşünebildiğim Hannah'nın sıcak yatağındaki sıcak bedeni. Olmam gereken yer orası. Şampuanını koklayabileceğim ve şortunun bel bandıyla oynayabileceğim bir yerde, onun arkasında sıkışıp kalmak.

Yarı sertim ve gözlerimi zar zor açtım, onun dokunuşunu, kalçalarının kıvrımını, güzel göğüslerinin o pürüzsüz kabarıklığını özlüyorum. Dün gecenin riskli olabileceğini düşünmüştüm ama sadece işe yaramakla kalmadı, aynı zamanda şimdiye kadar yaptığım en ateşli şey oldu. Hannah'nın benim için boşalmasını, onu azdıracağını bildiğim sözlerle sessizce inlemesini izlemek. Bunu tekrar yapmak istiyorum, bütün gün, her gün, ama bugün şimdiden aleyhime işliyor.

Görünüşe göre Noel arifesi Fransa'da ana etkinlik ve Richmond ailesinin katıldığı bir dizi gelenek var. Bugün Hannah'ı pek kendime ayıramayacağım.

"Bu sabah kayak mı yapıyoruz?" Günün ilk kahvesini doldururken sordum.

Lütfen evet de, böylece Hannah'yı benimle kalmaya ikna edebilirim.

Havaya ihtiyacım olduğu gibi onunla yalnız kalmaya da ihtiyacım var.

"Oh hayır, oğlum," diye gürler Mark. "Bugün ziyafet çekiyoruz. Pantolonunuz lastikli değilse değiştirmek isteyebilirsiniz." Başparmağını bel bandına sokuyor ve vurgulamak için uzatıyor.

"Böceği gerçekten yakaladın, ha?" Ryan öyle diyor. Gözlerim kız kardeşine kayarken mırıldanarak onaylıyorum.

"Evet, burası oldukça özel bir yer." Niyetimin tamamen saf olmadığını eklemiyorum.

Hannah aklımdan geçenleri okuyarak, "Daha sonra birkaç koşu yapmayı deneyebiliriz," diyor. "Ama bugün Noel Arifesi ve kaçırmak istemeyeceğin bir sürü başka şey var."

"Kahvaltı ile başlıyoruz," diye sesleniyor Cheryl mutfak kapısından. "Kahvaltı neredeyse hazır, lütfen rahatınıza bakın. Mark, şampanyayı getir."

Hannah'nın yanındaki koltuğa oturuyorum ve babası mutfağa girerken masanın altından dizini sıkıyorum. Elimde olsa onu tam burada öperdim ve umarım bunu biliyordur.

Cheryl dün gece masayı hazırlaması için onu yalnız bırakmamız konusunda ısrar etti ve ortaya görülmeye değer bir manzara çıktı. Üst üste dizilmiş tabaklar, kristal flütler ve çok sayıda bıçak, çatal ve kaşık. Çobanpüskülü ile boyanmış ahşap halkalar içinde düzgünce sarılmış peçeteler. Masanın iki ucunda taze dilimlenmiş Fransız ekmeği, krem peynir ve soluk sarı tereyağı kaseleri ve aralarına serpiştirilmiş gerçek çobanpüskülü dalları. Süslü ama sade ve bu gezide pek çok kez olduğu gibi, bir aidiyet duygusuna kapılıyorum. Uzun zamandır hissetmediğim bir şey.

"Ziyafet başlasın!" Cheryl, elinde uzun bir tahta tabakla beliriyor. Mark fizz'in mantarını patlatıyor ve Cheryl tabağı masanın ortasına koyuyor. Taze frenk soğanı serpiştirilmiş somon füme ve pembe kıvrımların arasına sıkıştırılmış limon dilimleriyle dolu. Mutfaka döner ve elinde sıcak bir tavada mükemmel çırpılmış yumurtalarla yeniden ortaya çıkar.

Önlüğünü çıkarıyor ve yerine oturmadan önce mutfığa fırlatıyor. "Tamam. İçeri gir o zaman."

Yanımdaki Hannah yemeğimizin kuşbakışı fotoğrafını çekmek için ayağa kalkıyor, sonra oturuyor ve yemeğe yumulmam için eliyle işaret ediyor. "Önce misafirler."

"Bu inanılmaz görünüyor, Cheryl. Çok teşekkür ederim."

"Benim için bir zevk, sevgilim. Gelip bizimle kalmak için gerçekten en iyi zamanı seçtin. Yemek yemeye bayılıyorz."

"Giyinip süslenmeliymişim gibi hissediyorum."

"Hayır," diyor Hannah başını sallayarak. "Bunu akşam yemeğine sakla." "Um, yanımda süslü bir şey getirmedim."

"Silindir şapka ve frak yok mu?" diyor başını iki yana eğerek. "Beni test ediyorsun, değil mi?"

"Giyiyorum. Merak etme, ne istersen giy."

Cheryl bana "Fransızlar buna *Le Réveillon de Noël* diyorlar" diye bilgi veriyor. "Akşamları uzun bir aile yemeği yeme geleneği var. Biz bunu daha çok gün boyu süren bir deneyim haline getirmeyi seviyoruz."

Ben somon balığı yerken Mark köpüklü şarabı kadehlerimize dolduruyor. "Bu evden uzakta geçirdiğin ilk Noel mi evlat?"

"Elbette öyle, efendim. Aslında ABD dışına sadece ikinci çıkışım."

"Kaliforniya'da Noel nasıl bir şey?" Cheryl soruyor. "Ryan bize katılamadığında karı özlediğini söyledi."

"Bu garip bir deneyim. Büyüdüğümüz tüm filmler ve kitaplar Noel'i böyle gösterir." Başparmağımla omzumun üzerinden arkamdaki pencereyi işaret ediyorum. "Her yerde kar, birlikte eğlenen aileler, kocaman ağaçlar, yığınla hediye. Batı kıyısında bulunduğumuz yerde Aralık ayı hala oldukça sıcak geçiyor, bu yüzden bazen gerçek bir Noel geçiriyormuşuz gibi hissetmek zor oluyor, anlıyor musunuz? Yine de iyi bir şans verdik. Her yer ıslıl ıslıl,

pazarlarımız var ve Hollywood Bulvarı'nda Hollywood Geçit Töreni var."

"Geçen yıl iş yerinden birkaç arkadaşla gitmiştim," diyor Ryan, yemeğini yutarken. "Çılgıncaydı."

"Evet, çok büyük bir olay. Noel Baba bir orkestra ve dansçılarla birlikte orada ve elf şapkalı çizgi film karakterleri gibi yürüdükleri tüm bu şamandıralar var. Gerçekten ticari bir şey, Noel ruhu pek yok."

"Peki ya Noel günü? Ailenizin herhangi bir geleneği var mı?" Ekmeğimin üzerine krem peynir sürerken Cheryl soruyor.

"Annemle babamın ikisi de diş hekimi, dolayısıyla biri her zaman nöbetçi oluyor ve acil bir durumla ilgilenmek için ayrılmak zorunda kalıyor. Genellikle aile içi bir tartışmada diş kırılan biri olurdu. Noel'i çoğunlukla annemin kız kardeşinin evinde geçirirdik. Dört kızları vardı ve şımarık küçük pisliklerdi." Elime öksürüyorum, "Fransızcamı mazur görün. Her zaman daha fazla oyuncak isterlerdi, en iyi şeylerin kimde olduğu konusunda kavga ederlerdi. Çok fazla çılglık atarlardı. Ve bana eşek şakaları yapmaya bayılırlardı, bu yüzden Noel rahatlamak için pek uygun bir zaman değildi."

"Kulağa korkunç geliyor," diyor Hannah içtenlikle, eli kolumun üst kısmında duruyor. Kapüşonumun içinden parmaklarının sıcaklığını hissediyorum ve işte yine o kıvılcım. Onda hep bu lanet kıvılcımlar var.

Bir kez sıkıyor ve sonra yavaşça geri çekiyor, sanki tüm ailesinin önünde bana dokunmamış gibi.

Bölüm 25

Cameron

KAHVALTIDAN SONRA CHERYL VE Mark bir sonraki yemek için hazırlık yaparken Hannah, Ryan ve ben plastik bardaklarda daha fazla şampanya ile jakuziye gidiyoruz.

Bugün hava daha az güneşli, gökyüzü karlı bulutlarla kaplı ve dağın tepesi görünmüyor. Hava serin, etrafımıza hafif bir kar serpintisi düşüyor, ancak jakuziyi ve balkonu kaplayan gölgelik altında iyi korunuyoruz.

Mark bize bir şeyler ikram etmek için görüldüğünde Hannah, "Kendime dikkat etmeliyim yoksa öğleden önce bayılacağım," diyor. Tek düşünebildiğim onunla birlikte soyunup öğleden sonra kestirmenin ne kadar iyi hissettireceğiydi. Uykulu ve elleri açık uyanmak. Kıçını bana yaslarken boynundan teninin kokusunu içime çekmek.

Bir gün.

Burada onun karşısında oturmak tam bir işkence. Suyun üzerinde sadece bikinisinin ince askıları görüldüğünden, onu çıplak hayal etmek çok kolay ve erkek kardeşi aramızda oturup bir iş hakkında bir hikaye anlatırken ereksiyon olmak istemiyorum

yeni yılda başlıyor. Başımı koltuk başlığına yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, burada bana binmesinin ne kadar iyi hissettireceğinden başka bir şey düşünmeye çalışıyorum.

"Sauna isteyen var mı?" Hannah bir süre sonra öneriyor. "Elbette, gidelim," diyor Ryan.

Hayır, sen değil, dostum. Beş dakikalığına siktir git.

Hannah dışarı çıkarken kendini bir havluya sarıyor, bu bir suç ve biz de onu bagaj odasının kapısından diğer taraftaki saunaya kadar takip ediyoruz. Dar odanın her iki yanında iki bank sıralanıyor, arkada da bir üçüncüsü yükseliyor. Ryan ve ben karşılıklı otururken Hannah kömürlerin üzerine biraz daha su döküyor ve en üste çıkıyor. Yanından geçerken kışına bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Sırtını karşımdaki duvara yaslıyor, uzun bacaklarını önüne uzatıyor. Sessizce otururken gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ve ona bakmamak için tüm irademi kullanıyorum.

"Kayla bugün ne yapıyor?" Ryan'ın bir noktada onu başımızdan savacak planları olduğunu umarak soruyorum.

"Bu sabah ailesiyle birlikte. Muhtemelen onunla daha sonra geçit töreninde görüşürüz."

"Geçit töreni mi?"

"Ona geçit töreninden bahsetmedin mi?" Hannah'nın nefesi kesilir.

"Bunun hoş bir sürpriz olacağını düşünmüştüm," diye gülüyor. Aralarında bir ileri bir geri bakıyorum, birazdan olacaklar karşısında kafam karışıyor.

"Güven bana kardeşim, Hollywood'dan daha iyi."

Buradaki hava boğucu, saunadan dolayı sıcak ama aynı zamanda gerginlik ve ihtiyaçla dolu. Sırtımdan ve göğsümden ter damladığını hissediyorum ve dışarı çıkma direncini kırmak için yavaş, derin nefesler alıyorum.

"Tamam, benden bu kadar." Ryan elinin tersiyle alnını silerek,
"Tamam," diyor. "Çıkıyor musun?"

"Biraz daha dayanabilirim," diye acele
ediyorum. "Şimdilik böyle iyiyim," diye
kabul ediyor Hannah. *Siktir, evet.*

Ve ayrıca, siktir et hayır. Sanki onu sadece merdiven altındaki sıcak bir
dolapta kendime saklayabileceğim.

Göğsünden boncuk boncuk ter damlıyor. Gözlerimle izlerini takip ediyorum
ve sessizliği bozmadan önce Ryan'ın gitmesi için bir dakika bekliyorum.
"Biki- ni'n beni deli ediyor."

"Hoşuna gidebileceğini düşündüm." Göğüslerini dışarı doğru itip avuçlarını
tahtaya dayayarak arkasına yaslanırken gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Bunu bana işkence etmek için
mi giyiyorsun?" "Belki," diye
omuz silkiyor.

"Beni iyi ve gerçekten işkence edilmiş
say." "Bana sikini göster."

"Hannah Richmond. Seni yaramaz kız." Yüzme şortumun kemerini aşağı
doğru iterek kendimi ona gösterdim, artık tamamen ereksiyon halindeydim.

Hannah en üstteki banktan aşağı atlıyor, karşıma tünüyor, sonra öne doğru
eğilip kökten uca kadar yalıyor, oradaki nemi yalıyor.

"Nefis," diyor arkasına yaslanıp dudaklarını yalayarak.

Utangaçlık buraya kadarmış.

Kapıya doğru bakıyorum, istediğim kadar mahremiyet sağlamayan koyu
renkli camdan oluşan rahatsız edici bir panel. "Bana amını göster."

Bacaklarını açıp ince kumaş parçasını bir tarafa çekerken ayaklarını yukarı
kaldırıp bankın üzerine koyuyor. Diğer eliyle bir üçgen çekip

bikini üstünü indirdi, ağzım için yalvaran sert pembe bir tomurcuğu ortaya çıkardı. Ne manzara ama.

"Parmağını sok," diye fısıldıyorum ve emirlerimi yerine getirdiğinde sauna kömürleri cızırıyor.

"Tanrım, çok azdım," diye inliyor, kalçaları banktan kalkıp elinin üzerine geliyor. Bunu yaparken onu saatlerce izleyebilirdim, sadece bana özel bir gösteri. Ona dokunmam için yalvarması uzun sürmezdi ama o kadar kolay teslim olmazdım. Boşalmasına da izin vermezdim, sadece fişkırان bir pislik olana kadar kendini sınırdan tutmasını sağladım.

"Seni tatmama izin ver."

Gözleri açılıyor ve ayaklarını indirip bana doğru eğiliyor. Elini uzatıyor ve parmaklarını emmek için ağzımı açıyorum, ama mesafesini koruyor, sanki çok yaklaşmanın benimle oynamak için tehlikeli bir oyun olduğunu biliyor.

Onu kucağıma çekmek için bikini altının kenarını yumruklayarak ileri atıyorum. Aletimi ona doğru tutarak biraz gıcırdatıyor ve ıslaklığıyla beni kayganlaştırıyor. Başı omzuma düşüyor ve terini yalayıp tenimi ısırıp inlediğinde bir duvara yumruk atabilirim.

"Beni burada beceremezsin," diye sızlanıyor, o kadar değerli ve muhtaç ki, kendini bana daha sert sürüyor. "Ne kadar istesem de, muhtemelen yakalanacağız. Ve muhtemelen ısı yorgunluğundan ölürüz."

"Benimle birlikte üst kattaki duşa girebilir misin?"

Düşünürken dişleri dudağında endişeleniyor. "Hiç sanmıyorum. Ya annem ya da babam bir konuda yardım etmem için beni çağırırsa? Bu çok riskli."

"Tamam, bu kadar acı veren bir ereksiyonla yaşayamam, o yüzden şöyle yapacağız. Ben duşta olacağım ve seninle ilgilenirken seni düşünüyor olacağım.

" diye bağırarak onu ittim. "Odana git ve kendine iyi bak, ama parmakların benimmiş gibi davranacağına söz ver."

"Söz veriyorum," diyor ve kucağımdan inmek için hareket ediyor.

"Bekle," diyerek onu geri çekiyorum, bir elim başının arkasında, yeterince uzun sürmeyecek bir öpücük için kusursuz ağzını kendime doğru yönlendiriyorum.

Mac'n'Please

Eski sevgilinle karşılaşmak

Tabii ki nelerden hoşlandığını hatırlıyorum. Nasıl unutabilirim ki?

Seni tanıyorum. Seni tanıyorum amına koyayım.

Bırak seninle ben ilgileneyim.

İşte böyle, bebeğim. Benim için bırak.

*Dudaklarında benim adımla geldiğini kimin duyduğu
umurumda değil.*

(Nefes nefese ve inleyerek)

Bunu yapmayı neden bıraktık ki?

Bölüm 26

Cameron

GÜNEŞ BATTIĞINDA, her yıl köye doğru yaptığımız yürüyüş için şapkalarımızı, atkılarımızı ve paltolarımızı giyeriz. Binalar arasında yüksek ışık dizileri sarkıyor, baktığımız her yerde kar taneleri, çanlar ve teneke kutular şeklinde süslemeler parıldıyor.

Birçok evin ön bahçesinde doğum sahneleri var ve hepsi birbirine benzese de Cheryl durup her birine hayranlıkla bakmamızı sağlıyor. Gün boyunca acele etmek yerine ağırdan almak güzel bir şey.

Köyde vitrinler de ıslıl ıslıl, her biri farklı vitrinlerle donatılmış. Hannah'nın yüzü, çocukluğundan beri sevdiği şeyleri göstererek beni vitrinden vitrine yönlendirirken aydınlanıyor. Sokaklar trafiğe kapalı ve her iki tarafta da taze krep, sıcak çikolata ve sıcak şarap satan tezgahlar var. Kendimi bir Noel filminde gibi hissediyorum.

"*Marrons chauds! Marrons chauds!*" diye sesleniyor yünlü avcı şapkası takmış bir adam ve Hannah kolunu benimkine dolayarak beni ona doğru götürüyor.

"*Deux, s'il vous plaît,*" diyor cebinden bir not çıkararak. İki fincan şüpheli görünen kahverengi topakla değiştiriyor.

"Bana ne yedireceksin?" Kulak misafiri olmadığımızda soruyorum.

"Kestane kızartması," diye gülümseyerek ağzına bir tane atıyor.

"Şarkıdaki gibi mi? Gerçek bir şey olduklarını düşünmemiştim."

"Evet. Gerçek bir şey ve görüldüğünden çok daha lezzetli." Onun sözüne güveniyorum ama bir tane denediğimde hoş bir sürprizle karşılaşıyorum. Tereyağlı ve tatlı, biraz biberiye ve tuz var.

Anne ve babasını köy meydanına doğru takip ederken, pembe ve altın renginde ışıktandırılmış baz istasyonunu çevreleyen karlı yamaçların yanından geçiyoruz. Ebeveynler çocukları kızaklarla yukarı çekerken ve aşağı inerken hoparlörlerden Noel müziği yükseliyor.

Meydan tıklım tıklım insanlarla dolu, nesiller boyu aileler bir arada, atkılar ve sallanan şapkalarla sıcacık sarınmışlar. Ryan kalabalığın arasında Kayla'yı buluyor ve herkes en iyi manzarayı görebilmek için çocukların öne çıkması için yer açıyor. İnsanların yanından geçerken '*Joyeux Noël*' ve '*Bonnes Fêtes*' korusu çınlıyor ve Richmond'lar bunu herkese söylediği için ben de söylüyorum.

"Fransız aksanın çok iyi," diyor Hannah.

"Belki de bir ara bunu denemeliyim," diye cevap veriyorum sessizce, sadece onun duyması için. "Bir Fransız aşık sesi."

"Senin doğal sesini asla geçemez." Bana gülümsüyor ve ben onu öpmeyi o kadar çok istiyorum ki. Ondan mı, aşırı dozda bayram neşesinden mi, yoksa aramızdaki soğuk havada asılı kalan sıcak nefeslerimizden mi bilmiyorum ama bu bir an gibi geliyor.

İstediğim zaman elini tutabilmeli, yanağını okşayabilmeli ve bana ne yaptığını söyleyebilmeliyim. Koruyucu bir kolu omzuna dolayabilmeli, onu göğsüme yakın tutabilmeli ve o geçit törenini izlerken çenemi başının üstüne yaslayabilmeliyim.

Kızak anları alınana ve kalabalık etrafımızda bir tezahürat gönderip hepimizi birbirimize yaklaştıranaya kadar ne ben ne de o başka tarafa bakabiliyoruz.

"O burada!" diye parlıyor, Ryan'ı diğer tarafından tutuyor ve aşağı yukarı zıplıyor. Aramızda her ne oluyorsa, *bunun* onun için her şey demek olduğunu söyleyebilirim. Caddenin ilerisinde, pek de otantik olmayan bir açık kasa kamyonun arkasındaki ahşap kızak bize doğru yaklaşıyor.

"*Joyeux Noël, Joyeux Noël,*" diye bağılıyor kalın bordo cübbeli sakallı adam. Sokağın iki tarafına el sallıyor, ucunda ziller olan şapkalar takmış bir elf ordusu da onun yanında yürüyor. Hızla çalışarak, parlak ambalajlar içindeki şekerleri hem çocukların hem de yetişkinlerin uzanmış avuçlarına bırakıyorlar. Her tarafta mutlu, gülümseyen yüzler var ve nihayet gerçek bir Noel yaşamının ne demek olduğunu anlıyorum. Dev şirketlerin sponsorluğunda değil, herkesin o anda var olduğu ve tek ihtiyaçlarının birbirleri olduğu bir Noel.

Eldivenli elimi sessizce Hannah'ninkine sokuyorum ve o da insan kalabalığının içinde dikkat çekmeden yanıma doğru eğiliyor. İşte böyle olmalı. Ben ve sevgilim.

Diğer tarafımda Cheryl kolumu tutuyor ve kimse fark etmeden Hannah'ın elini istemeye istemeye bırakıyorum. "Hikâyeye göre, dünyanın öbür ucuna hediye götürmek için uçmadan önceki son durağı burasıymış. Ryan ve Hannah'nın Yeni Zelanda'da kuzenleri var, bu yüzden önce onları ziyaret etmesini çok kıskandılar."

"Sanırım bunu bir kez söylemiştik anne," diyor Hannah. "Sanki hep şikayet ediyormuşuz gibi konuşuyorsun."

"Ah, biliyorum. Siz iyi çocuklardınız, ama sevimli olduğunu düşünmüştüm," diye kıkırdıyor usulca, ama bu biraz hıçkırıga dönüşüyor ve ona baktığımda bir damla gözyaşını siliyor.

"İyi misin aşkım?" Mark bir kolunu ona dolayarak soruyor. Başını sallıyor, kendini toparlarken burnunu çekiyor ve Mark'ın kucağına doğru eğiliyor.

"Burada hep birlikte olduğumuz için çok mutluyum. Çabuk, o geçerken benim ve çocukların bir fotoğrafını çek."

Mark ve ben geri çekilerek Hannah ve Ryan'ın annelerinin iki yanında durmaları için yer açıyoruz ve kızağın görüneceği anı bekliyoruz.

Cheryl, "Cameron, Kayla, siz de buraya gelin," diyerek bizi kendisine doğru yönlendiriyor.

Mark daha sonra bize fotoğrafı gösterdiğinde, elim Hannah'nın omzunda, tam da ait olduğu yere bakıyor.

"Bu kesinlikle bir çerçeve" diyor ve sırtımı sıvazlıyor.

Akşam yemeği, kahkahalar, tokuşturulan kadehler ve '*afiyet* olsun'larla renklenmiş görkemli, hareketli bir olaydır. Tereyağlı deniz tarağı ve taze pembe langoustine'den oluşan bir başka deniz ürünü yemeğinin ardından Mark masayı bronzlaşmış hindi, göğüs fıstığı dolması, sarımsaklı yeşillikler, trüflü püre ve gevrek sote patatesle dolduruyor.

"Artık sadece bir çeşit patatesimiz olamaz, değil mi?" Mark kuşu oyarken alaycı bir tavırla şöyle diyor.

"Püre benim favorim," diye gülümsüyor Hannah. "Ama Ryan çıtır olanları tercih ediyor."

"Bu bir yarışma değil," diyor ve bir tanesini gürültülü bir çıtırtıyla ısıtıyor.

"Kazananı sen belirleyebilirsin," diyor Cheryl, bir eliyle omzumu sıkarak.

"Teşekkürler, baskı yok," diye gülerek ikisini de tabağıma kaşıklıyorum.

Mark ve Cheryl biz yemek yerken Hannah ve Ryan'ı çocukluk hikayeleriyle utandırıyor ve buna tanık olmak çok güzel bir şey. Sevgisi bol ve kapsayıcı, alayları iyi niyetli ve asla zalim olmayan bir aile.

Tatil için seyahat edeceğimi söylemek için mesaj attığımda ailem hayal kırıklığına uğramadı bile ve döndüğümde beni göreceklerini söylediler. Yarın onlarla görüntülü sohbet etmek için aklıma bir not alıyorum ama şimdilik tüm dikkatim bu odada, bu insanlarla birlikte olmak istiyor.

Birlikte masayı topladıktan sonra, çoğunlukla yatay bir şekilde oturma alanına geçiyoruz, karınlar tok, kalpler sıcak. Odun sobası yanıyor, hoparlörden ilahiler çalıyor ve odanın ortasındaki sehpanın üzerinde geleneksel Richmond aile yapbozuna başlıyoruz.

Parçaları renklerine göre sıralayıp resmi doldururken zaman sessiz bir pus içinde geçiyor. Mark ateşin yanındaki koltukta uyukluyor ve Hannah'ın çoraplı ayağı masanın altından kucağıma giriyor.

Bir süre sonra Cheryl yerden kalkarak, "Pekâlâ, *la bûche de Noël* istiyorsanız yukarı gelin," diyor.

Noël'in Noel anlamına geldiğini biliyorum ama bir kez daha bana ne ikram edileceği konusunda hiçbir fikrim yok. Meğer bu bir Noel kütüğü, devrilmiş bir ağaç dalı şeklinde çikolatalı pandispanya, kabarık çikolata kreması ve karlı etkiyi tamamlamak için pudra şekeri ile kaplanmış.

"Vay canına, bunu sen mi yaptın?" diye sordum.

"Oh, Tanrım hayır. Dünyanın en iyi *pastaneleri* varken neden zahmet edesiniz ki? Tariflerine kestane ekliyorlar, bu da onu ekstra cevizli yapıyor."

Bir kahkaha patlattım.

"Bu kadar komik olan ne?" Ryan kendi porsiyonunun üzerine kalın bir krema dökerek şöyle diyor. "Hayatımda hiç kestane yediğimi sanmıyorum ve üç kez yedim. Bugün defalarca."

Son düzlükteyiz, ateş yanımızda çıtırdarken yapbozun parçalarını son bölüme yerleştiriyoruz. Pencerenin dışında yoğun kar yağıyor ve ben tam olarak doğru miktarda şarap içtim.

"Ayakkabılarını unutma," diyor Cheryl, Mark'la birlikte yatağa doğru giderken Ryan'ın saçlarını karıştırarak.

"Artık bunun için biraz yaşlı değil miyiz?" diye gülüyor.

"Noel büyüğü için asla çok yaşlı değilsiniz, canlarım. Tatlı rüyalar." Hepimize öpücükler gönderiyor ve biz yapbozumuza geri dönerken merdivenleri tırmanıyor.

"Bu da ne demek oluyor?"

Hannah, "Fransız çocuklar Noel arifesinde ayakkabılarını ateşin önüne koyarlar, böylece *Père Noël* gece bacadan indiğinde onları ikramlarla doldurabilir," diye açıklıyor.

"Çok şirin. Çorap da yapıyor musun?"

Başını sallıyor. "Sadece ayakkabılar. Evde çorapları hediyelerle dolu olan arkadaşlarımızı hep kıskanırdık ama meğer onlar da bizim çikolata dolu ayakkabılarımızı kıskanıyorlarmış."

Ryan bir kase fındığa uzanıyor ve birkaç tanesini ağzına atıyor. "Biz çocukken, Hannah ayaklarım daha büyük olduğu için her zaman çıldırırdı, bu yüzden ondan daha fazla şeker alırdım."

"Candy," diye gülüyor ve adamın kafasına bir yastık fırlatıyor. "Artık çok Ameri- can'sın."

"İşte bu," diyor ve geri fırlatıyor. "Sabah erkenden kalkıp senin *şeker*."

"Geçen yıl iki katını aldım çünkü senin tembel kışın eve gelmeye zahmet edemedi. Ondan önceki yıl da." Hannah'nın süslü İngiliz aksanıyla '*göt demesine* bayılıyorum.

"Ayakkabılarını dağdan aşağı atıyorum, böylece başına bir şey gelmeyecek." Ayağa fırlar ve bot odasına inen merdivenlere doğru koşar. Hannah da peşinden fırlıyor ve birkaç dakika sonra ikisi de hafif nefes nefese, ellerinde birer çift spor ayakkabısıyla geri dönüyorlar. Hannah'nın kollarında fazladan bir çift var. Benimki.

"Oh, bu... bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum, yolunu kesmek için zıplayarak. Elinden almak için uzandım ama bana bakıp gülümsedi. O güzel gülümseme dünyamın eksenini kaydırıyor.

"Elbette istiyoruz. Noel'i bizimle geçirip dışlanmayacaksın. Ve her neyse..." sesini fısıltıya düşürdü, "Babamın dün endişe verici miktarda şekerleme aldığını biliyorum."

"Evet dostum," diyor Ryan sırtımı sıvazlayarak. "Artık ailenin bir parçasısın. Fazladan bir kardeş." Hannah kaşlarını benimle aynı hafif dehşete kapılmış şekilde kaldırıyor. Onları sıraya dizmek için çömeliyor.

"İşte oldu. Şimdi tek yapmamız gereken uyumak ve babamın aşağı inip onları doldurmayı gerçekten hatırlamasını ummak."

Üçümüz de üstümüzü başımızı toparlayıp mutfağın ışığını söndürdükten sonra odalarımıza dağılıyoruz. Merdivenlerin tepesinden aşağıdaki manzaraya bakıyorum. Mükemmel büyüklükte bir ağaç, ne iğrenç olacak kadar uzun ne de zavallı görünecek kadar küçük, sıcak pırıltılı ışıklarla örtülü, köşede oturuyor.

Tamamladığımız puzzle, Cheryl'in sabah hayranlıkla bakması için sehpanın üzerinde duruyor. Ateş sönüyor ve önünde üç çift ayakkabı Noel büyüsünü bekliyor.

Geleceğime dair bir hayale kapıldım. Benim ayakkabılarım, onun ayakkabıları ve bir sürü küçük ayakkabı, hepsi arka arkaya.

Bölüm 27

Hannah

NOEL GÜNÜ PEKMEZ GİBİ GEÇTİ. Kahvaltıda ayakkabımdan ikolata. Televizyondaki Elf. Yemek artıkları. Sıcak küvette bir dalış. Kanepede kestirmek.

Ve Cameron.

Cameron odanın öbür ucunda gülümsüyor. Cameron'ın kalçasını masanın altından benimkine bastırması. Cameron'ın göz kırpması ve odadan geri geri çıkarken bana doğru üflediğı bir öpücük. Küçük sırlarımız.

Cennetteyim, tamamen onun büyüsu altındayım.

Yine de asla yalnız değiliz ve konu büyük Richmond kitap değışimi olduğunda, ona bir hediyem olmadığı için kendimi çok kötü hissediyorum.

"Fransa'da çoğı aile Noel arifesinde hediyeleri değış tokuş eder ama biz büyüdükçe bir sürü hediyeı buraya gönderip tekrar eve götürmenin saçma olduğuna karar verdik," diye açıklıyorum. "Bu yüzden birbirimize kitap alıp Noel günü değış tokuş ediyoruz."

Babam bulmacasının arkasından sesleniyor. "Bir kitapla asla yanlış yapamazsın."

"Gerçekten çok üzgünüm. Geleceğinizi bilseydim sizin için de bir şeyler getirirdim."

"Bu kesinlikle gereksiz," diyor ve yukarı çıkarken cebinden telefonunu çıkarıyor. Günün bu kısmını atlamak istediği için onu suçlamıyorum. Birkaç saniye sonra telefonum çalıyor, tam da o gözden kaybolurken.

Cam: Bana zaten mümkün olan en iyi hediye verdin x

Annem, babam ve ben hediyelerimizi elden ele dolaştırıyoruz ve ben de kendi hediymi açmak için kanepenin köşesine yerleşiyorum. Tüm aile geleneklerimiz arasında sanırım bu en sevdiğim. Aldığım kitaplar seyahatimin geri kalanında en yakın yoldaşlarım olacak ve ailem her zaman iyi seçim yapar.

Nora Ephron'un denemelerinden oluşan bir koleksiyonla karşılaşmak beni çok şaşırttı. "Hukuk kitapları yok mu?" Babama üniversitedeki ilk yılımı hatırlatarak takılıyorum.

Bana aldığı tek şey buyken.

"Hayır tatlım, orada dersimi aldım."

"Aslında benim de sizin için bir şeyim var," diyor Cameron, elinde eski gazete kağıtlarına sarılmış bir kucak dolusu kitapla yanımdaki koltuğa çökerek.

"Öyle mi?"

"Evet, kardeşin bana geleneğinizden bahsetti, ben de yola çıkmadan önce havaalanından birkaç şey aldım."

"Cameron," diye azarlıyor annem. "Bunu yapmak zorunda değildin. Sen bizim misafirimizsin!"

Sana ya da Ryan'a hiçbir şey almadık." "İnan bana, en azından bunu yapabilirim."

Ryan masanın altından hediyelerini çıkarırken gülerek, "Evet, üzgünüm, sanırım ben de havaalanından hediye alan biri olarak ifşa oldum," diyor. "Ve şehirde hiçbir yerde hediye paketi bulamadık, bu yüzden onları *Le Monde*'da paketlemek zorunda kaldık."

Babamın Hollywood Tepeleri'nin tarihiyle ilgili bir kitabı ve annemin Stanley Tucci'nin yemek kitabını açmasını izliyorum.

"Aman Tanrım. O benim aşık olduğum ünlü," diye haykırarak sayfaları çeviriyor.

"Ryan bundan bahsetmiş olabilir."

Ryan'ın bana hediyesi, gerçek hayattaki Dedikoducu Kız Deux- Moi'nin *Anon Pls* kitabının bir kopyası. "Görünüşe göre Los Angeles'taki herkes bayılmış."

"Bu da senin için," diyor Cameron. Bana bir saniye kadar uzun süre bakıyor, sonra gözlerini kaçırarak kayıtsızca uzatmaya çalışıyor. "Umarım henüz okumamışsındır."

Kâğıdı dikkatlice açıyorum ve *Noel'in On İki Aşkı*'nın ABD kapağıyla birlikte bir kopyasını buluyorum. Önümüzdeki birkaç gün boyunca içinde kaybolmak için mükemmel bir romantizm.

"Okumadın mı?"

"Hayır, ama uzun zamandır istiyordum. Nereden biliyorsun?" "Tahmin ettim. Bence beğeneceksin, hayranıydım."

"Okudun mu?"

"Ah evet," diyor, sonra gülümsemesini ciddi bir kaş çatmaya zorluyor. "Araştırma için."

"Araştırma için, elbette. Teşekkürler Cameron." Öne doğru eğilip ona sarılmak dünyadaki en doğal şeymiş gibi geliyor. Kolları gövdemi sıkıca sarıyor ve ben onun sıcak ve odunsu kokusunu içime çekiyorum. Bedenim ona karşı yumuşuyor, ait olduğum bir yere dönüşüyor. Tüm ailem oturmuş bize bakmıyor olsaydı daha da ileri gider, kucağına tırmanırdım.

Daha sonra, yatakta, kitaba dalmış, yorgun ve sıcak, Cameron'dan bir gece yarısı ziyareti daha alıp alamayacağımı merak ediyorum. Pek olası değil. Onu aşağıda, benden çok daha enerjik görünen Ryan ve annemle babamla kağıt oynarken bıraktım.

Her şey beni yakaladı. İş, kayak, etrafta gizlice dolaşmanın ve Cameron'la sır saklamanın stresi. İkimiz de yaptığımız bu şeyin uzun sürmeyeceğini biliyoruz. Çok yakında iğrenç bir konuşma yapmak ve her şeyi sona erdirmek zorunda kalacağız, ama şimdilik birlikte oynamaktan mutluyuz.

Yorgunluktan uyuyakaldığımı hissediyorum ama başucumdaki lambayı kapattıktan hemen sonra telefonumun ekranı odamı aydınlatıyor.

Cam: Bugün seni doğru düzgün öpemediğim için üzgünüm.

Yarın sadece ikimiz kayabilir miyiz?

Bunu çok isterim. Bunu telafi edeceğiz x

Elimde telefonum ve yüzümde bir gülümsemeyle uykuya dalıyorum.

Mac'n'Please

Barda

İnanılmaz hissediyorsun.

Aman Tanrım. Bunu hak etmek için ne yaptım ben?

(İnilti)

Ben de gelebilir miyim? Lütfen?

Öyle mi? Kalçalarınla o şeyi yapmaya devam et.

Oh, lanet olsun. Evet.

Evet.

Lütfen? Lütfen mi?

Bölüm 28

Cameron

HANNAH her zamanki yerinde, şezlonga uzanmış, bir elinde kitap, diğer elinde kahve fincanı kalçasının yanında duruyor.

Merdivenlerin yarısında durakladığım yerden onu izliyorum, keşke hemen yanına gidip onu kollarıma alabilseydim. Dağınık bir topuz yaptığı saçları, parmaklarımın onları çözmesi için yalvarıyor. Ona aldığım kitabı okurken suratını asan ağzı benimkinin altına ait. Bunu iliklerime kadar hissediyorum.

Eğer onunla beş dakika yalnız kalabilseydim, o beş dakikayı hayatımızın en güzel beş dakikası yapardım. Yine de her zaman yanımızda birinin olması iyi bir şey çünkü ona baktığımda hissettiğim ihtiyacı karşılamak için beş dakika asla yeterli olmaz.

"Günaydın, Hannah." Yaşam alanına doğru son birkaç adımı atıyorum.
"Herkes nerede?"

"Günaydın Cameron," diyor, kıbar sözleri parlak, geniş ve tamamen benim için olan gülümsemesinin önüne geçiyor. "Ailem az önce ayrıldı. Yan köydeki bazı arkadaşlarını görmek için kayak yapacaklar. Ryan henüz ortaya çıkmadı."

Odanın karşısına geçip ayaklarının dibine oturuyorum ve çıplak dizine bir öpücük bırakıyorum. Gözleri merdivenlere kayıyor ve parmak uçlarımı ayak bileğinin yumuşak teninde bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum. "Ryan Kayla'yla birlikte. Dün gece sen yattıktan sonra onun evine gitti."

Dik oturuyor ve elindeki kitabı yere bırakıyor. "Şu anda yalnız olduğumuzu mu söylüyorsun?"

"Sanırım mı?"

Merdivenlerin dibine doğru koşuyor. "*Ryan!* Yukarıda mısın?" Cevap gelmeyince yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Yani yatağına gizlice girebilecekken burada oturup kitap okuduğumu mu söylüyorsun?"

"Buna bayılırdım. O güzel ağzınla beni uyandırman." Onun yerine geçtim, arkaya yaslandım ve kalçamı sıvazladım. "Buraya gel."

Kızım daha da cesaretleniyor ve hiç vakit kaybetmeden bir dizini kalçalarımın diğer tarafına atarak kucağıma oturuyor. Elleri tişörtümün altından yukarı çıkıyor, dudağını ısırıp başını geriye atarken çevik parmakları karnımın üzerinde geziniyor.

Ellerim dizlerinden başlıyor, başparmaklarım pijama şortunun eteklerinin altından yukarı doğru iterken uyluklarına doğru kayıyor. Ona zaman ayırmak istiyorum ama ne kadar vaktimiz olduğunu bilmiyorum ve onu boşaltmak varken bir saniyemi bile konuşarak harcamak istemiyorum.

Öne doğru eğilerek tişörtünü kenara çekiyorum, böylece köprücük kemiğinin tadına bakabiliyorum, diğer elim kıcını kavırıyor ve onu pantolonumun içinde sertleşmiş ve bekleyen sikimin olduğu yere doğru çekiyor.

Tam sağa iniyor, çıkıntıya doğru sürtünüyor. "Oh, Cam, lütfen, istiyorum -"

"Seni burada becerebilir miyim?"

"Tanrım, evet. Lütfen," diye nefes nefese kalıyor. Onu henüz öpmemiştim bile. Çenesini kavrayıp yüzünü aşağı doğru eğiyorum ve bana açılıyor, dilim hiç düşünmeden ağzına giriyor, umutsuzca sadece öpücüklerinin altında bulduğum mutluluğu arıyor.

Onu sırtüstü çevirip kalçalarına bastırıyorum ve aramıza biraz mesafe koyarken onu sandalyeye sabitliyorum. "Sandalyenin arkasına doğru eğil ve o acınası şort bahanesini aşağı çek. Her yerini görmek istiyorum."

Söyleneni hızlıca yapıyor. Kıcını bana doğru uzattığında her şey bulanıklaşıyor, dolgun pembe teni kalçalarının arasında parlıyor. Onu yemek, kızdırmak ya da sadece oturup bakmak istiyorum. Her kıvrımına, her kıvrımına, ona dokunmamı beklerken kalçasından aşağı süzülen her damlaya hayran olmak. Onu yalvartmak, hiçbir şeye karşı kıvranmasını, beklentiyle çıldırmasını sağlamak isterdim. Çok fazla seçenek ve yeterli zaman yok ama ben açgözlü bir adamım. Başımı eğip klitorisinden girişine kadar yalıyorum ve tekrar aşağı iniyorum. Hannah İnliyor ve çılgınca kamburunu çıkarıyor, kalçalarını bana doğru itiyor. "Orada bekle."

"Nereye gidiyorsun?" Sesi yalvarıyor, sanki bir an bile ayrı kalmaya dayanamıyormuş gibi. Sevmemiş gibi yapamam.

"Hemen döneceğim. Kılını bile kıpırdatma."

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, prezervatif bulmak için odama koşuyorum ve aceleyle geri iniyorum. Arkasında diz çöküp paketten çıkarıyorum, pijama pantolonumu kalçalarımın altına itip yuvarlıyorum.

"Hazır mısın bebeğim?" Bana karşı kıpırdanarak, elleri şezlongun arkasını kavrayarak cevap veriyor.

Aletimin tabanını yumrukluyorum, başını dudaklarında yukarı ve aşağı kaydırıyorum, kalçalarımı hafifçe aralarına sokmak için eğiyorum. Çok dar, özellikle de şortu

Kalçalarını bir arada tutuyor, ama benim için o kadar kaygan ki, derinlere gömülene kadar sadece birkaç yavaş itme gerekiyor.

"Siktir. *Siktir!*" diye haykırıyor.

"Bu kadar kibar bir kıza göre ağzın çok bozuk, Hannah." Sözlerim onu sadece cesaretlendiriyor ve kalçalarını geri göndermeye başlıyor, itişlerimi kendi hızıyla eşleştiriyor.

Ona, belinin kıvrımlarına, poposunun kabarıklığına o kadar odaklanmıştım ki, nerede olduğumuzu hatırlamak için başımı kaldırıp bakmamıştım bile.

"Dik dur," diyorum, çekiyorum ve onu bir tarafa doğru döndürüyorum. "Ellerini pencereye koy."

Kalçalarını kavrayarak tekrar içine kayıyorum ve itiş gücüm onu cama doğru itiyor.

"Ahh, soğuk," diye soluk soluğa kalıyor. "İyi soğuk mu yoksa kötü soğuk mu?"

"Güzel. Sakın durma. Asla durma."

Uzakta, tepeden aşağıya doğru inen insan kümeleri var ve ben şanslı yıldızlarıma şükrediyorum, onların dağ evinin bu yönde bir komşusu yok.

"Bak, Hannah. Şu kayarak geçen insanlara bak." Gözlerini açıyor ve sıkıldığını hissediyorum. "Pencereye karşı amını doldurduğunu görebiliyorlar mı sence?"

O kadar uzaktalar ki muhtemelen yapamazlar ama Hannah'nın tek yapabildiği karşılık olarak inlemek. "Bunu hissedebiliyorum, biliyor musun? Sikime daha sıkı sarılıyorsun. Pis, pis kız. Bunu seviyorsun."

"Evet, evet. Bayıldım."

"Bana yaslan." O kadar ateşli ki yavaşlamam gerekiyor yoksa yakında kendimi utandıracağım. Omuzlarından tutarak vücudunu göğsüme doğru çekiyorum ve bacaklarını biraz daha açarak sikime gömülmesini sağlıyorum. Bir kolunu

ön tarafını sarıyor, tişörtünün içinden göğsünü sıkıyor, avucumun içinde mükemmel bir avuç. Diğer karnının üzerinden aşağı doğru inerek bacaklarının arasındaki hassas, şişmiş tomurcuğu arıyor.

Boğazından bozuk bir inilti kaçıyor ve ben parmaklarımı dolaştırıp ıslaklığını yayarken başını omzuma yaslıyor.

"Kendini tutmak ve sessiz olmak zorunda olmadığında seni duymak çok ateşli." Açık ağzımı boynuna bastırıyorum, oradaki hassas deriye doğru nefes alıyorum, boğazından geçen iniltilerin titreşimini hissediyorum.

Parmaklarımla doğru hızı buluyorum, onu derinlemesine dolduruyorum, sonra geri çekilmeden önce yavaş, sert vuruşlarla onu ovuyorum ve her seferinde biraz daha hızlı bir şekilde tekrar yapıyorum. Her geri çekildiğimde inliyor, ben meme uçlarını çekerken elleri bileğimi kavlıyor, alnı boynuma sürtünüyor. Bana bakıyor, gözleri kocaman, ağzı nefes nefese.

"Yaklaştın mı bebeğim?" Daha fazla inleme. "Boşalacak mısın, Hannah? Tam burada, tüm dünya seni izlerken sikimin üzerinde mi?" "Evet, Cam, siktir. Evet."

İtmeye ve sürtmeye devam ediyorum, boynunun yan tarafını emiyorum, sonra kulak memesini dişlerimin arasına almak için hareket ediyorum. "İşte böyle, benim güzel kızım. Tam istediğim yerdesin. Tam sana sahip olduğum yerde."

Onu uçurumun kenarına göndermek için gereken tek şey bu. İnlemeleri yerini kükremeye bırakırken ön kolumu daha sıkı kavıyor ve elimde titriyor. Etrafımda sertçe kenetlendiğini, kasları kasılırken ve titrerken kalçalarının sıkılığını hissediyorum. Kıcı bana doğru bastırıyor, açgözlü, orgazmı yatışana kadar beni derinlerde tutmak için çaresiz.

"Aferin kızıma," diye tekrar tekrar fısıldıyorum, nefesi yavaşlarken şakağına öpücükler konduruyorum. Amından hâlâ ıslak olan elim yanağını bana doğru çeviriyor. Ağzı benimkini buluyor, dili ısı arıyor. O kıvılcım bir kez daha ateşleniyor.

Evim, kalbim şarkı söylüyor.

Şimdiye kadar bana anlattığı her şeyden övgü dolu bir sapkınlığı olduğunu, boyun eğmeyi sevdiğini söyleyebilirim. Ve onu kontrol etmeyi, onu zorlamayı ve inleyen bir karmaşa olana kadar ona hükmetmeyi ne kadar sevsem de, şu anda daha çok ihtiyacım olan bir şey var.

Prezervatifi kaybetmemeye ya da onu cama çarpmamaya dikkat ederek yavaşça çekiyorum. Omzunun üzerinden bana bakıyor, hala nefes nefese, bir sonraki talimatını bekliyor.

"Üst kata. Şimdi."

Şortunu kalçalarına dolandığı yerden çekip ayağa kalkıyor ve merdivenlere doğru sallanırken kendini şöminenin pervazına tutuyor. Onu taşımalıydım. Pijamalarımı aletimin üzerine çekiyorum, yetişiyorum ve ellerimi kalçalarına koyarak onu sabit tutuyorum.

"Benim odam." Ona üst kattaki koridor boyunca rehberlik edip kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapatıyorum. Hannah kollarımda dönüyor, kendi kollarını boynuma doluyor.

"Cameron, bu..." Cümleyi bitirmesine gerek yok. Benimle değil.

"Biliyorum, biliyorum."

Kollarımı beline dolayarak onu yatağın kenarına kadar götürüyorum ve yavaşça yorganın üstüne yatırıyorum. "Daha fazlasını istiyorum. Sana ihtiyacım var. Sürünerek yukarı çık."

Başı yastığıma çarpma kadar hızla geri çekiliyor.

"Ne kadar vaktimiz var bilmiyorum ama lütfen bil ki bana kalsa günün geri kalanında böyle olurduk." Tişörtünü kaldırıyorum ve o mükemmel göğüslerine öpücükler konduruyorum. Dişlerimin arasında emmeden önce, dilimi ağır ve düz bir şekilde göğüs uçlarından birinin üstünde gezdiriyorum. Hannah içimde yükseliyor.

"Çok hassassın," diye inliyorum etinin etrafında. "Bu benim fantezim. En hassas noktalarını öğrenmek için seninle yatakta bütün bir gün geçirmek."

"Kesinlikle bütün gün vaktimiz yok," diye karşı çıkıyor. "Acele edin."

"Seninle zaman geçirmek istiyorum." Ayaklarının arasındaki yatağa yerleşene kadar karnını öpüyorum, ısıyorum ve tadına bakıyorum. Parmak uçlarım şortunun kemerine takılıyor, pijamalarımı tekrar dizlerime kadar indirmeden önce onları aşağı çekip çıkarıyorum. Yatağa düşmeden önce sol ayak bileğini elimle yakalıyorum ve ağzıma götürüp oradaki pürüzsüz teni sertçe emiyorum. Onu kimsenin görmeyeceği bir yerde işaretlemek istiyorum.

"En sevdiğin pozisyon hangisi?"

"Benim yok," diye fısıldıyor, başını sallıyor, gözlerinde huşu gibi bir şeyle beni izliyor. "Yaptığın her şey harika."

"Kıyafetlerimizin yarısı üzerimizdeyken sevişme olayına kendimi oldukça kaptırdım."

Hannah gülüyor, ancak sırtında yarı giyinik bir kadından gelebilecek bu değerli ses. Onu kaydetmek ve bir döngü halinde çalmak istiyorum. Ya da daha iyisi, her gün dinlemek.

Bu kadın konusunda boku yedim.

"Haklısın, fazla zamanımız olmayabilir ve tekrar içinde olmak için ölüyorum. Sorun olur mu?"

"Evet, siktir, evet, lütfen." Bacaklarını hevesle ayırıyor. Onun üzerinde hareket ediyorum, sikimi tam içine girene kadar yönlendiriyorum. Ağzımı onunkine yaklaşıtıyorum, tam ait olduğum yere, sonuna kadar girerken iniltisini duyuyorum.

Bunun tadını çıkarmak istiyorum, altımda hissettiklerinin, sıcaklığının, teninin, gülümseyişinin, yarım saniyeliğine bırakışının ve sonra tekrar gülümseyişinin tadını çıkarmak istiyorum.

Geçen hafta bu zamanlar onun varlığından bile haberim olmaması nasıl mümkün olabilir? "Daha yakına ihtiyacım var," diye yalvarıyor, beni aşağı çekmek için kollarımın altına uzanıyor

onun üstünde. Dirseklerimin üzerine düşüyorum ve göğsümü onunkine yaslıyorum. Kalçalarım sallanıyor, bedenlerimiz birlikte yuvarlanırken ağzım onunkinden hiç ayrılmıyor, veriyor, alıyor, o zirveye ulaşıyor. Omurgamın dibinde ısı birikiyor, aramızda sürtünme, diller birbirine dolanıyor, eller arıyor. Fısıltılar ve inilti *evet* ve *daha fazlası*, sesler birbirine karışıyor, tek bir nefes alıyoruz ta ki uçurumun kenarından geçene kadar. Birlikte.

"Ben... Cameron..." diye mırıldanıyor, kolları sırtıma daha sıkı sarılıyor.

"Biliyorum. Ben de biliyorum." Fısıldıyorum, ağzımı yanağına götürüyorum, nefesi içimi ısıtıyor.

Biliyorum, çünkü bu sefer farklı. Bu sefer sihir var. Bu sefer her şey var.

Bölüm 29

Cameron

"SİZE BİR SORU SORABİLİR MİYİM?" Temizlendikten sonra banyodan döndüğümde Hannah soruyor. Hannah hâlâ yatağında yatıyor, üstünü geri çekmiş ama şortu hâlâ yere attığım yerde duruyor.

"Ateş et."

"Ses kayıtlarınızdaki tüm ses efektlerini nasıl yapıyorsunuz?"

Onun yanındaki yatağa uzandım ve başımı elimin üzerine koydum. "Perdeyi geri çekip büyüü bozmak istediğine emin misin?"

"Hmmm, iyi bir nokta."

"Bilmek istersen sana söylerim." Başparmağım yanağına yumuşak dokunuşlar yapıyor.

"Çok inandırıcılar. Diğer bazı seslendirme sanatçılarından çok daha gerçekçiler."

"Şey, çünkü... bekle, benden başka kimi dinliyorsun?"

"Ee... perdeyi geri çekip büyüü bozmak istediğinden emin *misin*?" diye takılıyor, yanıma yuvarlanarak. "Söylemeye çalıştığım şey... onlar gerçek mi?"

Bu sesleri başka insanlarla birlikte mi kaydettiniz?"

Neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum. İlk başladığımda çoğu ses efektini atlamıştım, ancak ses efektlerinde ustalaştıkça bunların ekstra özel bir şey kattığını fark ettim. Tenin birbirine çarpma sesleri, şapırdama, öpüşme, orada burada biraz öğürme. Bunlar sıcak sesler.

"Hayır, sadece ben yapıyorum," diye onu rahatlatıyorum. "Mastürbasyon yaptığımı duyarsanız, bu bir ton kayganlaştırıcı, diğer her şeyle yaratıcı olmak zorunda kaldım. Çoğu şeyi taklit etmek sandığınızdan daha kolay. Şaplak hariç. O sesi el çırpma benzemeden gerçekten yakalamayı hiç beceremedim."

"Oh," diyor, başını hafifçe geriye atarak. "Bununla ilgileniyor musun? Yani, bazı ses kayıtlarında bunu yaptığınızı biliyorum. Sanırım hangi kısımlardan gerçekten hoşlandığını ve hangilerini dinleyicilerin için yaptığını bilmek istiyorum."

"Bununla ilgilenmiyorum. İlgimi çekmeyen bir şeyi asla ses kaydına koymam.

Öyle mi?"

"Bilmiyorum. Hiç denemedim." Dudağını ısıırıyor ve koğuştta hafifçe kıvrıldığını hissediyorum.

"Bunu merak ediyor musun?" "Belki."

Önüme dönüyorum ve pijamalarımı kalçalarımın altına indiriyorum. "Al bakalım. En iyi vuruşunu yap."

"Ciddi değilsin ya?" diye gülüyor, gergin bir şekilde.

"Y a p a c a ğ ı m . Önce bana şaplak atmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmezsen sana şaplak atmayacağım." Sabırsızca kıpırdandım.

Hannah doğrulup yanımda diz çöküyor. "Güvenli kelimen nedir?"

Soracak kadar bilmesi hoşuma gidiyor. Görünüşte utangaç olabilir ama altında ortaya çıkmayı bekleyen vahşi bir tarafı olduğunu biliyorum.

"Kırmızı, sarı, yeşil sistemini seviyorum. Ve şu anda tamamen yeşilim."

Birkaç saniye bekledikten sonra bana en nazik dokunuşunu yapıyor.

"Hadi ama, bundan daha iyisini yapabilirsin."

Ellerini göğsüne doğru kaldırarak kıkırdıyor. "Seni inciteceğimden korkuyorum."

"Bak, squat yaptığımı biliyorsun, güzel sulu bir kırım var. Bana zarar vermezsin."

Elini kaldırıyor ve biraz daha sert indirmesini izliyorum, ama acıtacak kadar değil.

"Ne yaptığımı bilmiyorum."

"Fazla düşünüyorsun. Avucunu güzelce aç ve düzleştir, elini kaldır ve sonra yukarı doğru vur. Böylece güzel bir sallantı elde edersin." *Çatırtı* odayı doldurdu, ardından onun nefesi geldi, sonra da benimki. "Daha iyi. Tekrar."

Derim ısınınca bir sonraki biraz acıtıyor. "Bu iyi mi?"

"Bu harika, harika gidiyorsun. Kalçalarım da şaplak atabilirsin, sadece belime değil."

Tekrar yapıyor, bu sefer daha sert ve beni neyin daha çok tahrik ettiğini bilmiyorum, bu his mi, yoksa gözlerimin önünde kendine olan güveninin arttığını görmek mi?

"Neden bu kadar sıcak?" diye fısıldıyor.

"Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Ama bu beni yeniden sertleştiriyor."

"Pembeleşmişsin." Kırımını usulca okşuyor, el emeğine hayranlıkla bakıyor. "Bu çok güzel."

"Tekrar yap. Bakalım el izi bırakabilecek misin?"

Kızım meydan okumayı seviyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan arkasını döndü, tüm gücüyle vurdu ve hemen ardından ikinci bir darbe indirdi. İnanılmaz bir his ve nefesimi kesiyor.

"Kahretsin, çok üzgünüm," diyor, elini üzerinde yumuşatıyor ve sonra başını eğip hassas etimi öpüyor. Acı azalırken sıkıığım dişlerimin arasından nefes alıyorum. "Biraz daha?"

"Oh, şimdi tadını aldın mı?" Yanıma dönüyorum ve beni öpmesi için onu aşağı çekiyorum. "Belki orada duralım, ama seninle denemeye hazırsan bana haber verebilirsin. Baskı yok, tamam mı?"

Başını sallıyor, ama alt dudağının dişlerine takılma şekli bana uzun süre beklemeyeceğimi söylüyor.

Bu kadar açık olmasına, bu kadar duyarlı olmasına bayılıyorum. Parmaklarım saçlarına giriyor ve saatlerce, dakikalarca, saniyelerce, hiçbir fikrim yok, topuzundan düşen uzun telleri okşayarak geçiriyorum. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, aramızda konuşulmayan bir şeyler geçiyor. Anlayış, kabul, sevgi.

Sikeyim.

Onu seviyorum.

Bu delilik. Onunla yeni tanıştım ama doğru olduğunu biliyorum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Onu gördüğüm anda bunu hissettim ve birbirimizin gözlerine baktıkça bu his daha da derinleşiyor.

"Evde kimse var mı?" Ryan'ın merdivenlerden yukarı seslendiğini duyuyoruz.

"Kahretsin," diyorum, pantolonumu hızla yukarı çekiyorum ve kesinlikle görmesini istemediğim ereksiyonumu saklamak için önüme dönüyorum. Özellikle de bunun tek nedeni kız kardeşi olduğu için. Hannah şortunu almak için yerde debeleniyor, çekiştirerek giyiyor, çıldırmaya başlarken daireler çiziyor.

"Hannah? Cameron?" Ryan bağıyor.

"Saklanacak bir yer yok mu?" Hannah fısıldıyor.

"Hayır, otur şuraya, güven bana," diyorum, yatağı okşuyor ve komodinin üzerindeki telefonuma uzanıyorum.

"Helloooooo?"

"Buradayız," diye bağıyorum.

"Neyin peşindesiniz?" Ryan saniyeler sonra kapımı açarak, "Ne yapıyorsunuz?" diyor.

"TikToks izliyordum," diye yalan söylüyorum, uygulamayı hızla açıp favorilerime atlıyorum. "Hannah'ya şu tavukları olan adamı göstermek üzereydim."

"Oh, bu klasik, yukarı kay." Ryan kendini yatağa atıp Hannah ile benim arama girmeden önce bir santim bile kıpırdamıyorum.

Mac'n'Please

Çamaşır Günü

Hayır, bugün çamaşır odasında sikimin emilmesini beklemiyordum. Bunu bekliyor muydun? Yoksa içeri giren ilk adama mı atlayacaktın?

Hey, burada yargılama yok! Hepimizin ihtiyaçları var.

Sen, ne? Bana aşık mısın?

Evet, seni fark etmiştim. Senin için de küçük bir şey vardı.

Lütfen, bunu nasıl bilebilirsin? Sen cadı mısın?

Dinle, seni yukarı çıkarabilir miyim? Ben iyiliğe karşılık vermeyen biri değilim.

Ayrıca iyileşmek için zamana ihtiyacı olan bir adam değilim.

Çamaşırları bırak, sonra gelip alırım.

Bölüm 30

Hannah

CAMERON bir bacağını piknik bankının iki yanına koyuyor ve beni kalçalarının arasına çekerek iki bacağını da onunkilerin üzerine bağlıyor. Bana dokunuşuna bayılıyorum ve dün birlikte geçirdiğimiz çalıntı zamandan sonra keyfim yerinde. Gerçi kardeşimin en yakın arkadaşının poposuna kıpkırmızı olana kadar şaplak atarken beni neredeyse yakalamasının neden olduğu kalp krizi olmadan da yapabilirdim.

"Bunu seviyorum," diyor, başparmağı enseme değiyor. "Ne?"

"Bu. Burada seninle olmak. Bu manzara. Bu pizza. Bunu her gün yapabilir ve mutlu olabilirim."

"Oh, pizzadan daha üst sıralarda olduğuma sevindim," diye gülerek bir ısırık daha alıyorum. Haksız da sayılmaz, peynirli ve yapışkan bir pizzaydı ve sabah kayaktan sonra tam da ihtiyacım olan şeydi.

"Senin de tadın daha güzel," diyor göz kırparak ve o alçak, çalkantılı sıcaklık bir anda bedenime hücum ediyor. "Yine de ciddiym. Bunun bitmesini istemiyorum."

Sıcaklık dikenli bir hal alıyor, bastırđım duygular yüzeye  ı k ı y o r .

"Öyle olmak zorunda," diye iç geçirdim. "Ben burada yaşamıyorum. Ben Londra'ya dönüyorum, sen de Los Angeles'a dönüyorsun."

"Orada mutlu olduğumu sanmıyorum." İtirafı öyle aniden patladı ki, sanırım onu bile şoke etti.

"Ne demek orada mutlu değilsin?"

"Bilmiyorum, sorun değil," diye omuz silkiyor. "Yani, nefret etmiyorum ama bunun ABD dışına sadece ikinci çıkışım olduğunu biliyor muydunuz? Birkaç yıl önce bir iş için Meksika'ya gittim, ama bir şey yapmak için çok hızlıydı ve o zamandan beri bir stüdyo yapımıındayım. Bazı günler gün ışığını zar zor görüyorum, biliyor musunuz?"

Hafifçe mırıldanıyorum, o kadar çok çalışıyorsun ki nadiren dışarı çıkmaya vakit buluyorsun. Cameron uzanıp parmaklarını benimkilerin arasına sokuyor ve onları kucağında birleştiriyor.

"O zaman burada olmak, bu manzara, bu pizza ve bu... sen..." şakağıma bir öpücük konduruyor. "Hayatta işten çok daha fazlası olduğunu hatırlamamı sağlıyor."

"Gerçekten öyle. Her yıl buraya gelebildiğim için çok şanslıyım."

"Ciddiyim, burada bulunduğumuz süre boyunca bana o kadar çok harika şey gösterdin ki. Unutulmazdı."

"Benim için bir zevkti."

"Senin zevkin benim de en sevdiğim kısım oldu," diye homurdanıyor kulağıma karşı ve sonra hafifçe ısıırıyor. Ona doğru yığılıyorum, gelecek hafta veda etmenin ne kadar acı vereceğini bildiğim için kalbim ağırlaşıyor. Boştaki eli sırtımı okşuyor ve ben gözlerimi kapatıp kollarında hissettiğim huzura şükrediyorum.

"Sesle ilgili işlerimde oldukça iyiyim, biliyor musun?"

"Business class seyahatlerinizden anladığım kadarıyla," diye takılıyorum.

"İşimi bırakırsam daha fazla içerik üretmek için zamanım olur. Ve bunları dünyanın herhangi bir yerinden kaydedebilirim."

Ona bakmak için başımı geriye atıyorum. "Ne diyorsun sen?"

"Sanırım diyorum ki belki bir ara Londra'ya gelebilirim? Seninle biraz daha zaman geçirebilirim."

Cameron Londra'da. Benim için mi?

Bunu yapmasına izin veremezdim. Bu çok fazla baskı. Onun zamanına değmem.

"Ne yani, ben çalışırken ses mi çıkarayım? Soyadını bile bilmiyorum." Ne zamandır sormak istiyordum ama şimdi bana daha yakın olmak için dünyanın öbür ucuna gitme ihtimaliyle karşı karşıya kalınca, öğrenmek aciliyet kazanıyor.

"Sakin bana *Mac'n'Please* şovunu en ön sıradan izleyen tek bir kadın seyirci olmak istemediğini söyleme." Parmakları boynum boyunca ve kapüşonumun altından geçerek köprücük kemiğimin yumuşak derisini buluyor. Dudağımı o kadar sert ısıyorum ki iz bıraktığından eminim. "Ben de öyle düşünmüştüm. Pis kız. Belki sen bir iş görüşmesindeyken kaydedirim ve ne kadar süre suratını asmadan durabileceğini görürüm."

Düşüncesi bile beni sersemletiyor, bedenine yeniden yumuşuyorum. Artık dokunuşlarında daha az dikkatsiz ve ben de artık onunla görünmeyi umursamıyorum gibiyim.

"Hmmm. Ya da belki birlikte bir şeyler kaydedebiliriz," diye fısıldıyor kulağımın arkasındaki ince deriye doğru. Nefesi ılık ve o alçak ses beni ürpertiyor ve kalçalarımın arasını acıtıyor. Ama bedenim beni ele veriyor, onun tutuşuyla geriliyor. "Oh, tamam, belki de bunu yapmayız o zaman."

"Çok utangacı," diye itiraf ediyorum, biraz da utanarak. Bu adamın bana istediği her şeyi yaptırabileceğinden oldukça eminim, ama beni kaydetme düşüncesi midemi bulandırıyor.

"Sana istemediğin hiçbir şeyi yaptırmayacağıma söz veriyorum."

Başımı ona doğru eğiyorum ve çenesi boyunca öpüyorum.

"Teşekkür ederim."

"Ama benden yapmamı istediğin her şeyi yapacağım. Sadece hayal et. Uzun bir günün ardından sana masaj yapabilirim. Sana yatakta kahvaltı getirebilirim."

O ses. İçimi bir ürperti kaplıyor ve dudaklarımdan küçük bir inilti dökülüyor.

"İyi misin?" diye gülüyor.

"Nasıl oluyor da söylediğin her şey bu kadar seksi oluyor? Yoksa uzun zamandır senin sesini dinlediğim için mi her sözün beni tahrik ediyor?"

"Gerçekten mi?"

"Evet. Yaptığınız işte bu kadar iyi olmanızın nedeni bu. Rol yapmıyorsun. Sen sadece sensin. Bu da benim fantezilerime ulaşmamı çok kolaylaştırıyor..."

"Neyi?"

Derin bir nefes alıyorum, elimdeki kabuğu tabağıma bırakıyorum. "Seni tanıdığımı. Sözlerinin sadece benim için olduğunu. Bu..."

Çenemi eğerek yüzümü ona doğru çeviriyor. Bu kadar yakınken gözleri bir ileri bir geri gidip geliyor ve gevşek bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Benim olduğunu mu?"

"Evet," diye iç geçirdim. "Senin olduğumu."

Aramızdaki sessizlik lüks bir alan. Soğuk yanağıma değen nefesinin sıcaklığını hissediyorum. Parmakları saçlarımdan etrafında dolanıp başımı geriye çekerken, ağzını zorlukla bir öpücük için eğiyor.

"Naughton," diye

fısıldıyor. "Ne?"

"Soyadım Naughton. Ve gelip seni Londra'da görmek istiyorum. Sana veda etmek berbat olacak. Bunun ne olabileceğini görmek için bize bir şans vermek istiyorum, tamam mı?"

Buna inanıyor. Ve onun bu güveni bana belki benim de yapabileceğimi düşündürüyor.

"TAMAM." Onun için kapıyı açtım ve endişemin kaybolmasına izin verdim.

Bölüm 31

Hannah

Annem etrafı toparlıyor, günün kalan son yemeklerinden bir araya getirilmiş bir akşam yemeğinden sonra hepimiz takılırken günün parçalarını toparlıyor. Ryan kanepeye uzanmış, Cam ve ben karşılıklı koltuklarda oturmuş, telefonlarımızda geziniyor, ara sıra birbirimize göz ucuyla bakıyoruz.

Onun bilmiş gülümsemeleri karnımda bir ateş yakıyor ve bu ateşin başka her yeri sarması uzun sürmüyor. Onu çok istiyorum ve bir daha ne zaman baş başa kalacağımızı bilmiyorum.

"Tanrı aşkına, Ryan."

"Ben şimdi ne yaptım?" Ryan başını kaldırıp anneme bakıyor. "Neden yerde bir prezervatif paketi var?"

Hepimizin görmesi için elini kaldırdığında gözlerim Cameron'ınkilere kayıyor. Geçen gün doğru düzgün temizlenmemiş olması gerektiğini anlayınca yüzünün rengi soluyor.

"O benim değil!" Ryan itiraz ediyor.

"Benim olmadığı kesin," diyor, elleri kalçalarında. "Peki kimin o zaman?"

Cameron ve ben birbirimize o kadar uzun süre bakıyoruz ki sessizlikten kusasım geliyor.

"O benim..." ikimiz de aynı anda söylüyoruz.

"Ne? Ah," diyor annem, bir ileri bir geri bakarak. Ryan şimdi dimdik oturuyor ve ayağa kalkarken başını sallıyor.

"Bekle..." Bağırarak sandalyemden kalkıyorum ama çok geç. Çoktan Cam'in üzerinde yükselmiş, parmağıyla yüzünü işaret ediyordu.

"Kız kardeşimle seks yaptın mı?"

Tanrım, bu olamaz. "Ryan, bekle, açıklayabilirim." "Sana onu rahat bırakmanı söylemiştim. Onu becerdin mi?"

"Ryan!" Annem azarlıyor.

"Onun hakkında böyle konuşma," diyor Cameron, kardeşimle yüzleşmek için ayağa kalkarken. Cameron'ın Ryan'la arasında birkaç santim var, ama aralarındaki fark şu anki öfke seviyelerine kıyasla hiçbir şey. Cameron derin bir nefes alıyor ama Ryan patlamaya hazır görünüyor, Cam'in kapüşonunun önünü avucunun içine alıyor.

"Onu kullandın mı? Sikişmek için mi?"

"İçerik mi? Sen neden bahsediyorsun?" Annem diyor ve ben beden dışı bir deneyim yaşıyorum ve dikkatimi dağıtmak için çılgılık atmaya başlıyorum.

"Burada neler oluyor?" Babam mutfakta beliriyor, ellerini çay havlusuna kuruluyor ama sorularının şu anda pek bir önemi yok.

"Hayır, dostum, hayır. Öyle bir şey değil." Cameron teslim olmak için avuçlarını havaya kaldırdı. "Ben... Ben ondan hoşlanıyorum. Ona aşık oluyorum."

Diğer koluyla beni geri iten Ryan "1 geçmek için mücadele ederken soluğumu duyuyorum.

"Özür dilerim Hannah," diyor Cameron, gözümü yakalamak için bir tarafa eğilerek. "Bunu ilk kez duymuyorsun ve sana tekrar söyleyeceğim

Daha sonra fırsat bulduğumda düzgün bir şekilde."

Ryan'ın kolunun altına girmeye çalışıyorum ve Cameron bana doğru uzanıyor.

"Sakın ona dokunma," diye bağıyor Ryan ve sonra her şey çok hızlı oluyor. Sertçe itiliyorum, sehpaye takılıp geriye düşüyorum ve Ryan ileri atılarak Cameron'ı sırt üstü yere düşürüyor. Yere düşerken çıkardığı gümbürtü ve göğsünden çıkan hava midemi bulandırıyor, tabii eğer sırtımdaki ağrı zaten içimi yakmıyor olsaydı.

"Ryan, kes şunu!" Annem çığlık atarak yanıma koşuyor. "Bırak onu."

Cameron Ryan'ı itmeye çalışırken Ryan da onu aşağıda tutmak için çabaladığından, ikisi uzuvları birbirine karışıyor, kıvranıyor ve homurdanıyor.

"Benim... lanet... kız kardeşim... seni... sik kafalı," diye homurdanıyor Ryan, hiç inmeyecekmişi gibi görünen yumruklarını savurarak.

"Çocuklar! Bu kadar yeter," diye bağıyor babam ve Ryan'ı kapüşonunun arkasından tutup yukarı çekiyor. Cameron ayağa kalkmaya çalışırken, babam onu da boynundan yakalıyor. Ona doğru koşmak istiyorum ama annemin güvenli kolları arasında olduğum yerde donakalıyorum, ikimiz de az önce önümüzde beliren sahneye inanamıyoruz.

Babam balkonun kapılarını açıyor ve ikisini de gecenin serin havasına doğru dışarı itiyor.

"Ayakkabı giymiyorum!" Ryan itiraz ediyor.

"Umurumda değil. Sakinleşene kadar dışarıda kalacaksın."

Bakışlarım Cameron'ın ayaklarına düşüyor. O da ayakkabı giymiyor, sadece bilekten kesilen spor çorapları var. Donacak.

"Hannah," diyor babam, önümde çömelerek. Elleri omuzlarıma yerleşiyor ve beni Cameron'dan uzaklaşıp doğrudan ona bakmaya zorluyor. "Sana yapmak istemediğin bir şey mi yaptırdı?"

"Tanrım, hayır. Tamamen kendi rızamla oldu ve çok utandım."

"Yani onu dışarı atmama gerek yok mu? Saatin kaç olduğu umurumda değıl. Onu eve giden ilk uçağı bindireceğim."

"Hayır, lütfen yapma. Ben... ben de ondan gerçekten hoşlanıyorum."

"Aman Tanrım, Hannah!" Annemin elleri ağzına gitti. "Tebrikler."

"Neler oluyor?" İrkildim.

"Bu harika. Sizin adınıza çok mutluyuz."

"Tamam, sakın ol." Bu tepkiye bakınca evlenme teklif ettiğimi sanırsınız. Ailem aşk hayatım hakkında gerçekten bu kadar az mı düşünüyor?

Annem kollarını omuzlarıma doluyor ve babam da kollarını ikimize sarıyor. "Sana karşı bir şeyler hissettiğini söylemiştim, tatlım."

"Bana kızgın değıl misin?" Aralarından ciyaklayarak çıkmayı başardım.

Annem beni bırakıyor ve ayağı kalkmama yardım ederken boğazını temizleyerek doğruluyor. "O sandalyede olanlar hakkında asla konuşmayacağız. Ama hayır, seni mutlu eden biriyle tanıştığın için sana kızgın değıliz."

"Bir içki alacağım ve bu gece hiç olmamış gibi davranacağım," diyor babam buzdolabına doğru giderken, annem de oturup kitabına geri dönüyor. Balkonda Cameron ve kardeşim titriyorlar, kollarını göğüslerinde kavuşturmuşlar, omuzları kulaklarında.

"Artık onları içeri alabilir miyiz lütfen?"

Babam kapıyı açıyor, şimdi fark ediyorum ki kendileri de kolayca açabilirlermiş.

"Sakinleştin mi?" Ryan "a soruyor, o da onu iterek odasına doğru fırlıyor.

Cameron yanıma koşuyor, saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyor ve beni kollarına çekiyor. Küçük bir parçam onun bana dokunmasından dolayı garip hissediyor-

bana sarılıyor, ailemin önünde bana sarılıyor, ama bu rahatlamayla bastırılıyor. Soğuktan kurtulduğu için rahatladım, sırrımız ortaya çıktığı için rahatladım. Bunun ne kadar ağır bir his olduğunu fark etmemiştim.

"İyi misin?" diye sorar.

"Ben iyiyim. Sen iyi misin?"

"Sen iyiysen, ben de iyiyim," diyor, az önce olanlara kendisi de inanamıyormuş gibi odaya bakarak. "Özür dilememe izin vermiyor."

Çok sevdiği bir vazoyu kırmış, yanlış yaptığını bilen ama bunu nasıl düzelteceğini bilmeyen bir çocuk gibi gerçekten kalbi kırılmış görünüyor.

"Buyurun," diyorum, koltuklardan birini odun sobasına doğru iterek. "Çoraplarını çıkar ve ateşin yanına otur. Ben sana kuru olanlardan getireyim. Özür bekleyebilir."

Dünyanın yükü omuzlarındaymış gibi sandalyeye çöküyor ve ben de yukarı çıkmadan önce başının üstünü öpüyorum. Koridorda yürürken önce kendi odamın, sonra Cam "ın odasının önünden geçiyorum ve Ryan "ın kapısını çalıyorum.

"Hey, içeri girebilir miyim?" "Elbette," diye homurdanıyor.

Yavaşça içeri giriyorum ve yatağının ucuna tünüyorum. Ryan kollarını dizlerine dolayarak yatak başlığına doğru ilerliyor.

"Bana kızgın mısın?"

"Hayır. Yine de ona çok kızgıyım. Ondan özellikle sana asılmamasını istedim."

"İnsanlardan bunu yapmalarını isteyemezsiniz. Ve bu karşılıklı bir şeydi."

"Yine de bunu yapıyor, Hannah. O..." Beynindeki çarkların nasıl döndüğünü görebiliyorum. "Kadınlarla yatıyor ve sonra... Bu hiç iyi değil."

"Ryan, sorun yok. Mac'i biliyorum."

Başını geriye attı. "Sana söyledi mi?"

"Hayır, ben... şey... aslında onun çalışmalarını zaten biliyordum. Geldiğiniz gün onu tanıdım."

"Ah, doğru." Biraz yumuşuyor, sonra her şey kafasına dank edince tekrar geriliyor. "Aman Tanrım, şu anda bana aslında ne söylediğini düşünmek bile istemiyorum."

"Bu yüzden sen buraya ilk geldiğinde çok sessizdim. Kimsenin bilmesini istemedim ama o bunu anladı ve sonra işler çığ gibi büyüdü."

"Siktir," diyor ellerini saçlarında gezdirerek. "Seni kullanacak, kendi hikâyelerinden birine dönüştürecek."

"Dinle, ben de burada yetismeye çalışıyorum ve onun çalışmaları hakkında ne kadar bilgin var bilmiyorum ama bu hikayelerin hepsi gerçek değil. Sadece fanteziler. Onları o uyduruyor."

"Hayır, o... o bir şeyler yapıyor... o bazı sapıkça şeylerle ilgileniyor."

Ne şanslıyım.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve gülmemeye çalışıyorum.

"O kadar çok kadın var ki," diye devam ediyor. "Sadece seni incitecek." "O kadar çok olduğunu sanmıyorum, Ryan."

"Bilmiyorsun."

"Hayır, bilmiyorum. Yani bana yalan mı söylüyor? Sen onun en iyi arkadaşısın, sen söyle. Kaç kadınla takılıyor? Bilmeme imkan yok. Haftanın her gecesi eve farklı bir kadın mı getiriyor?"

"Hayır, haklısın, bunu yapmaz. Çalışmakla çok meşgul."

"Sadece iyi bir hayal gücü var," diyorum, hikayeleri anlatma şekliyle ilgili anılar beynimde canlanıyor.

"Ew, bunu düşünmeyi bırak." Ryan ayağıyla bana tekme atıyor. "Yaralandın mı?"

Seni zorlamak istememiştim."

"Ben iyiyim. Dinle, lütfen bunu kendine saklar mısın? Annemle babamın bilmesini istemiyorum, Cameron'ın da isteyeceğini sanmıyorum. Bırakın bu evi, seks yaptığımı bilmeleri bile yeterince utanç verici. Onlarla sesli porno hakkında konuşmaya bile tahammül edemem."

Ryan bir kahkaha patlatıyor. "Annemin çok fazla sorusu olurdu."

"Babam bazı örnekler duymak isterdi." İkimiz de parmaklarımızı ağzımıza sokup her zaman yaptığımız gibi kusuyormuş gibi yapıyoruz ve gerginlik azalana kadar gülüyoruz. Ona Cameron'ın iyi bir adam olduğunu ve onun nelerini sevdiğimi söylemek istiyorum ama sanırım tüm bunlar aklıma kazınırken bu konudan kaçınmak en iyisi.

"Kayla ile aranızda neler oluyor? Sorabilir miyim?"

"Hep aynı şeyler," diyor yorgun bir omuz silkmeye. "O burada, ben oradayım. Hiçbir yere gitmiyor. O kadar da ciddi değil."

Bu ikisinin aynı yerde bulundukları her seferinde birbirlerine yönelmelerinden daha ciddi bir şey görmedim. "Kendine karşı dürüst olduğunu sanmıyorum. Ondan hoşlanıyorsan sorun yok."

"Aynı yerde olmazsak ne anlamı var ki? Sen ve Cam için de aynısı olacak, anlıyor musun? Binlerce kilometre uzaktayken bu nasıl yürüyecek? Seni sevdiğini nasıl söyleyebilir? Seninle daha yeni tanıştı."

Derin bir iç çekiyorum ve yorgana yaslanıyorum. "Gerçekten mi? Hiçbir fikrim yok. Bu çok yeni bir şey ve bu şekilde patlamasını beklemiyordum. Bana karşı böyle hissettiğini bilmiyordum. Sanırım kendi aramızda konuşmamız gereken şeyler var."

"Bir daha incinmeni istemiyorum," diye itiraf ediyor Ryan ve ben doğruluyorum, geçmiş odada yüksek sesle kabul etmemize gerek olmayan istenmeyen bir hayalet gibi duruyor. O en iyi ağabey. Her zaman beni kolluyor. "Yapacağımı sanmıyorum. Cameron onun gibi değil. Şu anda ona kızgın olsan bile

onun iyi bir adam olduğunu biliyorum. Ve uzun sürmese bile biraz eğlenmeyi hak ettiğimi biliyorum."

"Nasıl bu kadar bilge olabildin?"

"Aslında bunlar babamın bilgelik sözleri. Oh, kahretsin!" Gitmek için yataktan fırladım. "Ona kuru çoraplar almam gerekiyordu. Tamam mıyız?"

"Evet, iyiyiz."

Kapının yanında durarak son sözümü söyledim. "Cameron sizden özür dilemek istiyor."

Yüksek sesle inliyor ve tekrar yatağa uzanıyor. "Sorun değil. Özür dilemesini gerektirecek bir şey yok."

"O zaman onu dövmeye çalıştığın için ondan özür dilemelisin," diyorum.

"Cidden, aklından ne geçiyordu? Sen böyle biri değilsin."

"Ben sadece küçük kardeşime göz kulak oluyorum. Sana zarar verenin kışına tekme basarım."

"Bu, savaşmanıza gerek olmayan bir savaş."

Cameron'ın odasına girip ona yeni bir çift çorap alırken, o yatakta yaşadığımız anıları hatırlayıp gülümsemeden edemiyorum. Alt kata indiğimde onu annem ve babamla masada otururken buluyorum. Onu onlarla yalnız bıraktığım için hemen pişman oluyorum ama sonra babamın krem şantili sıcak çikolatasından bir fincan içtiğini görüyorum. Az önce her ne konuştularsa iyi geçmiş olmalı. Babam özel sıcak çikolatasını herkes için yapmaz.

Yanına oturuyorum ve çoraplarını uzatıyorum, parmak uçları bileğimde gezinerek çorapları benden aldığı anda aramızdan sözsüz bir teşekkür geçiyor.

Ryan birkaç dakika sonra asık suratlı bir ergen gibi merdivenlerden iniyor. "Rico'ya gitmek ister misin?" diyor.

"Elbette, dostum. Sıcak çikolata için teşekkür ederim, Bay Richmond." Cameron içkisini bitirir ve boş bardağı bulaşık makinesine götürür, çağırır-

giderken geri dönüyor. "Ben kızakları
alayım." Ryan ve ben yumuşak bir
gülümsemeyle birbirimize bakıyoruz.
"Sen de geliyorsun, kardeşim."

Bölüm 32

Cameron

RICO'S tepelerde günlerini tamamlayan insanlarla dolu, ama biz vardığımızda bir kalabalık ayrılıyor, bu yüzden Hannah bara yöneliyor ve Ryan ve ben bir ta- ble kapıyoruz. Havayı dağıtmak için onunla bir dakika yalnız kaldığım için minnettarım.

"Dinle dostum, sana daha önce söylemediğim için özür dilerim. Böyle öğrenmeni hiç istemezdim."

"Bunu onun önünde konuşmak istemiyorum," diyor omzunun üzerinden kontrol ederek ve sesini alçaltarak. "Ne halt etmeye çalışıyorsun?"

"Sana karşı açık olmalıydım ama hissettiklerim için özür dileyemem. Onun bu kadar... Hannah olacağını bilmiyordum. İnanılmaz biri."

Dilini şaklatır ve başını sallar. "Ben onun kardeşiyim, bana onun nasıl biri olduğunu söylemene gerek yok. Senin gelip işleri onun için berbat etmene ihtiyacı yok."

"Yapmayacağım, yemin ederim. Beni bundan daha iyi tanıyorsun."

"Oh, değil misin? Peki ya Los Angeles'a döndüğümüzde kalbi kırıldığında? Bir daha kimsenin ona bunu yapmasına izin vermeyeceğime yemin ettim."

"Bana eski sevgililerinden bahsetti."

"Öyle mi?"

"Evet, bana onu aldattıklarını söyledi. Onu asla böyle incitmem.

Hadi ama dostum, o kadar da pislik değilim."

Dirseklerini masaya dayayıp ellerini saçlarının arasında gezdiriyor. "Aklım almıyor. Diğer kadınlar mı? Bana seni zaten işinden tanıdığını mı söyledi?"

"Evet, ben de buna çok şaşırdım. Eminim o da bu konu hakkında konuşmamızı istemiyordur." Gözümü ondan ayırmamak için omzunun üzerinden bakıyorum. "Diğer kadınlara gelince, bu işler öyle yürümüyor. Kardeşim, sana söyledim, işimle ilgili soruların olursa cevaplarım. Sadece şimdi değil, o geri geliyor. Anlaştık mı?"

"Sanırım öyle," diye omuz silkiyor ama onunla aramı düzeltmek için daha çok yolum olduğunu hissediyorum.

"Güzel, çünkü arkadaşlığın benim için çok önemli dostum. Bu yüzden seni kaybetmek istemiyorum ama onu da kaybetmeyeceğim."

Hannah muhteşem görünüyor, elinde bir tepsi birayla bir grup erkeğin etrafından dolanıyor. "Bakın kimi buldum." Kayla onun arkasına takılıyor ve masaya dört tekila shot bırakıyor.

"Hadi ikinizin sonunda açıkta olmanızı kutlayalım, olur mu?" Ryan'ın yanındaki bar taburesine zıplıyor ve her birimize doğru birer kadeh kaydırıyor.

"Biliyor muydun?" Ryan gözlerini kocaman açarak ondan uzaklaşıyor.

"Evet. Şunlara bak," diyor başparmağını bize doğru uzatarak. "Onu gördüğüm anda birbirlerinden hoşlandıklarını anlamıştım. Tanrım Ryan, sen tam bir aptalsın. Nasıl fark etmedin?"

"Sana bakmakla çok meşgul olmalıydım." Tabureyi kaptığı gibi kendi tarafına doğru çekiyor. Kayla düşmemek için sıkıca tutunarak bağırıyor.

Hannah tekilasını koklayıp biraz öğürerek, "Kurnaz davrandığımızı sanıyorduk," diyor.

"Lütfen, değildiniz. Geçen gün ben ders verirken sizi pistte öpüşürken gördüm. Ve geçit töreninde el ele tutuşuyordunuz."

Ellerden bahsetmişken, Hannah'nın eli benimkinden çok uzakta ve onu tutup parmak eklemlerine bir öpücük kondurmak için kaldırıyorum. Ryan karşımda homurdanıyor ve Hannah derin bir iç çekiyor. "Kes şunu. İkimiz de yetişkiniz. İstedığımızı yapmak için senin görevine ihtiyacımız yok."

"Bunun felaketten başka bir şeyle sonuçlanacağını sanmıyorum. Birbirinizden binlerce kilometre uzakta yaşıyorsunuz."

"Ryan, küçük bir pislik gibi davranmayı bırak," diyor Kayla, onun kalçasına şaplak atarak. "Bazı insanların her zaman birlikte olmaya ihtiyacı yoktur. Bunu herkesten daha iyi biliyor olmalısın."

"Bu kızıdan hoşlanıyorum," diyorum parmağımla onu işaret ederek. "Zeki biri." "Uzun mesafe aşıklarına," diye tezahürat yapıyor. Atışını geri atıyor ve biz aynısını yap.

Birkaç içki, birkaç tur iskambil ve bolca kahkahadan sonra, işler daha iyi hissettiriyor. Daha hafif. Hatta normal.

Hannah kucağıma taşındı ve ben de iki kolumu beline dolayarak onu yakınımda tutuyorum, Kayla ile yıllar içinde gelip geçen arkadaşlarını anarken başparmağım hafifçe kalçasını okşuyor.

Kayla çok tatlı biri. Ryan için iyi olduğunu söyleyebilirim ve muhtemelen anladığı için bana kızgın olduğunu fark ettiğimde kendimi boktan bir arkadaş gibi hissediyorum. Sizin için dünyalara bedel olan birinden uzakta yaşamamanın ne kadar zor olduğunu çok iyi biliyor. Bu yolculuktan önce ondan hiç bahsetmemişti ama aralarında ayrı olduklarında görmezden gelinmesi kolay olmayan derin bir şeyler olduğunu görebiliyorum.

Çok geçmeden barmen son siparişler için çağırıyor ve içiyoruz.

"Bana geri dönecek misin?" Kayla Ryan'ın burnuna vuruyor. "Evet," diyor Ryan, taburesinden atlayıp ceketini giymesine yardım etmek için.

Dışarıda Kayla bize sarılıp vedalaşıyor, Ryan bana bir yumruk atıyor ve sonra sadece ben ve kızım kalıyoruz. Elindeki iki kızağı oynatarak bana bakıyor. "Bunu tekrar yapmak istediğine emin misin?"

"Geçen sefer hayatımın en ateşli öpücüğüne yol açtı ve bundan zerre kadar pişman değilim."

"Ölebilirdin," diyor yumruğunu koluma vurarak. "Bu sefer daha yavaş gideceğine söz ver."

"Yavaş gitmeye çalışıyordum o zaman!" Köye geri dönen pistin tepesine kadar kol kola yürüyoruz ve bana kendimi nasıl konumlandıracağımı tekrar gösteriyor. İtiyoruz ve yemin ederim daha yavaş gitmeye çalışıyorum ama bu kızak ekstra kaygan ya da öyle bir şey.

"Bana doğru dön," diye bağıyor.

"Deniyorum! Çok uzaktasın." Sertçe eğiliyorum ve onun yönüne doğru gitmeye başlıyorum, ancak aşırı telafi ediyorum ve bir sonraki bildiğim şey, onu sildim. Yuvarlanıyoruz, bir süre birlikte yuvarlanıyoruz, ta ki birbirimize tutunmayı kaybedip birkaç metre arayla güm diye yere düşene kadar.

Kaburgalarım acıyor, ama dizlerimi itip onun yanına koşuyorum. "Siktir, özür dilerim, iyi misin?"

"Bir dahaki sefere taksi bekliyoruz," diye gülerek bir ağız dolusu karı tükürüyor, sonra da sırt üstü dönerek yüzündeki karları temizliyor.

"Yaralanmadın mı?"

"Ben iyiyim. Kızağını tuttun mu?" Onunki hâlâ elindeydi ve ben de ondan alıp kara sapladım. Etrafta benimkini ararken çok uzakta olmadığını fark ediyorum ama bekleyebilir.

Sürünerek yanına geliyorum ve yumruklarımı başının iki yanına koyuyorum, dizlerim kalçalarında. Benim mükemmel kar meleğim.

"Daha önce söylediğin şeyle ilgili olarak," diyor bana bakarak, gözlerinde ay ışığı yansıyor.

"Ne şeyi?"

"Bana aşık olduğunu söylediğin şey." Dudaklarını birbirine bastırıyor.

"Ah, *şu* şey." Gülümsüyorum ve onu ceketinin önünden tutup yukarı çekiyorum, böylece kolumu onun altına sokabiliyorum. "Bunu beyninden silme şansım var mı ve tekrar söylediğimde gerçekten mutlu ve şaşırmış gibi davranabilir misin?"

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Eğer öyle demek istemediysen?"

"Hayır, kesinlikle ciddi dim. Sadece... bu çılgınca, değil mi? Daha yeni tanıştık ve daha önce hiç hissetmediğim şeyler hissediyorum. Bir dağın yarısında karda yatıyorum ve sana çok fena aşık oluyorum, Hannah. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum, belki Noel büyüsü falan ama beni gerçekten gördüğünü hissediyorum."

"Seni görüyorum." O güzel gülümsemesiyle eldivenlerini çıkarıp yüzümün her iki tarafını da kavrayabiliyor. "Ben de düşünüyorum, Cameron." Burnumun ucunu öpmek için yükseliyor. "Ama eminim ki sesini ilk duyduğum andan itibaren düşünüyordum."

"Biliyorum, bebeğim."

"DM'ler yüzünden mi?"

"DM'ler yüzünden," diye gülüyorum, sırt üstü dönüyorum ve onu üstüme çekiyorum.

İç çekiyor, soğuk nefesi aramızda dolaşıyor. "Yaptığım en aptalca hataydı."

"Bunlar çok seksiydi bu arada. Onları okuduğumda beni ne kadar tahrik ettiklerini sana söyledim mi bilmiyorum." Yanakları bir ton daha pembeleşti. Benim güzel, utangaç, zeki kadınıım. "Utanmana gerek yok. Eve döndüğümüzde bunun gibi daha çok mesaj göndermeni istiyorum."

Mac'n'Please

Barda

Burada kalmak ister misin? Yemek sipariş edebilirim, film falan izleriz.

İkinci raunt mu? Sikeyim. Seninle konuşacak cesareti bulduğum için çok mutluyum.

Tabii ki gergindim. Kendini gördün mü? Dövmeni sormak için aptal ağzımı açmadan önce en az beş erkeği geri çevirmeni izledim. Bu arada çok güzelmiş.

Çok güzelsin.

Evet.

Bölüm 33

Hannah

Beş Ay Sonra

LONDRA bahar sonu sıcak dalgasıyla kavruluyor. Cameron'la normalde yatağımın sıcaklığından görüntülü sohbet ediyorum ama geniş pencereleriyle oturma odası şu anda takılmak için en serin yer.

Ben Londra'da, o Los Angeles'ta rahat bir rutin bulduk. Henüz birbirimizi yüz yüze görememiş olsak da, birkaç dakika bile olsa konuşmadan bir günün geçmesine izin vermedik.

Çoğu gece işten eve geldiğimde çekime ara verebilirse arıyor ya da sabah ilk iş yatmadan önce benim için konuşuyoruz. Hafta sonları benim favorim. Kalkmam için daha az baskı var, telefon hattına pis şeyler fısıldaması, kendime tam olarak nasıl dokunmamı istediğini söylemesi için daha fazla zaman var.

Genelde onunla konuşurken bu kadar gergin olmam ama bu olağan bir gün değildi ve bu da olağan konuşmalarımızdan biri olmayacak.

Duvardaki saatin 10'a doğru ilerleyişini izliyorum, sonra telefonum çalıyor ve ilk çalışında cevap veriyorum.

Benim bu adamım her zaman dakiktir.

"Selam bebeğim," diye gülümsüyor bana, telefon iyi bir kalitede bağlanıp yüzü netleşince. "Sana iyi haberlerim var."

Saçları işe gitmeden önce yeni yıkanmış, dalgaları alnına dökülürken doğal şeklini buluyor. Ona bakarken gülümsemekten yüzüm acıyor.

"Benim de haberlerim var," diyorum başparmağımın kenarını ısırarak. "Tamam, önce sen başla."

Oh, kesinlikle olmaz. Haberlerim yoğun, yüksek basınçlı ve tartışma gerektirecek. Şimdiden panik atağın eşiğindeyim. Ya kötü tepki verirse? Ya istediği bu değilse? Ya bu bizim bir çift olarak sonumuzsa? Daha yeni başladık.

"Önce sen hayır," diye ısrar ediyorum.

Derin bir nefes alıyor, sonra duraklıyor, sonra her şey bir anda ortaya çıkıyor. "Az önce Londra'da çekilecek yeni bir yapımda iş bulduğumu duydum. Vizeler hızlı ilerlediği sürece önümüzdeki ay gibi erken bir tarihte orada olabilirim."

"Aman Tanrım," diyorum, kalbim her saniye daha hızlı çarpıyor. "Bu inanılmaz."

"Tamam mı? Sana baskı yapmak istemiyorum. Kendime ait bir apartman dairem olacak ama aynı şehirde olmak da bir şeydir, değil mi? Beni kabul ettiğin sürece seni görmek istiyorum."

"Uh-huh." Başımı salladım, seçenekleri kafamda çalıştırdım.

"Bu konuda pek mutlu görünmüyorsun," diyor ve alnında, endişeli olduğunda başparmağımla düzeltmek istediğim o çatlağın oluştuğunu görüyorum. "Bu iyi bir şey değil mi?"

"Bu harika bir şey, sadece-"

"Bekle, senin haberin neydi?" diyor.

"Tayin başvurusunda bulunabilmek için yasal niteliklerimi dönüştürmek üzere ücretli izin talep ettim. Bugün onaylandı."

"Bunun yapmak istediğin bir şey olduğunu bilmiyordum ama bu harika bir haber bebeğim." Yüzü telefonumda parlıyor, o güzel gülümsemesini yok etmek üzereyim.

"Transfer Los Angeles'a olacak."

Ağlamak istiyorum. Benim için Londra'ya taşınıyor ve ben de gitmeye hazırım. "Ciddi misin sen?"

"Evet. Hiçbir şey onaylanmadan sana söylemek istemedim."

"Oh, kahretsin. Bunu benim için mi yaptın?" Başımı sallıyorum ve Cameron bir an sessiz kaldıktan sonra kahkahayı basıyor.

"Bu hiç komik değil, Cam!" Kanepeye uzandım ve bir kolumu yüzüme kapattım.

"Bu çok komik, bebeğim. Tanrıya şükür birbirimizden sır saklamıyoruz. Düşünebiliyor musun? Ya birbirimize sürpriz yapmaya çalışsaydık ve sen bana uçarken ben de sana uçsaydım?" Koltuğuna yığılıyor, zihni çıldırırken gözlerinde gülmekten yaşlar birikiyor. "Uçaklarımızın Atlantik'i aştığını düşünsene. Senin Los Angeles'ta benim kapımı çaldığın gibi, benim de Londra'da senin kapını çaldığımı... Bir filmde fırlamış gibiyiz."

Derinden aşık olduğum bu aptal romantiğe gözlerimi deviriyorum. "Sen tam bir yazarsın. Bu bir felaket."

"Tamam, Hannah." Dik oturuyor, ses tonu ciddi. "Ne yapmak istiyorsun? Buna bizim için sen karar ver. Bu işi bırakabilirim. Nereye istersen oraya giderim."

"Senden bunu yapmanı isteyemem."

"Ben olmasaydım ABD'de iş arar mıydınız?" diyor.

"Muhtemelen şu anda değil ama belki eninde sonunda. Dışarıda bazı harika fırsatlar ve harika müşteriler var. Burada bir şey için başvurur muydunuz?"

"Dürüst olmak gerekirse, hayır," diye iç geçiriyor ve koltuk minderlerine yaslanıyor. "Ve bunu yapmak istemediğim için değil, seninle tanışana kadar Los Angeles'tan ayrılmayı düşünmediğim için. şimdi buradan çıkmak ve dünyanın benim için neler sakladığını görmek için can atıyorum. Londra'ya hiç gitmedim ve ziyaret etmek için sabırsızlanıyorum. Ve sen bunun en büyük parçasısın ama tamamı değil. Biraz yaşamak istiyorum."

Sanki onun içindeki en iyi şeyi ortaya çıkarmışım gibi konuşuyor, oysa ben de onun beni kabuğumdan çıkardığını hissediyorum. Belki de ikimiz de birbirimize hayatta ihtiyacımız olan itici gücü verdik.

"*Mac'n'Please* iyi gidiyor," diye devam ediyor. "Yani bu ses işinden sonra sadece bu işle geçinebilirim, bu da seninle daha fazla zaman geçirmem anlamına geliyor. Bazı seyahatlere çıkabilir, hafta sonlarını ailenle geçirebiliriz."

Bu düşünceye kıkırdıyorum. Cameron ailemle ciddi bir bağ kurdu, özellikle de annemle. Eğer onu kontrol etmiyor ve Los Angeles'tan selfie göndermiyorsa, Ryan'la ilgili güncellemeler gönderiyor ve beni ne kadar özlediğini söylüyor.

"Londra'yı seviyorsun, değil mi?"

"Gerçekten özlüyorum." Yurtdışında hukuk deneyimi kazanacağım için ne kadar heyecanlansam da hemen özleyeceğim şeyleri düşünmeye başladım. Bir günde dört mevsimi yaşayabilmemizin tuhaf yolunu, Thames nehri boyunca yürürken gördüğünüz ikonik manzaraları, Dishoom'da kahvaltıda pastırmalı naanları. Ailemi ve elimde tuttuğum birkaç arkadaşımı özlerdim. Konfor alanımda güvende hissetmeyi özlerdim. Cameron hayatımda başıma gelen en cesur şey, ama benimle bebek adımları atmayı biliyor. L.A.'de yeni bir hayata başlama fikri bile

Kimseyi tanımamak ve her gün kaybolmak beni panik sarmalına sokmak için yeterliydi.

"Londra'da kalmayı teklif edebilir misin?" diye sorar. "Muhtemelen. Henüz hiçbir şey imzalamadım."

"O zaman anlaştık. Git ve aramayı yap ya da e-posta gönder ya da her neyse. Onlara kalacağını söyle. Ve onlara erkek arkadaşının geleceğini, bu yüzden bazı sabahlar işe geç kalacağını, çünkü sen onun aletine boşalana kadar evden çıkmama izin vermeyeceğini söyle."

Gözlerim parlıyor ve kalçalarım birbirine yapışıyor. Bunu her zaman yapıyor, konuşmalarımızın ortasına mutlak pıslığı bırakıyor. Bundan nefret ettiğimi söyleyemem ve o da tepkimi kesinlikle fark ediyor.

"Ya da eğer gözlerinin böyle kamaşmasına neden olacaksa son kısmı atlayabilirsin. Lanet olsun, gerçekten inmen gerekiyor, değil mi bebeğim?"

"Uh-huh," diye inliyorum, telefonumu diğer elime geçiriyorum ve zaten kaygan ve hazır olduğum şortumun içine itiyorum. Klitorisimi birkaç kez nazik bir baskıyla daire içine alıyorum, kendimi en çok ihtiyacım olan yerden uzak durmaya zorluyorum.

"Ben de bebeğim. Sadece güzel yüzüne bakarak beni ne kadar sertleştirdiğini görmek ister misin?"

"Evet, lütfen." İkinci kez sorulmasına gerek kalmıyor, telefonunu aşağı doğru eğerek tabanı yumruğuyla sıkıca kavradığı yeri bana gösteriyor.

"Hey Hannah...?" "Evet, Cameron?"

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" "Lütfen," diye inliyorum.

Orgazmım boyunca benimle konuşuyor, talimatları beni kendi başıma başarabileceğimden daha yükseğe çıkarıyor. Kendini okşarken izliyorum, gözleri sıkıl-

Ağzını kapatıyor, boşalırken nefesi kesiliyor. Daha sonra o temizleniyor ve ben dişlerimi fırçalayıp yatak odama geçerken telefonla konuşmaya devam ediyorum. Sonra nefes nefese ve karasevdalı bir halde dünyanın iki ucuna uzanıyoruz.

"Cam?" Fısıldıyorum, uyku beni daha da derinlere çekiyor.

"Evet, prensesim?"

"Benim yanıma taşınacak mısın? Eğer buraya gelersen, başka bir yerde yaşamamı istemiyorum. Çok çalışıyor olacağım. Eve geldiğimde burada olmanı istiyorum."

"Duruma göre
değişir."

"Değişir mi?"

"Dairende iyi bir ses yalıtımı var mı?" diye takılıyor. "Seni boşaltırken çok gürültü yapıyorsun. Yeni komşularımı üzmem."

Bölüm 34

Cameron

Üç Ay Sonra

Mac'n'Please abonelerine gelince, seyahat etmek, ufkumu genişletmek ve yeni sesler için ilham bulmak üzere bir yıllığına Londra'dayım.

Bilmedikleri şey ise benim kendi güzel İngiliz prensesimle birlikte bir kalede yaşadığım. Tamam, Islington'da başka bir ara sokakta tek yatak odalı bir daire ama sevgilimle bu sokaklarda yürürken kendimi bir prens gibi hissediyorum. İngilizlerin dediği gibi, hafta sonu sabahları kahve ve hamur işleri için *dışarı çıkıyorum*. Müzeleri ve galerileri ziyaret ediyorum. Cuma geceleri yeni iş arkadaşlarıyla bar hop- ping.

Ve *bu* insanların bildiği kadarıyla ben serbest çalışan bir sesçiyim. Hannah'nın işimden utanmadığını biliyorum ama bunu yabancılara açıklamak her zaman kolay olmuyor.

Ayrıca, kısmen işe duyduğumuz saygıdan, kısmen de sadece onlar için var olduğunuz fantezisine erişmek isteyen dinleyiciler için ilişkimizi özel ve çevrimdışı tutmaya birlikte karar verdik. Çoğunlukla Hannah'ya ve ilişkimize duyduğum saygıdan dolayı. Onu asla rahatsız edici bir duruma sok-

ve talihsiz gerçek şu ki bazı hayranlar biraz saplantılı olabiliyor. Bunu biliyor olmalı, bir zamanlar o da öyleydi.

Rahatsız pozisyonlardan bahsetmişken... "Başka bir yastığa ihtiyacın var mı aşkım?"

"İyiyim," diyor, gözleri kapalı, usulca gülümseyerek. Bunu daha önce de yapmıştık ve endişelenecek bir şey olmadığını biliyor. Bu sefer sadece yer farklı. Güzel kız arkadaşım yüzüstü yatmış, başını kollarına dayamış, yemek masamızın üzerine serdiğim yumuşak battaniyenin üzerinde çırılçıplak. Kalçalarının altındaki bir yastık mükemmel poposunu hafifçe yukarı kaldırıyor ve mikro telefonum ihtiyacım olan her şeyi yakalamak için kalçasının yanında duruyor.

"Kırmızı, sarı, yeşil, hatırladın mı?" "Biliyorum."

"Mola vermeniz gerektiğinde sarı diyeceğinize söz verin, kırmızı dersiniz tamamen duracağız. Hemen, soru sormak yok."

"Biliyorum."

"Ve gürültü yapamazsın bebeğim." Başını sallıyor ve ben de elimi saçlarında, yanağında ve ağzında gezdiriyorum. Dilini dışarı çıkartıyor, sonra parmak uçlarıma doğru fısıldıyor.

"İyi olacağım, söz veriyorum."

O ağız benim ölümüm olacak. Sikim fermuarımın arkasında seğiriyor, onu görünce yarı sertleşiyor ve hızla kalınlaşıyor.

Birlikte yaşamaya başladığımızdan beri Hannah hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da seks sırasında hemen bozacağı sözler vermeyi çok sevdiği ve sonuçlarına katlanamadığıdır. Bu kural tanımazın böylesine şımarık bir yanı olacağını asla tahmin edemezdim ama onu ortaya çıkaran kişi olduğum için çok mutluyum.

Parmaklarımla omurgasının kıvrımlarından aşağı iniyor, sırtının alt kısmını düzleştiriyor, sonra sadece benim için havada duran olgun şeftaliden bir avuç alıyorum. İlk darbenin ne zaman geleceği hakkında hiçbir fikri olmadığını bilmek, şaplak atma konusunda beni tahrik eden şey. Onu kızdırmayı ve bana muhtaç hale getirmeyi seviyorum ve o da şu anda tam orada, kışını havaya kaldırmış, umutsuzca bağlantı arıyor.

Ona doğru eğilerek kayıt tuşuna basıyorum ve elimi geri çekip sertçe indirene kadar okşamaya ve yumuşatmaya devam ediyorum.

"Siktir," diye inliyor ve dişlerinin arasından tıslıyor.

"Ağzını tıkamama gerek var mı?" Kulağına doğru alçak sesle homurdanıyorum, titremesine ve gözlerinin kafasının içinde geriye yuvarlanmasına bayılıyorum. Derin bir nefes alıyor ve başını sallayarak kendini toparlıyor. "Aferin kızıma."

Onu daha fazla okşuyorum, yumuşak teni elimin altında ısınıyor ve biraz pembeleşiyor.

"Hazır ol," diye uyarıyorum onu. Kendimi kolayca kayıttan çıkarabilirim ama o nefesini tutmuş, bir sonraki hamlem için hazırlanıyor. Ona birkaç kez daha şaplak atıyorum, tatmin edici bir ses çıkaran ve ses kayıt yazılımımda güzel bir şekilde görünen sağlam bir darbe ile. Geçmişte kendi başıma bu seviyede bir performans elde etmem imkansızdı. Bunun yerini hiçbir şey tutamaz. Kendime şaplak atıp kaydetmeye çalıştığımda, bunun ne kadar saçma olduğuna gülmekten yerlere yattım.

Şu anda çok güzel görünüyor, vücudu önümde bir sanat eseri gibi duruyor. Bu işe profesyonelce başlayabilirim ve bu kaydı çivilemem gerekiyor, ama bu kızımla biraz eğlenmeyeceğim anlamına da gelmiyor.

"Unutma, ses çıkarmak yok." Masanın ucuna doğru yürürken ellerimi onun üzerinde tutuyor, baldırlarının arkasından aşağı doğru sürüklüyorum. Ayak bileklerini kaldırarak bacaklarını ayırdım ve yeni manzarama hayran kalarak yavaşça geri indirdim. O

Dokunulmak için can atıyor, bunu söyleyebilirim. Dudaklar pembe ve parlak, zonkluyor, bakışlarımın altında hiçbir şeyin etrafında kenetlenmiyor.

Beni dizlerimin üstüne çöktürüyor. Yapmam gereken bir iş var ve ben burada haftalardır ilk ziyafetini yakalamış bir yırtıcı gibi hissediyorum.

Ona birkaç kez daha şaplak atıyorum ve vücudunun nasıl tepki verdiğini izliyorum. Kalçaları geriliyor ve tıpkı ona öğrettiğim gibi sessizce nefes alıyor. Başının yanına çömeliyorum, böylece görüş alanına giriyorum ve saçlarını sevdiği şekilde okşuyorum. "Şimdi arka arkaya hızlıca birkaç tane yapmam gerekiyor, tamam mı?"

Aç bir şekilde başını sallıyor ve ben onunla gurur duyuyorum. İkimizle de. Birbirimizin içindeki en iyi şeyleri ortaya çıkarmamızdan. Han- nah ile tanışmadan çok önce meraklı bir zihnim vardı, ama onunla tüm bu fantezileri gerçeğe dönüştürüyorum, onunkini de gerçeğe dönüştürüyorum, sonra kollarımda uykuya dalarken vücudumu onunkinin etrafında kıvırıyorum. Gezegendeki en şanslı adamım.

"Üç, iki, bir," diye sayıyorum, sonra *şaplak, şaplak, şaplak*, sol, sağ, tekrar sol, sonra tekrarlıyorum, yukarı, aşağı, aşağı, yukarı. Şiddeti artan kısa, keskin tokatlar. Dirseklerinin üzerinde doğrulduğunda sırtı eğiliyor, elleriyle ağzını kapatıyor ama yine de ses çıkarmıyor.

Çok şey saklıyor olmalı. Acaba bundan kurtulabilir mi? Sanırım onu oraya getirebilirim ama o daha fazlasını hak ediyor.

"Orada durabiliriz." Uyluklarının arkasını okşuyor, kürek kemiklerine öpücükler bırakıyorum. "Benim için çok iyi yaptın bebeğim. Aferin."

Başını sallıyor, yüzünü bir tarafa çevirerek kendini tekrar yere bırakıyor. Yüzü puslu ve rahatlamış, sanki derin bir masajdan çıkmış gibi. Kıçını aşağı yukarı oynatırken kalçaları sallanıyor ve bunu yaptığının farkında olduğundan bile emin değilim.

Hızlıca çalışarak kaydı kaydet tuşuna basıyorum ve ekipmanımı masadan uzaklaştırıyorum. Banyodan bir tüp Aloe Vera jeli aldım ve

Avucuma biraz sık.

Hannah nefesini içine çekiyor, sonra soğuk jeli üzerine sürdüğümde yumuşuyor, cildinin pembe olduğu ve hafifçe çiçek açtığı hassas noktaları kapattığımdan emin oluyorum.

"Cam?"

"Neye ihtiyacın var, bebeğim?"

"Gelmem gerek. Lütfen? Lütfen, beni boşaltabilir misin?" "O bacakları benim için geniş tut."

Çok fazla seçenek var. Ona istediğini vermemin bir sürü yolu var.

Masanın ucuna bir sandalye çekip oturuyorum ve hâlâ üzerinde yattığı battaniyeyi yumrukluyorum. Battaniyeyi bana doğru sürüklerken çığlık atıyor, vücudu da onunla birlikte geliyor ve benim ona ziyafet çekmek için mükemmel yükseklikte beklediğim yere doğru kayıyor. Ama henüz değil.

Parmaklarımı kaygan sıcaklığında gezdirerek, sadece uçlarıyla onu kızdırıyorum, girişinde küçük yavaş daireler çiziyorum. "Oh, Hannah, çok dağınıksın, tatlı kalpli. Seni bu kadar muhtaç eden ne bebeğim?"

"Sen," diye nefes nefese kalıyor.

"O zaman bu konuda bir şeyler yapmamız gerekecek, değil mi?" Ayağa kalkıyorum, kalçalarını kavrayıp yukarı çekiyorum. "Dizlerini kaldır."

Emirlerimi yerine getirmek için çırpınıyor, benim için eğilmiş ve yayılmış bir rüya, ama sabrım artık alay etmek için çok ince. Onu bir kez, iki kez yalıyorum, yavaşça, dalmadan önce, amını yalıyorum, ona dokunmamış olmama rağmen zaten aşırı uyarılmış. Parmak uçlarının masanın iki yanını kavrayışının görüntüsü çok ateşli. Bunu kafamda tekrar tekrar canlandıracağımı biliyorum.

O dilime sürtünürken, ben de pantolonumu kalçalarımın üzerinden geçiriyor, içine girmek için can atıyorum.

Oturuyorum ve onu kucağıma alıyorum, bacaklarını ayırıyorum, böylece doğrudan sikimin üzerine kayabiliyor. Dolgunluktan inliyor, başını geriye atıyor ve prezervatif yerine doğum kontrolüne bağlı kalmaya karar verdiğimiz için ne kadar şanslı olduğumu bir kez daha hatırlıyorum. Onun içine bu kadar hızlı girebilmekten daha ateşli bir şey olamaz.

"Ah siktir!" diye bağıyor onu aşağı yukarı zıplattığımda. "Ouch, ouch." "Oh, kahretsin, çok üzgünüm. Durmak ister misin?"

"Hayır, hayır." Öne doğru eğiliyor ve kollarını masaya dayayarak pembe kık yanaklarına aramızda biraz boşluk bırakıyor. "Sadece dikkatli ol. Biraz ağrım var."

"Sonuna kadar otur ve sırtını bana yasla." Tişörtümü başımın üzerine çekiyorum ve saçlarını omzunun önünden topluyorum, böylece aramızda ten ve terden başka bir şey kalmıyor. Ağırlığını bana vererek arkasına yaslanıyor. Kalçalarını birbirine bastırarak topuklarını sandalyenin kenarına yerleştiriyorum, böylece dizleri yukarıda ve açık oluyor. "İyi hissediyor musun bebeğim?"

"Evet." İnlemeleri vahşi ve ısrarcı.

"Parmaklarınızı başımın arkasında birleştirin."

Şimdi onu tam istediğim yerde, açıkta ve aç bir şekilde yakalamıştım. Vücudunu keşfetmek için zaman ayırıyorum, kollarının içini okşuyorum, parmak tırnaklarını uyluklarının arkasına geçiriyorum, başparmağımla işaret parmağım arasında meme uçlarını sıkıştırıyorum. *Orası* hariç her yerine dokunuyorum.

"Cameron, hareket et," diye yalvarıyor, kalçalarını sallamaya çalışıyor ama bu pozisyonda çok az çekiş gücü buluyor.

"Hayır," diye takılıyorum, kulak memesini dişlerimin arasında emiyorum. "Sadece sikimin etrafını sıkarak ve sesimi dinleyerek böyle boşalabilir misin merak ediyorum."

"Senin sesini daha az dinlemeye başladım," diye gülüyor.

"Evet, öyle, değil mi? Bütün o aylar beni dinleyerek, bana dokunabilmeyi dileyerek, seni boşaltmamı dileyerek geçti. Bu kadar çaresiz küçük bir sürtük olmana şaşmamalı." Etrafımda sertçe kenetlendi, aşağılayıcı sözlerimin onun üzerinde yaratacağı etkiyi biliyordum. "Bunu hissedebiliyor musun? İçinde zonkladığımı. Zonkluyor mu? Seni hissedebiliyorum. Sıcak ve sıkı ve her tarafıma damlıyor. Buna bayılıyorum. Bayıldım amına koyayım."

Tekrar sıkıyor. Yaklaştığını söyleyebilirim ve onun çok gerisinde olmadığını biliyorum.

"Benim için gelecek misin, Hannah?"

Parmak uçları enseme kavrarken "Hı-hı," diye boğuk bir ses çıkarıyor. Umarım bir iz bırakırlar. "Daha fazlasına... ihtiyacım var..."

"O zaman parmaklarımı güzelce ıslat." İki tanesini ağzına sokuyorum ve aç dili onları ıslatıyor, sonunda ona ihtiyacı olanı vermek için uzandığımda aramızda bir dizi tükürük asılı kalıyor.

Zaten o kadar kaygan ki, klitorisi ihtiyaçtan o kadar şişmiş ki, onu harekete geçirmek neredeyse hiç zaman almıyor. Islak daireler çizerek, tam da sevdiği basınçla. Kalçaları elimin etrafında kenetleniyor ama ben okşamaya devam ediyorum. Ağzım kolunun iç kısmını emiyor ve etrafımda patladığında, beni harekete geçirmek için gereken tek şey bu, horozum ona sıcak ve derin bir şekilde dökülüyor. "Siktir, Cam. Evet... siktir!"

Birlikte atlatırken onu sabit tutuyorum, boynunu usulca öpüyorum, kollarını tekrar yanlarına doğru yönlendiriyorum. "Aferin kızıma, aferin kızıma."

Hannah nefesini tutarken göğsü kabarıyor. Orgazmının artçı sarsıntıları geçince ayaklarını yere bırakıyor ve ben de ayağa kalkarak onu banyoya taşıyorum. Suyu açıyorum, saçlarını bir toka ile tutturuyorum ve duşa girmesine yardım ediyorum. Vücudunu yıkarken hassas cildine baskı yapmamaya dikkat ederek, keşfetmek, yatıştırmak ve rahatlatmak için zaman ayırıyorum.

nakliye. Daha sonra onu kabarık bir havluyla kurulayıp yatak odamıza götürüyorum ve yorganın altına girmesine yardım ediyorum.

"Mmm, bu çok güzel bir his." Daha sonra onunla yatağa girdiğimde çıplak olacağını bilmek daha da güzel.

"Biraz uyanık kalıp çalışacağım, ama yakında döneceğim, tamam mı?"

"Gitmeden önce," diyor usulca, parmaklarını benimkilerin arasına sokmak için uzanıyor. Diğer elim saçlarını okşuyor, kafa derisine masaj yapıyor ve orada taşıdığını bildiğim gerginliği hafifletiyor. "Sana bir şey söyleyebilir miyim?"

"Mhmm?"

"Seni seviyorum," diye gülümsüyor, yastığına sokulurken gözleri kapanıyor.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" Yanağına bir öpücük konduruyorum ve o kendinden geçerken başımı şakağına yaslıyorum. "Seni daha çok seviyorum."

Mac'n'Please

Kural Bozucu

Sorun yok bebeğim, iyisin.

Hiçbir yere gitmiyorum. Burada kollarımda olmandan başka hiçbir yere.

Sadece rahatla, tatlım. Sana sarılmama izin ver.

Çok iyiydin. Çok iyiydin. Seninle gurur duyuyorum.

*Al, suyunu bitir, sonra da **B u r a d a** uyuyabilirsin.*

Sadece gözlerini kapat, saçlarını okşadığımı hisset, kalp atışlarımdan sesini dinle.

buh-dum, buh-dum, buh-dum

Teşekkür

Bir tatil romantizmi saplantısı olarak, *Sana Bir Şey Söyleyebilir miyim?* kitabını yazmayı ve zihnimde sevgili karlı Alp'ler'ime birçok yolculuk yapmayı çok sevdim.

Kayak benim ilk aşkım ve dağların kalbimde çok özel bir yeri var. Bu kitabın kurgusu tek bir yere değil, ailem ve arkadaşlarımla gittiğim birçok kayak merkezine dayanıyor. Marmot ne yazık ki gerçek değil, ama Fransız Soğan Çorbası gerçek, arkadaşım Louise'e küçük bir aşk mektubu ve paylaştığımız en iyi yemeklerden biri.

İlk teşekkürüm, işlerine özverili bir şekilde kalplerini ve ruhlarını koyan birçok yetenekli ses yaratıcısına gitmelidir. Sizler tüm yıl boyunca dünyaya gerçek bir armağansınız.

The Lucky Type'dan Gemma Flowers'a bu kapak üzerindeki harika çalışmanız için çok teşekkür ederim. Vizyonumu çok net bir şekilde anladınız ve bu kitabı dünyada görmek için sabırsızlanıyorum.

Beta okuyucularımla Beth, Alex, Lauren, Becca, Bea ve Aoife'a ilk geri bildirimleri ve duyu kontrolleri için teşekkür ederim.

En tatlı ARC okuyucularından bazılarına, dünyadaki en iyi hype ekibine sahibim. Bu kitabın yayınlanması konusunda beni daha da heyecanlandırdığınız için teşekkür ederim.

Benim muhteşem Instagram topluluğum, en iyi Fransız süpermarket alışverişlerinizi paylaştığınız için teşekkür ederim. Umarım bu sayfalarda kendinizi görmekten keyif alırsınız.

QCAP kızları, sizler şimdiye kadar tanıştığım/tanışmadığım en komik insanlarsınız. Bağlantılar, gifler, tepkiler ve o çılgık atan Pikachu suratınızla beni teşvik ettiğiniz için teşekkür ederim.

Ve Alex'e her şey için teşekkür ederim, her zaman.

Holly June Smith tarafından da yazılmıştır

Günışığı Kitap Kulübü Serisi

En İyi Kitap Erkek Arkadaşı (Kara ve Luke)

Gelmiş Geçmiş En Kötü Erkek (Hattie ve Rob)

Kuralsız Oda Arkadaşı (2024 İlkbaharında Çıkacak)

Bağımsız Romanslar

Sadece Küçük Bir Aşk (Bec ve Rennie)

En İyi Kitap Erkek Arkadaşı

**Mükemmel kitap erkek arkadaşlarından oluşan bir rafınız
varken gerçek hayattaki aşka kimin
ihtiyacı var ki?**

Kara, O Kişi onu habersizce terk ettiğinden beri erkeklerden uzak durmaya yemin etmiştir. Bunun yerine akşamlarını mutlu sonla biteceği garanti olan kitaplar okuyarak ve onu asla hayal kırıklığına uğratmayacak kurgusal kahramanlara aşık olarak geçiriyor.

Luke, karısının ölümünden sonra hayatını yeniden toparlamaya çalışmaktadır. Sunshine Coffee'yi açmak ilk adımıydı, ancak buradan nereye gideceği konusunda hiçbir fikri yok.

Kara yeni taşındığı kafeye uğradığında, Luke'un Kara'nın okuduğu aşk romanı hakkındaki bilgisizce yorumları Kara'nın hoş bir şekilde karşılanmasına engel olur. Daha iyi bir izlenim bırakmak isteyen Luke, fikrini değiştirmek için bir tavsiye ister.

Üç kitap sonra, cazibesini görebiliyor. Kurgusal insanların sevişmesini okumanın bu kadar çok şey öğreteceğini kim bilebilirdi?

Arkadaşlıkları daha fazlasına dönüşürken, acı dolu geçmişleri onları ayrı tutmakla tehdit eder. Ama aşk hikâyelerinin onlara öğrettiğı bir şey varsa, o da aşka giden pek çok yol olduğudur.

Bir yolculuk, sahte bir randevu ve baharatlı bir okuma etkinliğinden sonra Kara ve Luke gerçeğı kurgudan ayırıp kendi Sonsuza Dek Mutlu Sonlarını bulabilecekler mi?

Bölüm 1 - Kara

"Buraya gel."

En iyi arkadaşım Megan, diğ er en iyi arkadaşımız Hattie'yi ceketinden tutup ön kapıdan içeri çekti. "Neler olduğuna asla inanamayacaksın."

"Biri mi öldü?"

"Grim. Hayır."

"Burada kimsenin hamile olmadığından eminim. Hashtag kuru büyüsü. Biliyor musun, sanırım 30 mil yarıçapındaki her bir erkeğı fethettim. Hiç erkek kalmadı."

Hattie yiyecek dolu iki kâğıt torbayı yere bırakıyor ve soluk pembe saçları omuzlarına dökülen fötr şapkasını çıkarıyor. İnsan formundaki Golden Retriever cinsi Megan yanında bir aşağı bir yukarı zıplarken o da düğmelerini çözüyor.

"Hmmm. Tepkine bakılırsa, tahmin ediyorum... yeni bir Taylor al- bum düştü mü?"

Megan tepeden tırnağı kıpırdanıyor ve kendini daha fazla tutamıyor. "Daha da iyisi. Kara bir adamın telefon numarasını almış!"

Hattie paltosunu yere fırlatıyor, botlarını farklı yönlerde doğru tekmeleyerek, en sevdiğim pijamalarımıyla koltuğa kıvrıldığı oturma odasına doğru ilerliyor. Ellerimle yüzümü kapatıyorum, garip bir heyecan ve utanç karışımı midemde çalkalanıyor.

Hattie önümde dizlerinin üzerine çöktü. "Ne? Ne zaman? Ne zaman? Nerede? Nasıl?"

Kim?"

"Yemeği getir, ben sana söylerim." O aceleyle koridora geri dönüyor, ben de fırından sıcak tabakları almak için mutfığa doğru ilerliyorum.

Geçtiğimiz yıl boyunca her Cuma akşamı, bu iki tatlı melek benimle takılmaya geldi. Hattie paket servis getiriyor, Megan şarap getiriyor, ben de dondurma ve patlamış mısır stokluyorum. Yiyoruz, içiyoruz, kanepeli çekiyoruz ve uyuyana kadar romantik komedi izlemek için bir yuva yapıyoruz. Megan'ın 'İyileşme Planım' dediği bir şey olarak başladı, ama şimdi sadece rutinimiz ve haftanın en önemli olayı.

Her şey erkek arkadaşımın, daha doğrusu eski erkek arkadaşımın beni terk ettiği gece başladı. Adam beni 12 (evet, 12!) yıl sonra terk etti.

On altı yaşımızdan beri birlikteydik ve her şeye sahiptik. Harika bir kimya, iyi bir seks hayatı, harika bir iş, güzel bir ev. Ben safça evliliğe, bebeklere, köpeklerle, her şeye doğru gittiğimizi düşünürken, o, diyelim ki, çarşaflarından daha fazlasını yaymasına yardımcı olan bir asistan tutuyordu.

Hala dünmüş gibi gözümün önünde canlandırabiliyorum. Yedi yıl önce satın aldığımız ve yenilediğimiz evin mutfağında, yerel Nepal restoranımızdan akşam yemeği hazırlarken haberi verdi.

Ben orada, yaklaşan tatilimiz hakkında tam bir enayi gibi sohbet ederken, o elinde çoktan hazırladığı bavuluyla öylece duruyordu. Dedi ki

başka biriyle tanışmış ve taşınıyormuş. Özür bile dilemedi. Onun yerine onu tatile götürdüğünü duydum. Annesinden. Bunun ne kadar yıkıcı olduğunu hayal edebiliyor musunuz? Aşağılayıcı olmasından bahsetmiyorum bile.

Adam'ın gittiği gece, Hattie ve Megan bir saat içinde buradaydılar ve ben hıçkırı hıçkırı ağlarken ikisi de bana sarıldılar. Megan telefonumu terli ve titrek ellerimden çekip alana kadar onu tekrar tekrar aramaya çalıştım. Mutfak lavabosuna kusacak kadar ağladıktan sonra, Hattie beni roti yemeye zorladı, ben de bir daha asla paket servis alamayacağım için feryat ettim.

"Senin için paket servisi mahvetmiyor bebeğim," demişti. "Hiçbir erkek paket servisi mahvedemez."

Paket servisi feminizmin ve dostluğun bir sembolü olarak geri kazanmayı kişisel misyonları haline getirdikten sonra, işte hala buradayız. Onlara asla itiraf etmesem de, Nepal yemeği yediğimizde hâlâ boğazımda bir yumru oluşuyor, o gecenin anıları hâlâ derimin yüzeyinin altında.

"Dökül bakalım!" Megan üç kadeh Sauvignon Blanc'ı neredeyse tepesine kadar doldurarak söylüyor. "Geldiğimde bana söyledi ama daha fazla ayrıntı vermeyi reddetti."

"Anlatacak fazla bir şey yok," diyorum ama sabırsızlanıyorlar, etrafımda toplanıyorlar. İtiraf etmeliyim ki bir kez olsun sadece işle ilgili olmayan bir hikâye paylaşmak hoşuma gidiyor. "Eski hab- erdashers'daki yeni yerde kahve içiyordum ve bu adam yanıma gelip ne okuduğumu sordu. Bir süre konuştuk, sonra benden bir tavsiye istedi ve bana üzerinde numarası olan bir not verdi. Hepsi bu kadar."

"Sıradan bir adam mı?" Megan sorar.

"Orada çalışıyor." Tabaklarımızı, çatal bıçaklarımızı ve peçetelerimizi alçak sehpa taşıyorum. Megan yemek yerken oturmamız için yer minderlerini yerleştiriyor.

"Orada mı çalışıyor? 21 yaşında mı?" Hattie ellerini çırparak dua ediyor.
"Tanrım, lütfen 21 yaşında olduğunu söyle."

"Sanırım aslında sahibi o olabilir. Belki otuzlu yaşların ortalarında."

"Neye benziyor?"

"Kahverengi saç, biraz sakal, gözlük," sırtıtmamak için dudağımı ısırıyorum.
"Kareli gömlek, güzel ve güçlü kollar." Bunu inkâr edemem. Çok seksiydi.

"Oh, kolları kontrol etti," diye gülüyor Hattie. "İşin bitti."

"Öleceğim," diye alay edercesine kanepeme bayılıyor Megan. "Ve az önce kitaplar hakkında sohbet etmeye mi başladı? O gerçek bir kitap erkek arkadaşı!"

"Hayır, hayır. Kendini fazla kaptırma. Aslında biraz kabaydı." "Ah, erkekler!" diye inliyor ikisi de.

O gittikten sonra Adam'a yaptığım aramalar doğrudan sesli mesaja düştü. Beni sosyal medyada engelledi. Beni hayatından sildi. İnsan erkeklerine tövbe ettiğime şüphe yok. Bunun yerine, akşamlarımı bir dizi son derece ateşli edebi erkekle geçiriyorum.

"Her hafta yeni bir kitap erkek arkadaşı." Kızlar aşk romanlarına olan takıntım konusunda benimle dalga geçiyorlar, ancak şanssız ama alıngan kadın kahramanlar ve onlar için yanıp tutuşan çekici, özenli erkeklerin bu tatlı ve baharatlı hikayelerinin sayfaları arasında çok rahatladım.

Geçtiğimiz yılın bana öğrettiği bir şey varsa, o da yatağım, iyi bir kitap ve küçük ama güçlü bir seks oyuncakları koleksiyonunun bir kızın gerçekten ihtiyacı olan tek şey olduğudur. Ve haftada bir kitaptan çok daha fazlasını bitiriyorum.

Şaraptan büyük bir yudum alıyorum ve Hattie hepimizin tabağına kaşıkla yumurtalı kızarmış pilav ve çıtır biberli tavuk koyuyor. Megan karides krakerlerini açıyor ve zarif küçük ısırıklar alıyor, ben ise daha çok hepsini bir kerede kürekle yemeyi tercih ediyorum. "Peki sonra ne oldu?" Hattie soruyor.

"Sonra ayrıldım."

"*Not olmadan mı?*" "Hayır, *not* olmadan olmaz."

"Not nerede?" Megan sorar. "Notu görmemiz gerek."

"Çantamın ön cebindeki kitabımda," diye fısıldıyorum, başımı kapıya doğru eğerek. İki masanın karşısında göz göze geliyor, sonra yerden sıçrayıp koridorda birbirleriyle yarışıyorlar. Megan bir kahkaha kriziyle Hattie'nin onu indirmesine izin veriyor. Onun büyük kalbi her zaman herkesin kazanmasını ister. Şapkalı kravat birkaç dakika sonra kapıda yeniden beliriyor, elinde bir not, gözleri çılgınca onun çok güzel el yazısı olduğunu bildiğim şeyi tarıyor.

"Oh, Tanrım," diye inliyor. "Neden onun adıyla başlamadın?"

"Adı ne?" Megan bana dönüp soruyor ama ona cevap veremiyorum. Kızarıklıklarımı gizlemek için kazağımı yüzüme doğru çekiyorum. "Olamaz. Adam değil, değil mi?" Hattie orada öylece duruyor, ağzı yerde, tekrar okurken tamamen şaşkın.

"Kara! Onun adı ne?" Megan şimdi dizlerinin üzerine çökmüş, hem yalvarıyor hem de üzerimde yükseliyor. Hattie'nin söylemesini beklerken kendimi top gibi kıvırıyorum ama o bu onuru bana veriyor.

"Ben Luke," diye fısıldıyorum.

"*Kapa şu lanet ç e n e n i !*" Hepimizin gözleri fal taşı gibi açıldı ve sanki ele geçirilmiş gibi çığlık attık.

Megan *asla* küfür etmez, yine de onun heyecanını anlayabiliyorum.

Sevmek ve Korumak'ın kahramanı Luke Russo, yakıcı bir vücuda ve pis bir ağza sahip İtalyan bir koruma. Kızlarım benim kadar romantik kitaplar okumasalar da ara sıra tavsiye almaktan hoşlanıyorlar ve Luke Russo'ya olan sevgim yüzünden ellerine kitap tutuşturdum. Onun hakkında, kasları, kontrolü ele alış şekli, bize yapmasına izin vereceğimiz her şey hakkında konuşarak saatler geçirdik. Gerçek hayattaki Luke ile tanışmak için, şu anda kafalarının nereye gittiğini biliyorum.

"Onu istiyorum! Bana oku!" Megan söylüyor ve Hattie boğazını temizliyor.

"Telefon numarasını yazmış ve ben de alıntılıyorum, *"Seni dört gözle bek-Hayatımın en güzel anlarını yaşıyorum. Luke."*

Saniyeler içinde Megan kalkıp omzunun üzerinden notu okuyor, ikisi de sevinç dolu yüzlerle notla benim aramda gidip geliyorlar. Hattie masaya geri oturup çatalını eline alırken derin bir nefes alıyor. "Kara, en baştan başlaman ve bize *her şeyi* anlatman gerekecek."

Okumaya devam edin

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.